

Hạ Dương Chết Vì Vênh Váo Như Thế Nào

Contents

Hạ Dương Chết Vì Vênh Váo Như Thế Nào	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	66
27. Chương 27	70
28. Chương 28	73
29. Chương 29	77
30. Chương 30	80
31. Chương 31	83
32. Chương 32	85
33. Chương 33	87
34. Chương 34	91
35. Chương 35	94
36. Chương 36	97
37. Chương 37	99
38. Chương 38	102
39. Chương 39	104
40. Chương 40	109
41. Chương 41	111

42. Chương 42	114
43. Chương 43	117
44. Chương 44	121
45. Chương 45	124
46. Chương 46	126
47. Chương 47	130
48. Chương 48	132

Hạ Dương Chết Vì Vênh Váo Như Thế Nào

Giới thiệu

Tên gốc : Hạ Dương thị chăm dạng đặc sắc tử đích ()Thể loại : Văn sủng, vui vẻ, ngọc minh dương quang nhị hóa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-duong-chet-vi-venh-vao-nhu-the-nao>

1. Chương 1

Hạ Dương sinh vào tầm cuối tháng bảy đầu tháng tám, là thời điểm nóng nhất trong năm, cho nên ba hấn để bớt phiền phức đã dứt khoát đặt luôn cho hấn cái tên Hạ Dương, bạn muốn hỏi nó có ý nghĩa gì không hả? Dương nhiên có rồi, bố già nhà họ Hạ sẽ tự hào nói cho các bạn nghe, thằng con giai nhà tôi chínhs là nhiệt huyết tràn trề tựa như ánh mặt trời!

Đáng tiếc, thằng con giai của ông giờ đang phải chịu sự giày vò của ánh nắng mặt trời.

Mặt trời tháng tám chói chang ác độc chiếu thẳng đỉnh đầu, Hạ Dương đầu đội mũ rơm, miệng ngậm cọng cỏ đuôi chó, tay cầm một cây gậy gỗ, gặt gặt đám cỏ cao tới nửa người trước mặt.

Vốn hấn đến đây để thám hiểm núi sâu rừng già, cộng thêm đào nhân sâm, kết quả nhân sâm chẳng thấy bóng dáng đâu, hấn phun cọng cỏ trong miệng ra, than thở, “Chẳng lẽ nhân sâm đều mọc chân dài? Biết đại gia đây muốn tới lấy mạng của bọn nó, cho nên chạy trước cả rồi?” Cơ mà tuy rằng oán giận, song hấn vẫn tiếp tục cúi đầu tìm kiếm.

Đi tiếp nửa ngày, hấn thấy đi không nổi nữa, đành tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Hử? Hạ Dương ngừng bước, chớp chớp mắt, cầm gậy gỗ huých huých chiếc giày của người đàn ông trước mặt — không có phản ứng?

Tim Hạ Dương thịch một cái, chỗ này núi sâu rừng già, phía trước còn có một đoạn vực dốc, không khéo là địa bàn hoạt động của bọn giết người cướp của, hấn sẽ không vì đi đào nhân sâm mà rơi phải hiện trường vụ án chứ!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hấn vẫn mò qua, không có cách nào mà, hấn đã lạc đường mấy hôm rồi, không khéo trên người người này sẽ có cái gì ăn.

Tuy rằng đồ nướng dã ngoại ăn rất ngon, nhưng thú hoang thì không dễ bắt vậy đâu!

Đến gần hấn mới nhìn rõ, người đàn ông...hoặc hấn nên gọi là cậu trai này, trên mặt tuy có vài vết trầy da, nhưng giữa mi mắt vẫn nhìn ra được vẻ sắc bén, Hạ Dương nhướn mày, người này tạoj cảm giác hơi giống với anh hai hấn, lại thêm bộ trang phục thể thao hàng hiệu trên người, phỏng chừng là đại thiếu gia có tiền đây.

Hạ Dương chặc lưỡi, vươn tay qua thử dò xét hơi thở của cậu trai, dù mỏng manh, nhưng có thể khẳng định người này còn sống.

Hạ Dương đứng thẳng người nhìn ngó chung quanh, phát hiện có không ít cỏ bị dè rạp xuống, hơn nữa gần đây còn có một đoạn dốc, chắc sau khi trượt chân ngã xuống đây thằng nhỏ này vẫn còn tỉnh táo, đi một đoạn đường tìm người cứu giúp, đáng tiếc thể lực chịu không nổi nữa nên mới ngất đi chẳng?

Nghĩ như vậy, hần nường theo ánh hoàng hôn nhìn vết thương trên đầu cậu trai, tỏ vẻ thấu hiểu gập đầu, đụng trúng đầu, tay hình như cũng bị gãy, có lẽ vì miệng vết thương bị nhiễm trùng mà thân nhiệt có hơi cao, chặc chặc, rơi từ nơi cao như thế xuống mà chỉ bị cụng đầu với gãy tay, thằng nhỏ này mạng lớn ghê.

Hạ Dương thở dài, không dám tùy tiện di chuyển y, chỉ biết lục trong balo thể thao mang theo người tìm tòi, coi như thằng nhỏ này số may, hần mang theo thuốc tiêm giảm nhiệt mà lại không xài, giờ cho cậu ta, tiêm một phát, ít nhất cũng giảm bớt nguy hiểm, đỡ hơn để cậu ta ở chỗ này sốt cao mà chết nhiều.

Thuận tay ném ống tiêm, Hạ Dương ngồi ở bên cạnh đợi một lát, thấy cậu ta không có dấu hiệu dị ứng hay hô hấp dồn dập gì gì đó mới yên tâm, hần vốn định cứu người, ngộ nhờ chẳng may người ta bị một phát tiêm của hần làm cho tèo thì không phải sai trái quá rồi sao? Hần tuy không tin Phật, nhưng cũng không có chuộng sát sinh đâu!

Khụ, gia à, bữa nay ngài mới nường một con nhím làm cơm trưa đó.

Văn Nhân Minh Húc cảm thấy đầu đau ê ẩm, tay cũng rất đau, cả người không có chút sức lực nào, mắt cũng không mở ra được, cổ họng như sắp phun ra lửa.

“...Nước...” Giọng nói khàn khàn lộ rõ giờ phút này y có bao nhiêu khó chịu.

Hạ Dương mơ màng nằm ngủ trên đám cỏ bên cạnh, nghe thấy tiếng gọi liên chớp mắt mấy cái, thấy trời đã tối đen, hần liền chạy nhanh tới xem người nọ sống chết thế nào.

“...Nước...” Tuy tiếng gọi rất nhẹ, song có thể khẳng định, y đã tỉnh lại.

Vừa lòng với quyết định của bản thân, Hạ Dương cúi người lấy cái bình nước quân đội trong balo ra, đây chính là bảo bối đi theo hần suốt nhiều năm phiêu bạt, đi đâu cũng mang bên mình.

Hần nhẹ nhàng nâng đầu Văn Nhân Minh Húc lên, một tay giữ đầu y, một tay đưa miệng bình tiến lại gần miệng y, đáng tiếc, Văn Nhân Minh Húc đang mê man không còn cả sức mà nuốt.

Hạ Dương nhìn nước chảy ra từ miệng y, không khỏi bực mình, quá lãng phí! Có biết tôi đi tìm nước khổ sở thế nào không hả!

Hần ngó ngó, không tìm thấy ống hút hay cọng lúa mạch gì gì đó, đành cắn chặt răng, ngửa đầu ngậm một ngụm nước, nhắm tịt mắt miệng dán miệng truyền nước qua!

Gia nhin!

Hạ Dương nói rộng khớp hàm y, truyền liên tục ba ngụm nước mới thôi.

Hần lau miệng, đặt y nằm thẳng xuống rồi hùng hùng hổ hổ quát ầm lên, “Nụ hôn đầu của ông! Nụ hôn đầu của ông không thể ngờ rằng không hiến dâng cho một cô gái sặc xy xinh đẹp mà lại đi đem cho một thằng đàn ông cứng đơ như khúc gỗ! Thiên lý ở đâu, ở đâu hả!”

Gào xong hần mới thấy thoải mái hơn chút, thôi quên đi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp — mặc dù hần không tin cái này.

Hạ Dương ngồi xổm xuống vỗ vỗ vai Văn Nhân Minh Húc, nhìn cánh tay bị hần dùng nhánh cây cố định lại của y, hần thở dài, “Người anh em à, tôi phải đi đây, chỗ này không có động vật hung dữ nguy hiểm gì đâu, nghe nói cũng không có rắn, ít nhất mấy ngày tôi ở đây đều không thấy con rắn nào, cậu cứ yên tâm nằm lại đi.”

Nói xong hần liền vươn móng rờ qua rờ lại trước ngực người ta, móc ra một cái ví tiền, bên trong không có giấy tờ chứng minh thân phận nào, chỉ có mấy tờ hồng hồng, hần trộn to mắt, rút ra hai tờ, ngẫm ngẫm, lại rút thêm hai tờ nữa...

Còn lại một tờ để nguyên không xê dịch, ngộ nhờ người này tỉnh, tốt xấu gì cũng coi như chữa lại cho người ta làm lộ phí, phải không ha! Coi coi hần tri kỉ biết bao nhiêu.

“Người anh em, tôi đi nhen, nếu đợi ngày mai cậu tỉnh mới đi chắc sẽ không đi được nữa, bái bai!” Hạ Dương bỏ ví tiền về lại túi của y, xốc balo lên lưng, tiêu sái phát tay chuồn đi.

Văn Nhân Minh Húc văng vắt chỉ biết có người truyền nước cho mình, tuy y muốn mở to mắt nhìn rõ diện mạo người kia, nhưng đáng tiếc, y thực sự không có sức, song y nhớ rõ, trên người người kia thoang thoảng mùi hương nhàn nhạt, nhưng là mùi gì thì y không thể nói rõ, hơn nữa, môi người kia rất mềm...

Hạ Dương lò dò đi trong rừng tối thui, chun mũi hít hít, “Hừm, mấy ngày không tắm người mình thú vị hoắc!”

2. Chương 2

Hạ Dương chân bước từng bước nhỏ, mông lắc lắc, ở quây bán vé nhà ga lượn đi lượn lại.

Cảnh sát trong nhà ga theo dõi hắn một lúc, hoài nghi hắn là ăn trộm chuyên nghiệp từ đâu lén lút mò tới đây.

“Vị đồng chí này, cảm phiền anh xuất trình chứng minh thư của mình.” Rốt cuộc, một anh cảnh sát trẻ tuổi đẹp trai chặn Hạ Dương lại, hơi cúi đầu tỏ vẻ chào hỏi với hắn, sau đó xì mặt nói.

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, nâng ngón tay chỉ vào chớp mũi mình, nghiêng đầu hỏi, “Tôi á?”

Anh cảnh sát nghiêm túc gật đầu, chìa tay ra, “Cảm phiền anh xuất trình chứng minh thư.”

Hạ Dương ‘À’ một tiếng, lục lục túi của mình, không thấy, hắn chớp mắt mấy cái, nghĩ nghĩ vớ đầu, cởi balo trên lưng xuống, bắt đầu đi tìm chứng minh thư.

Bình nước quân đội.

Hai đôi tất.

Bốn cái quần lót, đều là kiểu quần cộc tam giác kẻ sọc màu sắc rực rỡ chói lọi.

Hai cái đèn pin, một cái to một cái nhỏ, cái to còn đảm nhận nhiệm vụ làm côn điện phòng thân cho hắn.

Lại thêm một cái xẻng sắt có thể xếp gọn.

Một cái mũ rơm dính đầy bụi bẩn.

Một đôi giày thể thao Nike.

Một cái quần leo núi rằn ri.

Một cái bánh mì mới gặm hai miếng đã bị ép cho dẹp lép.

Hai cục sạc di động, N cục pin.

Anh cảnh sát mỗi khi nhìn thấy hắn moi ra thêm cái gì mí mắt lại giật một cái, cuối cùng khi thấy hắn moi ra ví tiền, anh mới thở phào một hơi. Anh tỏ vẻ vô cùng buồn bực, cái balo này nhìn thì không lớn, sao có thể nhét vô lắm đồ thế?

Hạ Dương mở ví tiền, bên trong chỉ có ba tờ tiền hồng, bảy tờ chi phiếu, nhìn kiểu dáng, đều là của các ngân hàng khác nhau, cộng thêm các thẻ thành viên của siêu thị, thẻ tập thể hình, thẻ bạch kim VIP của khách sạn, thẻ bạch kim, thẻ hội viên câu lạc bộ đủ thể loại...Cơ mà lại không có chứng minh thư.

Hạ Dương xấu hổ ngẩng đầu, cười hắc hắc hai tiếng, “Khụ...cái kia...Có lẽ là đánh mất mất rồi...” Hắn nhớ rõ lúc ra ngoài có nhét trong ví mà, sao giờ không thấy nữa?

Anh cảnh sát nhướn mày, ngoài cười nhưng trong không cười nói với hắn, “Đồng chí, mời anh đi theo tôi một chuyến.”

Hạ Dương cau mày nhìn hắn, “Vì sao? Chỉ vì tôi quên không mang chứng minh thư?”

Anh cảnh sát ngẩng đầu, trừng mắt, ý đồ bỏ qua sự xấu hổ do cách biệt chiều cao mang đến, nghiêm mặt nói, “Tôi nghi ngờ anh là trộm cắp chuyên nghiệp, hiện tại mời anh phối hợp với tôi.”

Hạ Dương cao 1m8, tuy gầy nhưng cơ thể vẫn có cơ bắp. Eo chuẩn mực chân thon dài, mặt đẹp giai. Nhìn thế nào cũng không thấy giống mấy kẻ ăn trộm này nọ. Cho nên, hắn vô cùng mê man khi bị gán cho cái danh “Trộm cắp chuyên nghiệp”, cười hì hì nói với anh cảnh sát, “Anh nhầm rồi, tôi sao có thể đi ăn trộm chứ?” Nói xong câu này hắn không khỏi run một cái, hôm qua hắn mới thó đồ xong...Nhưng mà ngang nhiên lấy tiền của người ta như thế, coi bộ gọi hắn là ăn cướp nghe có vẻ hợp lý hơn.

Anh cảnh sát mặc kệ hắn nói linh tinh, bạn thấy có tên trộm nào thừa nhận mình ăn trộm chưa? Anh bắt lấy cánh tay Hạ Dương, “Anh phải theo tôi về văn phòng, chấp nhận điều tra.”

Hạ Dương thở dài, được rồi, ở nơi đông người giằng qua giằng lại với một anh mặc cảnh phục, nếu chẳng may bị phóng viên nào nhìn thấy, mai được chườn mặt trên mặt báo, vậy thì kế hoạch tự do sau khi tốt nghiệp đại học của hắn sẽ ngấm nước nóng mất! Tuy người ta là cảnh sát đường sắt, nhưng mà vẫn là cảnh sát đó! Hắn chỉ là dân thường, sao có thể đấu với cảnh sát! Chịu thôi, ai biểu mình làm mất chứng minh thư.

“Rồi rồi rồi, tôi đi theo anh, anh đừng túm tôi nữa!” Hạ Dương nhét một đồng đồ vào lại balo, hai tay rút túi quần, nhướn mày, “Đi thôi, phối hợp với anh.”

Anh cảnh sát liếc xéo hắn, hừ!

Sau khi Hạ Dương rời đi được ba giờ thì bạn học mới tìm được Văn Nhân Minh Húc. May mà bạn học của y tinh mắt, không thì đúng là không tìm ra được y đang bị một đồng cỏ đại che lại.

“Minh Húc, sao rồi?” Tôn Húc khấn trương hỏi.

Văn Nhân Minh Húc giờ đã đỡ hơn trước, có lẽ là một tiệm kia của Hạ Dương có hiệu quả, giúp y không còn quá choáng váng.

Y cầm bình nước bạn học đưa cho, uống hai ngụm mới khàn giọng đáp, “Không sao.” Y ngồi dậy, chiếc áo khoác rần ri đắp trên người rơi xuống.

Tôn Húc và mấy người bạn học khó hiểu nhìn y, “Áo của ai vậy?” Chỗ này hoang vu vắng lặng, sao có áo của đàn ông? Hơn nữa, nhìn tình trạng của Minh Húc, rõ ràng là được người cứu giúp.

Văn Nhân Minh Húc cầm áo của Hạ Dương trong tay, khước miệng nhếch lên, “Tiền sinh ăn trộm tặng quà chia tay.”

Hiện tại y đã ổn hơn nhiều, đã có thể suy nghĩ cẩn thận chuyện của mấy giờ trước, người đàn ông cứu y trước khi đi còn cầm tiền của y, không hỏi tự lấy thế này tất nhiên là ăn trộm rồi!

“Hả?” Mấy bạn học nghiêng đầu hoài nghi, Minh Húc sẽ không vì bị đập đầu mà có vấn đề gì chứ!

Văn Nhân Minh Húc cũng không giải thích, quay đầu nhìn bốn phía, liếc mắt một cái liền thấy kim tiêm bị Hạ Dương ném qua một góc kia, nói với Tôn Húc, “Lấy hộ mình cái kia.”

Tôn Húc gật đầu, cầm về cho y. “Cậu muốn cái này làm gì?”

Văn Nhân Minh Húc dùng hai ngón tay kẹp ống tiêm, bỏ vào túi áo rần ri, cười lạnh, “Vật chứng!” Tên thối tha kia dám trộm tiền của y, cho dù là ân nhân cứu mạng cũng không thể chấp nhận được, ống tiêm này nhất định có lưu lại dấu vân tay, về sau sẽ là chứng cứ tố cáo hắn!

Y sờ sờ túi áo rần ri, nhướn mày, đây là...Hình như là thẻ gì đấy.

Văn Nhân Minh Húc ngẩng đầu, “Tay mình gầy rồi, chúng ta về thị trấn trước đã.” Nơi này không có gì cả, cũng không thể tiếp tục leo núi, y cần chữa trị vết thương.

Mấy bạn học đều gật đầu, bọn họ nghỉ học mấy hôm đi leo núi, kết quả núi còn chưa leo xong, Văn Nhân Minh Húc đã bước hụt chân ngã xuống. May mà người này không bị thương quá nhiều, nếu không người nhà Văn Nhân sẽ đuổi giết bọn họ mất!

Trong một phòng khám nhỏ ở thị trấn, bác sĩ cố định lại cánh tay bị gãy xương của Văn Nhân Minh Húc, vết thương trên đầu cũng được bôi thuốc, bác sĩ dặn hẩn phải kiêng ăn một số thứ, còn nói hẩn có thể tỉnh táo nhanh như vậy ít nhiều là nhờ mũi tiêm giảm sốt kia.

Văn Nhân Minh Húc oán thăm, đó là do y thân thể cường tráng! Tuy nhiên cũng phải cảm ơn tên ăn trộm kia, dù sao cũng đã trông coi y cả buổi.

Y bảo mấy người bạn học đứng xung quanh giường đi nghỉ ngơi, sau đó mới lấy tấm thẻ trong túi áo rần ri ra xem, nhướn mày, chà, chứng minh thư à!

Y lật mặt sau tấm thẻ, sững sốt, đây chẳng phải là Hạ Dương ư?

3. Chương 3

Hạ Dương vô tội ngồi trên băng ghế dài bằng gỗ ở văn phòng cảnh sát đường sắt, một chân bắt chéo gác lên đùi chân kia rung rung, giận dữ nói, “Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, tôi thực sự không phải là ăn trộm!”

Anh cảnh sát trừng mắt, bực tức nói, “Ngồi nghiêm chỉnh! Đây là nhà anh chắc!” Cho tới giờ anh chưa gặp kẻ tình nghi nào kiêu ngạo thể này đâu!

Hạ Dương ngẩng đầu trợn trắng mắt, tru lên, “Ai tới cứu tôi đi!”

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc cảnh phục tiến vào, coi bộ là lãnh đạo.

Người đàn ông vừa nhìn thấy Hạ Dương liền sững sốt, quay đầu nhìn anh cảnh sát, nghi hoặc hỏi, “Phùng Hâm, đây là ai?”

Phùng Hâm đứng thẳng tắp báo, “Là kẻ tình nghi vừa rồi tôi mới phát hiện ở quầy bán vé, tôi nghi ngờ anh ta là ăn trộm.”

Hạ Dương bật dậy, bất mãn nói, “Này này này, sao anh có thể như vậy, tôi làm kẻ trộm thể quái nào được, anh chứng kiến tôi ăn trộm chắc?” Hẩn đưa mắt nhìn người đàn ông kia, nói tiếp, “Hơn nữa, không phải tôi chỉ là đánh mất chứng minh thư thôi sao, không thể dựa vào chuyện này nói tôi là ăn trộm được!”

Phùng Hâm trừng mắt, chỉ vào hẩn nói, “Anh lượn qua lượn lại không chịu mua vé tàu, không phải đang tìm cơ hội xuống tay ăn trộm hả! Tôi nói cho anh biết, người như anh tôi thấy nhiều rồi, đừng nói xạo nữa!” Muốn ăn trộm mà còn lý sự!

Hạ Dương dở khóc dở cười nhìn anh cảnh sát Phùng Hâm, “Anh chỉ vì như vậy mà nghi ngờ tôi?”

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cũng mặt nhăn mày nhú, nhìn Phùng Hâm nói, “Cậu kết luận quá qua loa rồi.”

Phùng Hâm cứng cổ, “Vậy không anh ta làm gì?”

Hạ Dương đặt mông ngồi lại ghế, thở dài, “Tôi bị cận nhẹ, không nhìn rõ chữ trên bảng neon, chỉ đang cố nhìn rõ thông báo về chuyến xe tôi cần để về nhà thôi, đúng là chịu anh.”

Phùng Hâm bĩu môi lăm bằm, ai biết anh có nói dối hay không! Đồ mặt trắng không có chứng minh thư!

Người đàn ông nhìn Hạ Dương hỏi, “Có thứ gì...có thể chứng minh thân phận của cậu không?” Dù sao Phùng Hâm cũng là người phía trên phải xuống thực tập, nghe nói có chút quan hệ, tuy đã gây ra vài chuyện vớ vẩn, nhưng vẫn phải chừa cho người ta chút mặt mũi mới được.

Hạ Dương trừng mắt, đành phải rút di động gọi cho anh họ cả Tư Không Đặc Dương của hẩn.

“Đang bận, có việc gì?” Chỗ Tư Không Đặc Dương đang rối tinh rối mù, cho nên khẩu khí của gã không được tốt lắm.

“Em đang bị giữ ở phòng cảnh sát nhà ga.” Hạ Dương bĩu môi, quá xấu hổ.

Tư Không Đặc Dương cầm di động sững sốt, sau đó cười như hoa nở, “Ồi chà chà, Hạ thiếu gia của chúng ta cũng có lúc bị giữ ở phòng cảnh sát nhà ga cơ à! Không phải chú giỏi nhất là chạy trốn sao?”

Hạ Dương tức giận lâu bầu, “Nói vớ vẩn nhiều vậy làm chi, anh mau bảo người tới đón em đi, không biết em để chứng minh thư ở đâu rồi, người ta nghi ngờ em là ăn trộm, bảo người ta tới nhanh đi!” Nghĩ nghĩ lại nói thêm, “Không được nói cho mẹ em!” Nếu mẹ hắn biết, nhất định ba hắn cũng sẽ biết, nếu ba hắn biết, vậy nhất định ông sẽ giằng vò hắn chết mất.

Tư Không Đặc Dương nghe hắn nói vậy cũng không giận, trêu đùa, “Giờ mới nhớ phải tìm tôi? Sao chú không gọi cho Viêm Nghiêu ấy? Chú ở thị trấn Trường Bạch phải không? Anh hai chú cũng đang đi kiểm tra công ty chi nhánh ở đó đó! Để chú ấy đi đón chú thì vừa khéo.” Gã biết chuyện thằng nhóc này đi đào nhâm sâm, nhưng thực không ngờ tới nó sẽ bị tóm lại, đúng là không hay, đường đường là con trai độc nhất của thị trưởng thành phố C, tin này mà bị phóng viên bắt được, không phải sẽ lập tức bị đưa lên trang nhất sao!

Hạ Dương vừa nghe đến tên anh hai đã dơ ra, đáng thương làm nũng, “Anh cả à, anh cả thân yêu của em à, xin anh rủ lòng thương, bảo người tới đón em một chút đi mà.”

“Hừ hừ, cứ chờ xem, ranh con!” Tư Không Đặc Dương cúp máy, bảo người đi đón tên dở hơi nhà họ Hạ.

Hạ Dương cúp máy, ngửa đầu nói với hai người kia, “Anh tôi bảo người tới đón tôi.”

Người đàn ông gật đầu, rót một ly nước cho hắn, hỏi, “Tôi thấy cậu quen lắm.”

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu đáp, “Tôi cũng thấy bác quen lắm.” Lời này chỉ là nói bừa.

Người đàn ông tiến lại gần hơn một chút, đánh giá mặt Hạ Dương từ trên xuống dưới, đến cả gỉ mắt của hắn cũng không bỏ qua, sau đó gật mình, há to miệng chỉ vào Hạ Dương, “Cậu là con trai của thị trưởng Hạ đúng không?”

Hạ Dương nhướn mày, gật đầu, “Tôi rất giống ba tôi à?”

Người đàn ông gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Hạ Dương đáp, “Giống lắm, nhưng mà cậu đẹp trai hơn ba cậu.”

Hạ Dương vô cùng hài lòng, cười hỏi, “Bác quen ba tôi?”

Người đàn ông lại gật đầu, cười tủm tỉm, “Hai chúng tôi là bạn học cũ, dịp trước cũng mới gặp nhau.”

Hạ Dương cười hì hì sáp vô, lập tức bám víu quan hệ, “Chú à, ba cháu lúc nhỏ có phải cũng thả sâu vào hộp phấn của thầy giáo không ạ?”

Người đàn ông tên Quan Hải sững sốt, vỗ lên bả vai hắn, “Sao có thể, bố cháu khi đó chính là học trò ngoan, lúc đi học nghiêm túc lắm, thầy giáo thích nhất bố cháu đấy.”

Hạ Dương nâng tay sờ sờ cái cằm mới nhú ít râu xanh, bĩu môi, “Thì ra từ nhỏ ba cháu đã cứng nhắc như thế rồi, hẳn nào suốt ngày nhắc nhở cháu phải chăm chỉ học tập hướng về tương lai!”

Hai người trò chuyện đến là vui, Phùng Hâm ngồi một góc bĩu môi trông Hạ Dương, thị trưởng Hạ sao lại để ra một thằng con thế này chứ! Quá xấu hổ.

Đợi hơn một giờ, người Tư Không Đặc Dương bảo tới đón hắn mới tới, Hạ Dương khoác balo, vẫy tay với Quan Hải, “Chú, khi nào có thời gian chú tới nhà cháu chơi nhé.”

Quan Hải gật đầu đồng ý, tuy biết người ta chẳng qua chỉ là khách khí, nhưng ông vẫn rất vui.

Phùng Hâm vẫn trông Hạ Dương, buồn bực vô cùng.

Hạ Dương sấn tới, vỗ vai anh, nhe răng nói, “Anh cảnh sát, không tồi, làm việc cho tốt nghe!”

Coi cái mặt đắc chí vênh váo kia kìa, Phùng Hâm tức giận chỉ muốn đạp hắn một phát!

Văn Nhân Minh Húc đang ngồi trên máy bay riêng của nhà mình, nhắm mắt nghỉ ngơi, tay phải bó thạch cao treo trên cổ.

Tôn Húc ngồi bên cạnh y, thấp giọng hỏi, “Minh Húc, cậu có quay về thành phố X không?” Sắp khai giảng rồi.

Văn Nhân Minh Húc khẽ ừ một tiếng, hai ngày nay cánh tay y vừa đau vừa ngứa, làm cho y ngủ không được ngon, tinh thần cũng có chút mệt mỏi.

Thấy dáng vẻ không còn sức lực gì của y Tôn Húc cũng không nói gì nữa, quay đầu cầm sách lên đọc.

Văn Nhân Minh Húc mắt nhắm lại, tay trái dưới chân đùa nghịch chứng minh thư không phải của y, tự hỏi.

Hạ Dương, con trai độc nhất của thị trưởng Hạ, em họ của hai anh em nhà Tư Không, đàn anh lớn hơn y một tuổi, tuy nhiên số lần hai người gặp nhau quả thực là quá ít.

Ở trường cũng rất khó nhìn thấy Hạ Dương, không có cách nào, Hạ thiếu gia người ta không thích ngồi trong phòng học nghe thầy giáo giảng bài, chọn đi chụp ảnh chuyên nghiệp, mỗi ngày chạy tới chạy lui đủ khắp các núi non nước thẳm, nhưng chỉ cần thành tích tốt nghiệp không có trở ngại, trường học cũng không quan tâm nhiều.

Làm thế nào để gặp được người này đây? Y cần phải ngẫm lại vấn đề này cho kĩ.

Hôn y, trộm của y, vậy mà nghĩ có thể nhẹ nhàng bỏ chạy như thế sao? Mơ đi! Để cho anh đặc chí thêm vài hôm, đến lúc đó, hừ hừ!

4. Chương 4

“Ta có một con lừa lông ngắn ta chưa cưới bao giờ, một ngày ta cưới nó đi chợ chơi

Ái cha Hồ lô à, hồ lô hỡi Một gốc cây có bảy hồ lô

Ôi chao Xi trum yêu thiệt là yêu, ôi chao Xi trum cưng thiệt là cưng ” Từ xa đã nghe thấy giọng ca ngũ âm không hoàn chỉnh vừa to vừa rõ véo von truyền tới.

“Bọn họ đồng tâm hợp lực đánh bại Lão gà mên Bọn họ nhảy múa hát ca Áu!” Hạ Dương từ dưới đất nhảy dựng lên, ôm cái đầu sưng một cục u thật bự nhìn đại mỹ nữ đang chống nạnh đứng trước cửa.

Hắn xoa xoa cái đầu bị đau, ủy khuất bĩu môi, “Mẹ, mẹ muốn mưu sát con trai ruột sao!”

Đại mỹ nữ mặc một chiếc sườn xám thêu hồ điệp màu tử lam xinh đẹp, tóc quấn bông bênh, trang điểm tinh xảo, mắt to, môi hồng. Nếu ra ngoài, đảm bảo không có ai ngờ bà đã làm mẹ người ta, bởi vì nhìn bà cũng chỉ tầm 30 tuổi.

Lúc này hình tượng đại mỹ nữ bị quăng sạch, bà tay chống thắt lưng, hai chân giẫm lên đôi giày cao gót 7 phân thanh mảnh xoạc ra, đôi mắt hoa đào tròng to, chữi ằm lên, “Thằng nhóc này sáng sớm mi đã đứng đây gào rống cái gì? Có biết đêm qua ba mi mới về không hả? Có biết hai chúng ta một tháng không gặp vất vả lắm mới có thể ôn tồn một lần không hả? Thằng nhóc mi muốn chết đúng không!”

Hạ Dương giật giật khóe miệng, một tay che đầu một tay che mặt, mẹ ơi, hình tượng hình tượng! Hình tượng đại mỹ nhân của mẹ! Khí chất! Khí chất của mẹ a!

“Mẹ, mẹ mẹ mẹ, con sai rồi, con đi ngay đây, mẹ mau về phòng tiếp tục cùng ba ôn tồn đi, mời mẹ, mời mẹ.” Hắn cọt nhả cúi đầu khom lưng bày vẻ chân chó.

Đại mỹ nhân Khúc Tân Hồng hừ một tiếng, quay người về phòng.

Hạ Dương thấy mẫu thân đại nhân vào phòng, thở phào một hơi, quá khủng khiếp.

Hắn cúi người nhặt hung khí rơi dưới đất lên — quả táo. Nhìn nhìn thấy không bị dập nát, hắn xoa xoa, há mồm cạp một miếng, bỏ chạy lấy người.

Hôm nay hắn định đến trường một lần cuối cùng, sau khi tốt nghiệp sẽ không còn cơ hội về chơi nữa.

Văn Nhân Minh Húc cầm một túi hồ sơ đi ra từ kí túc xá cho công nhân viên, y mới đi đến phòng kí túc xá của thầy giáo bọn họ đi lấy vài tài liệu cần thiết.

Y vừa ra khỏi kí túc xá, thiếu chút nữa đã bị một người đạp xe địa hình đâm trúng.

Hạ Dương nghiêng xe, thả chân xuống, xe ngừng lại.

Văn Nhân Minh Húc ngẩng đầu, nhìn người đeo kính râm che hơn nửa khuôn mặt kia, mày nhíu lại.

Hạ Dương suýt nữa đâm phải người ta, ngại ngừng mở miệng, “Bạn học, không đâm vào cậu chứ?”

Y lắc đầu, lạnh lùng nói, “Trong trường cấm lái xe quá nhanh, cậu phạm quy.”

Hạ Dương giật giật khoe miệng, gật đầu, “Tôi biết, chỉ là vừa rồi lao xuống dốc không chú ý, ừm, tôi còn có việc, đi trước nhá ” Nói xong liền nhảy lên xe chạy đi, hắn sợ nhất là người mặt không đổi sắc, giống hệt anh hai hắn!

Đợi đến khi hắn đạp đi một đoạn xa rồi Văn Nhân Minh Húc mới có phản ứng, đó không phải là Hạ Dương sao? Tên trộm tiền của mình! Y vội vàng quay đầu lại nhìn, đã sớm không thấy bóng dáng người kia.

Không phải hắn đã tốt nghiệp rồi à? Sao còn quay lại?

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, sớm muộn gì cũng gặp lại, y không vội.

Hạ Dương đạp xe một vòng quanh trường, thấy thoải mái thư thái rồi thì đạp xe về, đạp đến cổng trường lại gặp Văn Nhân Minh Húc vừa đi ăn cơm bên ngoài về, hắn đắc chí đạp xe qua, cười hì hì vẫy tay, “Đàn em, tạm biệt nghen!”

Văn Nhân Minh Húc gật đầu, cũng vẫy tay với hắn, lòng nói, ừ, tạm biệt, anh cứ chờ ngày chúng ta gặp lại đi!

Hạ Dương vốn định về nhà ăn cơm chợt chuyển tay lái, đi tìm anh cả của hắn, lúc trước còn chưa đi cảm ơn người ta đâu.

Trước cổng tập đoàn Tư Không, Hạ Dương đổ con xe yêu quý tới chỗ đậu xe máy, một tay tung tẩy chìa khóa xe, một tay cầm túi quýt đi vào tòa nhà.

Bảo vệ cổng biết hắn là đường thiếu gia, cho nên không ngăn hắn lại.

“Tân Tân Tôi tới rồi nè!” Vừa vào đại sảnh hắn đã thấy thư kí của anh hai, nâng móng kêu to.

Khúc Tân mỉm cười, nhìn quần áo của hắn không khỏi hỏi, “Cậu đi đua xe sao?”

Hạ thiếu gia mặc trang phục đua xe há to miệng cười, so với nụ cười tiêu chuẩn lộ ra tám cái răng còn nhe thêm mấy cái, sáng lạn như ánh mặt trời.

“Nào có đâu, vừa đi một vòng quanh trường, suýt nữa thì đâm phải người ta.” Nói xong hắn cầm quýt trong túi đưa cho Khúc Tân, “Lấy vài quả ăn đi.”

Khúc Tân cũng không khách sáo, cầm một quả, hỏi, “Cậu đến tặng quà?”

Hạ Dương ha ha cười, “Không, lần trước tôi gây chút phiền toái cho anh tôi, cho nên tôi tới đây xem.” Nói xong còn trừng mắt, ý chính là, không được hỏi, hỏi cũng không nói cho cô đâu.

Khúc Tân gật đầu, “Nhị thiếu gia ở văn phòng, đại thiếu gia đang họp, cậu muốn tìm người anh nào?”

Hạ Dương vừa nghe thấy anh hai đang ở phòng, mặt đã lộ vẻ sợ hãi.

“Tìm anh cả...” Vừa mới dứt lời, đã thấy anh hai hắn Tư Không Viêm Nghiêu từ thang máy bước ra, đằng sau có một cậu trai tuổi còn nhỏ, nhìn kỹ, thì ra là tiểu công tử nhà họ Tống Tống Thụy.

Tư Không Viêm Nghiêu lúc thấy Hạ Dương thì có chút sửng sốt, không rõ thằng nhỏ này chạy đến đây làm gì, vừa thấy y đã muốn lùi ra cửa?

Y đứng trước mặt Hạ Dương, thân thể cao lớn lập tức lộ vẻ áp lực.

Y nhìn xuống, lạnh lùng nói, “Làm gì.”

Hạ Dương ngửa đầu nhìn y, đột nhiên cảm thấy khi đứng cạnh anh hai thân cao mét chín này, hẳn đúng là biến ngay thành tên lùn mà!

Hắn liếm môi, nói, “Em vội tới đây tặng các anh quýt.” Nói xong còn nâng nâng móng đang cầm túi quýt.

Tư Không Viêm Nghiêu như nhìn số quýt căng mọng, vươn tay cầm một quả đưa cho Tống Thụy đứng sau, nói, “Cho cậu ta.” Y chỉ chỉ Tống Thụy, nói xong, quay người trở về.

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, quay đầu nhìn Tống Thụy vẻ mặt mờ mịt, thở dài, cầm quýt đưa cho Khúc Tân, “Này, đưa cho anh cả dùm tôi, thuận tiên đưa chìa khóa xe của anh hai cho tôi dùng tạm đi.”

Khúc Tân cầm túi quýt, lấy một chiếc chìa khóa trong túi áo đưa cho hắn, hỏi, “Cậu có quay lại không?”

Hạ Dương nhận chìa khóa, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, gật đầu, “Có, để anh cả mời tôi ăn cơm.” Nói xong vỗ vai Tống Thụy, “Đi thôi nhóc, tôi đưa cậu về nhà.”

Tống Thụy mím môi, có chút không tình nguyện đi theo Hạ Dương.

Ngồi vào xe, Hạ Dương quay đầu nhìn nhóc con đang bấu môi, cười nói, “Cậu đang sợ tôi lừa cậu đó hả?”

Tống Thụy lắc đầu, “Anh Viêm Nghiêu không đưa tôi về.”

Hạ Dương như nhìn mây, đưa cậu về? Chưa nói đến đưa về, có thể tiễn cậu xuống lầu đã tốt lắm rồi, nếu hắn không đến, chắc đứa nhỏ này sẽ bị tài xế đưa về, chắc, lại nói, không biết nhóc này nhiều tuổi đây.

u

“Cậu bao nhiêu tuổi? Lớn chưa vậy?” Nhìn cứ như học sinh trung học.

Tống Thụy quay đầu trừng hắn, thở phì phì nói, “Lớn rồi, tôi hai mươi rồi đó.”

Hạ Dương trợn mắt, “Hai mươi á? Tôi mới hai ba này! Cậu thích anh hai tôi à?” Chưa kịp suy nghĩ lời đã thoát khỏi miệng, mặt nhóc con đỏ bừng.

“Mới, mới không có đâu! Anh đừng nói linh tinh!” Coi cái mặt nhăn nhó kia kìa, nói không có, ai tin được chứ?

Cười hừ một tiếng, Hạ Dương chuyển tâm lái xe. Nhóc thối, không ngờ còn chơi trò thăm mền, với cái tính của anh hai hắn, cậu chơi thì chỉ có chết thôi.

Hạ Dương bấu môi, dù sao cũng không liên quan tới hắn.

Lại nói, lát nữa phải bắt anh cả mời cơm mới được, túi quýt kia hẳn muốn hết hơn hai mươi đồng, thế nào cũng phải ăn thịt bò mới được, hừm, hẳn phải mau mau thôi, đối quá.

5. Chương 5

Phu nhân Khúc Tân Hồng buông di động, hai tay ôm ngực, ngồi ngay ngắn trên sofa, mặt không đổi sắc nhìn thẳng con ngồi đối diện.

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, kì quái nghiêng đầu, mẹ hắn sáng sớm không ngủ lại đi gọi hắn dậy, chẳng lẽ là để ngồi mặt đối mặt ngắm nhau với hắn sao?

“Ma ma đại nhân à, mẹ nhìn làm con tê cả da đầu rồi nè ” Hạ Dương giả bộ then thùng ôm gối ôm vào ngực, che nửa khuôn mặt, tung mị nhãn với mẹ.

Phu nhân Khúc Tân Hồng liếc xéo một cái, Hạ Dương lập tức ngồi nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng tắp, “Mẹ đại nhân, người có gì chỉ thị, xin hãy phân phó, con nhất định tuân theo!”

Bà cầm túi văn kiện bên cạnh, ‘bộp’ một cái ném trước mặt hắn, nghênh ngang kiêu ngạo nói, “Đi xem mắt.”

“...” Hạ Dương chớp chớp mắt phượng, mày nhướn lên, nhếch miệng, “Hử?”

Móng tay đỏ tươi chỉ thẳng chớp mũi Hạ Dương, phu nhân Khúc Tân Hồng nhe nanh, “Hử cái gì mà hử, bảo con đi xem mắt đấy, mẹ nói cho thằng nhóc con biết, nếu cuối năm nay không mang bạn gái hay bạn giai về nhà, mẹ sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với con!”

Hạ Dương bĩu môi, năm trước hắn cũng được nghe câu này, cơ mà mẹ yêu cầu cao lắm, người thường đều làm mẹ chướng mắt.

Hắn vươn tay mở túi văn kiện, nghĩa vào trong một cái.

“Ồi giới ơi Mẹ đi buôn người à!” Vừa nói hắn vừa rút ra một xấp ảnh, nam nữ đủ thể loại, còn tặng kèm tư liệu chi tiết.

Gẩy gẩy ảnh xem, hắn nhướn mày, mẹ hạ tiêu chuẩn thấp quá rồi đó, mấy thứ gì đây!

“Mẹ, người này đủ tuổi làm ba con đấy.” Hạ Dương giơ tấm ảnh một bác trung niên đẹp giai lên, cười nói.

Khúc Tân Hồng cũng ngó một cái, mắt tự nhiên ho khan, “Ừm đó là bạn ba con, còn độc thân, khụ, chỉ là để con tham khảo thôi mà.”

Hạ Dương lại bĩu môi, xếp mười tấm ảnh chụp lên bàn, ngẩng đầu nhìn mẹ, hỏi, “Mẹ, mẹ ưng ai?”

Khúc Tân Hồng lắc đầu, “Ừng hết, mẹ đã sàng lọc qua một lần rồi, con à, mẹ sợ con trước ba mươi tuổi không thoát được thân xử nam lắm!”

“....Mẹ, con mới hai ba thôi, mẹ không thấy giờ nghỉ chuyện này là quá sớm sao?” Ba mẹ nhà người ta toàn sợ con mình yêu sớm ảnh hưởng đến học tập, nhà hắn thì thế nào, vừa mới tốt nghiệp đã lo tìm đối tượng kết hôn cho hắn, hắn áp lực lớn lắm đó có biết không!

“Sớm hả? Anh cả con hỏi bằng tuổi con đã có Cảnh Hoán rồi, con yên tâm, chờ con sinh con xong, con yêu đương thế nào mẹ cũng không quản.” Bà ở nhà một mình chán biết bao, ông xã tuy rất yêu thương bà, nhưng ông xã bận quá, có khi nửa tháng còn chưa được gặp một lần, con giai cũng thế, cứ như tên điên chạy loạn khắp nơi, bà không phải là hâm mộ mấy bà bạn đánh bài có cháu cùng chơi đùa sao, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc khi nhắc đến cháu nhỏ của mấy bà, bà ghen tị hâm mộ muốn chết đi được!

Hạ Dương giật giật khóe miệng, hắn có thể so với anh cả sao? Hai ông anh của hắn sắp thành thần rồi hiểu không!

“Mẹ, nếu con học theo anh cả anh hai, vậy chẳng phải mẹ sẽ phải lo con quan hệ nam nữ bừa bãi sao?”

Phu nhân Khúc Tân Hồng cầm gạt tàn phi qua, bà một chút cũng không lo cái gạt tàn thủy tinh nặng gần cân kia có thể đập vỡ đầu thằng con mình.

Hạ Dương thân thủ nhanh nhẹn đỡ được, đặt gạt tàn lên bàn.... tại vị trí cách xa mẹ hắn một chút, sau đó cọt nhả, “Mẹ, mẹ đang đến thời kì mãn kinh đó à, gần đây nóng nảy ghê á!”

“Thằng ranh này mi nói cái gì hả! Mẹ mặc kệ, mi lập tức đi xem mắt Tôn Nhiễm nhà họ Tôn kia đi! Mẹ đã chọn tốt địa điểm rồi, ngay ở quán cà phê ‘Bờ biển’!” Mẹ rống xong, cầm di động lên lâu. Hừ, nhãi con này, dám nói mình mãn kinh!

Hạ Dương vẽ mặt đau khổ, đưa mắt nhìn tư liệu của Tôn Nhiễm, 23 tuổi, tốt nghiệp đại học A, ngoại hình rất xinh đẹp, nhưng cô này sao nhìn có vẻ chanh chua thế nhỉ?

Hạ Dương thở dài, cũng đứng dậy lên lầu, hắn phải chuẩn bị để lát đi xem mắt.

Hỏi hần vì sao không chạy hử? Hần cũng muốn chạy lắm chứ! Nhưng mà...hần không có chứng minh thư! Chạy không được! (><) quán=" cà=" phê=" 'bờ=" biển'," quán=" cà=" phê=" 'bờ=" biển'," của=" thành=" phố=" x=" là=" một=" tòa=" nhà=" nhỏ=" bốn=" tầng=" nằm=" ở=" ven=" tây=" hải=" tầng=" một=" của=" quán=" bắt=" đầu=" mở=" từ=" tám=" giờ=" sáng=" tám=" hơn=" tám=" giờ=" các=" hoạt=" động=" giải=" trí=" của=" tầng=" hai=" sẽ=" mở=" cửa=" ví=" dụ=" như=" bi-a=" bóng=" bàn=" các=" loại=" lâu=" ba=" là=" quán=" bar=" chỉ=" sau=" tám=" giờ=" tối=" mới=" mở=" cửa=" trái=" ngược=" với=" thời=" gian=" hoạt=" động=" của=" quán=" cà=" phê=" tầng=" bốn=" nghe=" nói=" là=" nơi=" tư=" nhân=" của=" chủ=" quán=" cho=" nên=" đến=" giờ=" vẫn=" không=" ai=" biết=" tầng=" trên=" cùng=" là=" như=" thế=" nào=" hạ=" dương=" mặt=" bộ=" đồ=" thể=" dục=" màu=" tím=" thoải=" mái=" hần=" có=" hai=" bộ=" âu=" phục=" chín=" chu=" một=" bộ=" chỉ=" dùng=" để=" đi=" đám=" cưới=" bộ=" kia=" là=" để=" đi=" đám=" ma=" ngoại=" trừ=" hai=" bộ=" này=" hần=" không=" còn=" bộ=" nào=" khác=" để=" mặc=" cho=" nên...=" lúc=" này=" nhìn=" từ=" xa=" trông=" hần=" giống=" hệt=" quả=" cà=" tím=" di=" động=" rất=" nổi=" bật!=" văn=" nhân=" minh=" húc=" miệng=" ngậm=" điều=" thuốc=" một=" tay=" chống=" cằm=" một=" tay=" nâng=" tách=" cà=" phê=" nhàm=" chán=" ngáp=" một=" cái=" lý=" đông=" ngồi=" bên=" cạnh=" y=" khu=" khu=" tay=" khó=" hiểu=" hỏi=" "từ=" lúc=" về=" dương=" bệnh=" tới=" giờ=" đã=" được=" mấy=" tháng=" rồi=" sao=" cậu=" trông=" vẫn=" uể=" oải=" thế?"=" văn=" nhân=" minh=" húc=" châm=" thêm=" một=" điều=" thuốc=" khê=" hít=" một=" hơi=" "mệt=" mỗi=" đạo=" này=" y=" chạy=" đi=" chạy=" lại=" từ=" nhà=" đến=" trường=" cảm=" giác=" như=" mình=" là=" con=" quay=" tới=" lui=" không=" ngừng=" lý=" đông=" nhướn=" mày=" nhìn=" ra=" cửa=" sổ=" sững=" sốt=" "...phụt=" ha=" ha=" ha=" ha...=" cà=" tinh=" nhà=" ai=" đây=" không=" ở=" trong=" nôi=" hầm=" lại=" chạy=" ra=" ngoài=" loảng=" quảng=" thế=" này!=" "=" lý=" đông=" chỉ=" ra=" ngoài=" cửa=" sổ=" đập=" bàn=" cười=" sảng=" sặc=" văn=" nhân=" minh=" húc=" nhìn=" theo=" hướng=" hần=" chỉ=" tay=" lệch=" một=" cái=" cà=" phê=" trong=" tách=" tràn=" ra=" ngoài=" "...minh=" húc=" kia=" là=" hạ=" dương=" đúng=" không?"=" lý=" đông=" quay=" đầu=" hỏi=" văn=" nhân=" minh=" húc=" gật=" đầu=" "ừ=" hạ=" dương=" lắc=" lư=" đi=" vào=" quán=" cà=" phê=" ngó=" nghiêng=" bốn=" phía=" một=" lượt=" rớt=" cuộc=" tìm=" được=" đối=" tượng=" xem=" mắt=" "ngại=" quá=" tác=" đường=" tới=" muộn=" nói=" xong=" cũng=" không=" quan=" tâm=" đối=" phương=" có=" phản=" ứng=" gì=" hần=" trực=" tiếp=" đặt=" móng=" an=" vị=" trên=" ghế=" nâng=" tay=" gọi=" "phục=" vụ=" cho=" một=" ly=" nước=" chanh=" "trước=" mặt=" hần=" đã=" đặt=" sẵn=" một=" tách=" cà=" phê=" lam=" sơn=" còn=" nghi=" ngút=" khói...=" tươi=" cười=" trên=" mặt=" tôn=" nhiễm=" nháy=" mắt=" cứng=" đờ=" tuy=" nhiên=" rất=" nhanh=" cô=" liền=" trở=" lại=" bình=" thường=" nhẹ=" giọng=" nói=" "thì=" ra=" anh=" thích=" nước=" chanh=" ngại=" quá=" tôi=" đã=" tự=" gọi=" cà=" phê=" hạ=" dương=" phát=" tay=" tỏ=" vẻ=" mình=" không=" để=" ý=" cơ=" mà=" lời=" thốt=" ra=" mồm=" rất=" không=" để=" nghe=" "tôi=" chỉ=" là=" không=" thích=" uống=" đồ=" người=" khác=" gọi=" thôi=" không=" an=" toàn=" cô=" biết=" đấy...=" biết=" cái=" quái=" gì=" chứ!=" tôi=" thì=" biết=" gì=" hả!=" tôn=" nhiễm=" cảm=" thấy=" nếu=" không=" phải=" mình=" tu=" dưỡng=" tốt=" nhất=" định=" đã=" chửi=" âm=" lên=" rồi=" "...ừm...anh=" không=" muốn=" gặp=" mặt=" tôi=" phải=" không?"=" tôn=" nhiễm=" không=" chắc=" chắn=" hỏi=" hạ=" dương=" uống=" ngụm=" nước=" chanh=" gật=" gù=" "đúng=" vô=" cùng=" không=" muốn=" "anh!=" anh=" hơi=" quá=" đáng=" rồi=" đó!=" tôn=" nhiễm=" cảm=" tách=" cà=" phê=" trong=" tay=" hất=" về=" phía=" hạ=" dương=" rồi=" cầm=" túi=" xách=" đứng=" dậy=" rời=" đi=" quá=" quất!=" hạ=" dương=" rút=" giấy=" lau=" cà=" phê=" dính=" trên=" người=" thăm=" nghĩ=" hôm=" nay=" mặc=" bộ=" quần=" áo=" chống=" thăm=" nước=" thực=" sự=" là=" quá=" đúng=" đấy!=" "phục=" vụ=" tính=" tiền=" hừ=" cô=" này=" thiệt=" là=" không=" ổn=" thế=" mà=" để=" hần=" thanh=" toán=" (= "anh=" keo=" vậy=" anh.)=" văn=" nhân=" minh=" húc=" ngồi=" ở=" bàn=" đơn=" bên=" cạnh=" đã=" thấy=" toàn=" bộ=" quá=" trình=" y=" rất=" kinh=" ngạc=" rớt="

cuộc=" hạ=" dương=" đã=" làm=" chuyện=" khiến=" người=" người=" cảm=" phần=" gì=" mà=" lại=" có=" thể=" trong=" nằm=" phút=" đồng=" hồ=" đã=" khiến=" người=" ta=" phải=" hất=" cà=" phê=" tặng=" mình=" vậy?=" hạ=" dương=" thanh=" toán=" xong=" vẫn=" ngồi=" tại=" chỗ=" hấn=" đang=" đếm=" giờ=" chứ=" không=" giờ=" về=" luôn=" nhất=" định=" sẽ=" bị=" mẹ=" hấn=" cảm=" chối=" đánh=" đuổi=" ra=" ngoài!=" hấn=" nhảm=" chán=" mở=" điện=" thoại=" xem=" tin=" tức=" miệng=" ngậm=" ống=" hút=" nhoáng=" lên=" nhoáng=" xuống=" "chán=" quá=" đê!=" hấn=" nằm=" bò=" trên=" bàn=" thở=" dài=" nằm=" bò=" một=" lát=" hấn=" hai=" tay=" chống=" bàn=" bật=" dậy=" vô=" tình=" đùng=" phải=" nhân=" viên=" phục=" vụ=" nhân=" viên=" phục=" vụ=" lệch=" tay=" cà=" phê=" và=" bánh=" ngọt=" trên=" khay=" cứ=" thể=" bấn=" ra....=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" cảm=" thấy=" việc=" mình=" vì=" muốn=" xem=" diễn=" mà=" ngồi=" ở=" chỗ=" gần=" hạ=" dương=" chính=" là=" một=" sai=" lầm!=" nhân=" viên=" phục=" vụ=" vẽ=" mặt=" kính=" hoảng=" nói=" với=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" "thật=" ngại=" quá=" rất=" xin=" lỗi=" ngại=" tôi..."=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" phát=" tay=" chỉ=" là=" một=" chiếc=" áo=" khoác=" không=" có=" vắn=" đề=" gì=" hạ=" dương=" ở=" bên=" cạnh=" gãi=" đầu=" ngáy=" ngô=" cười=" giải=" thích=" "a=" đều=" là=" lỗi=" của=" tôi=" không=" liên=" quan=" đến=" cậu=" ấy=" ừm=" áo=" của=" cậu=" bao=" nhiêu=" tiền=" để=" tôi=" bồi=" thường=" cho=" cậu=" nói=" xong=" hấn=" còn=" trộm=" nhìn=" áo=" khoác=" của=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" chặc=" chặc=" lười=" diện=" tích=" dính=" bấn=" nhiều=" thiệt=" còn=" vĩ=" đại=" hơn=" chỗ=" bấn=" trên=" áo=" của=" mình=" nhiều=" lắm!=" "...tôi..."=" "à=" chờ=" chút!=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" vừa=" định=" mở=" miệng=" di=" động=" của=" hạ=" dương=" liền=" vang=" lên=" hấn=" nghe=" điện=" thoại=" rút=" một=" tờ=" giấy=" ăn=" trong=" hộp=" trên=" bàn=" ra=" viết=" viết=" rồi=" đưa=" cho=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" hạ=" dương=" nâng=" tay=" che=" loa=" điện=" thoại=" nói=" "xin=" lỗi=" đây=" là=" địa=" chỉ=" của=" tôi=" cậu=" đem=" tờ=" giấy=" này=" đến=" đó=" là=" được=" tôi=" có=" việc=" đi=" trước=" tạm=" biệt=" nói=" xong=" cũng=" không=" bận=" tâm=" xem=" vẽ=" mặt=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" thể=" nào=" nhắc=" chân=" chạy=" đi=" mất=" "...tôi=" thật=" muốn=" đánh=" chết=" anh..."=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" nói=" nốt=" lời=" than=" thở=" chưa=" kịp=" hoàn=" thiện=" kia=" ra=" cú=" đầu=" nhìn=" mảnh=" giấy=" trong=" tay=" sau=" đó=" cỏi=" áo=" khoác=" ném=" cho=" nhân=" viên=" phục=" vụ=" "...ông=" chủ=" tôi=" xin=" lỗi=" tôi=" không=" cố=" ý=" xin=" ngại=" đừng=" đuổi=" việc=" tôi..."=" nhân=" viên=" phục=" vụ=" ôm=" áo=" khoác=" của=" y=" cú=" đầu=" nói=" "ừ=" tôi=" không=" sao=" hơn=" nữa=" cũng=" đã=" có=" người=" chi=" trả=" thay=" cho=" cậu=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" không=" để=" ý=" phát=" tay=" hạ=" dương=" đây=" là=" lần=" thứ=" ba=" anh=" không=" coi=" tôi=" ra=" gì=" chạy=" mất!=" hơn=" nữa=" cái=" tên=" lui=" bại=" này=" anh=" vậy=" mà=" làm=" bộ=" không=" biết=" tôi=?=" cái=" trí=" nhớ=" thói=" nát=" gì=" vậy!=" càng=" nghĩ=" càng=" giận=" y=" xoay=" người=" về=" tăng=" bốn=" vừa=" nhìn=" thấy=" lý=" đông=" đã=" nói=" "đi=" uống=" rượu=" đi!=" lý=" đông=" khó=" hiểu=" "sao=" vậy=?=" áo=" khoác=" đâu=?=" "...ném=" rồi=" vắn=" nhân=" minh=" húc=" vô=" lực=" thở=" dài=" lần=" nào=" gặp=" hạ=" dương=" y=" cũng=" xúi=" quẩy=" lần=" đầu=" tiên=" là=" y=" lần=" xuống=" núi=" tuy=" rằng=" được=" hấn=" cứu=" nhưng=" lại=" bị=" hấn=" ăn=" trộm=" lần=" thứ=" hai=" suýt=" nữa=" bị=" hấn=" cười=" xe=" đạp=" đâm=" phải=" lần=" thứ=" ba=" vì=" sự=" bất=" cẩn=" của=" hấn=" mà=" bị=" hất=" cà=" phê=" vô=" áo=" chẳng=" lẽ=" hấn=" là=" thần=" xui=" xẻo!=" lần=" nào=" cũng=" mang=" tai=" nạn=" đến=" cho=" y!=" u=" lý=" đông=" nghi=" hoặc=" chớp=" mắt=" mấy=" cái=" minh=" húc=" sao=" thế=?=" oán=" khí=" lớn=" thiệt="">>

6. Chương 6

Hạ Dương nằm bò trên giường, đầu chôn trong cái gối lông chim, cảm giác như mình sắp chết tới nơi.

parkyoosuparkyoosuparkyoosuparkyoos

“Chán quá Chán quá đề ” Hấn buồn bực chôn trong gối kêu rên, không dám ồn ào lớn tiếng, chẳng may bị mẹ hấn nghe thấy thế nào cũng bị oanh tạc một trận cho coi...

Thở than một hồi hấn bật dậy khỏi giường, cầm di động nhìn nhìn, quyết định rồi, hấn phải ra ngoài chơi!

Không có chứng minh thư? Không hề gì, hấn đi lại trong thành phố, không ra ngoài!

Đột nhiên hấn thấy, việc mình vì ham tiết kiệm một trăm nguyên để lấy nhanh chứng minh thư là không sáng suốt cỡ nào! Nếu không vì tiếc tiền, giờ hấn đã sớm có chứng minh thư ra ngoài chơi rồi, tội gì phải đợi tận ba tháng thế này!

Hạ Dương mặc quần áo, gọi điện.

“Chuột, đi chơi bóng rổ đi!” Hạ Dương nghiêng đầu kẹp điện thoại vào vai, nhắc chân mặc quần.

Âm thanh đầu dây bên kia đầy lười biếng, rõ ràng là còn chưa tỉnh ngủ.

“Hạ Dương, cậu xem giờ là mấy giờ, tốt nghiệp rồi, dù đại thiếu gia ngài không cần tìm việc làm nhưng tôi còn phải liều mạng kiếm tiền đó!” Triệu Văn Hạo mắt nhắm tịt than thở. (Hạo nghe na ná ‘Háo’ trong từ ‘Háo tử’ – tức là ‘Chuột’, cho nên biệt danh của anh là chuột.)

Mấy giờ? Bấy giờ a, bên ngoài trời đẹp như thế, Chuột mập ú, vậy mà dám ghét bỏ hấn!

“Chuột béo, chỉ biết ngủ ngủ ngủ, cẩn thận ngủ không dậy nổi!” Hạ Dương tức giận rống xong, cúp máy.

Hạ Dương cầm di động lướt lướt danh bạ, trong đó ngoại trừ số điện thoại của người nhà ra cũng không có mấy số hấn có thể đi quấy rầy, hấn đảo mắt, lại gọi cho Triệu Văn Hạo.

Triệu Văn Hạo bất đắc dĩ trở người, tiếp điện thoại, hấn không dám ngắt máy, ngộ nhờ Hạ thiếu gia động kinh chạy đến nhà hấn, vậy thì hấn càng không có chỗ trốn.

“Lại gì nữa?” Triệu Văn Hạo buồn bực, Hạ Dương sao ngày nào cũng tinh thần dồi dào vậy?

Hạ Dương liếm cánh môi hơi khô, vui vẻ nói, “Cậu đi theo mình đi, một mình mình không dám đi ”

“...Tổ tông à! Ngài thực sự là tổ tông của con! Không phải chỉ đi chơi bóng rổ thôi à, có gì mà không dám đi?” Triệu Văn Hạo kêu rên.

Hạ Dương mở cửa ra ngoài, hạ giọng, “...Nếu cậu không thích đi chơi bóng rổ...Vậy mình cùng cậu đi tìm việc làm nhá?”

Triệu Văn Hạo bất đắc dĩ đứng dậy, đành phải nói, “Rồi rồi rồi, thế nào cũng được, giờ mình đi đến chỗ cậu?”

Hạ Dương trèo lên con xe đạp địa hình của mình, cười hắc hắc nói, “Sao có thể để cậu đến chỗ mình chứ, để mình đạp xe qua!” Nói xong liền cúp máy.

Triệu Văn Hạo thở dài, đứng dậy mặc quần áo, hôm nay hấn định đi phỏng vấn ở chỗ nào? Chính là tổng công ty tập đoàn Tư Không.

Hạ Dương đạp xe, nửa giờ sau xuất hiện ở dưới lầu tiểu khu nhà Triệu Văn Hạo.

Hấn đang định gọi điện, đã thấy người đi ra.

Hạ Dương tròn mắt, khó hiểu hỏi, “Cậu mặc nghiêm túc như thế đạp xe đạp kiểu gì?” Một thân tây trang màu xám vừa vặn khiến tên mập ú này nhìn thon thả hơn biết bao nhiêu.

Triệu Văn Hạo tay quơ quơ chùm chìa khoá, nói với Hạ Dương, “Mình mượn xe của ba, không phải cậu nói muốn giúp mình đi phỏng vấn đó sao?”

Hạ Dương xuống xe, cởi mũ bảo hiểm, vừa đi theo Triệu Văn Hạo ra bãi đậu xe vừa hỏi, “Cậu phỏng vấn ở đâu thế?”

Đến lúc ngồi vào xe, Hạ Dương tiếp tục quay đầu hỏi, “Rốt cuộc cậu phỏng vấn ở đâu? Nghiêm túc chứ như thế.”

Triệu Văn Hạo khởi động xe, khoé miệng hơi cong lên, “Đi đến tổng công ty của tập đoàn Tư Không!”

“....Gì?” Hạ Dương kinh ngạc mở to mắt, kêu lên sợ hãi.

Bị Hạ Dương dọa nhảy dựng, Triệu Văn Hạo khó hiểu hỏi, “Sao cậu kinh ngạc vậy, lẽ nào là cao hứng giùm mình? Cơ mà còn chưa biết người ta có nhận hay không đâu, tập đoàn Tư Không là nơi làm việc có yêu cầu cao nhất cả nước đó.”

Hạ Dương cắn móng tay, trợn mắt nói, “Cậu đi phỏng vấn vị trí gì?”

Triệu Văn Hạo vừa lái xe vừa trả lời hần, “Trợ lý tổng giám đốc, nhưng mà có lẽ sẽ không thành công, người ta toàn yêu cầu có kinh nghiệm, còn mình thì mới tốt nghiệp, tuy nhiên nếu làm ở vị trí khác cũng được, chỉ cần có thể làm trong tập đoàn Tư Không mình đã thấy tự hào lắm rồi.”

Trợ lý tổng giám đốc....Tổng giám đốc...Vậy không phải là làm chân chạy việc cho anh hai hần sao?

Hạ Dương lo lắng đưa mắt nhìn Triệu Văn Hạo nặng gần 200 cân (=100kg), hần cảm thấy, nếu Chuột thành công, rất có thể sẽ từ một con chuột mập ú hoá thành con chuột gầy tốp teo....

Tư Không Viêm Nghiêu mặt không đổi sắc lật dở hợp đồng, nhìn đến cuối, y ngẩng đầu nhìn người ngồi đối diện.

“Sao không tiếp tục.”

Văn Nhân Minh Húc cầm bút chì vẽ vẽ lên trang giấy trắng, nghe nam nhân hỏi thì ngẩng đầu, nhún vai, “Ba em nói em làm việc không đành lòng, không cho em làm.”

Sáng nay Văn Nhân Minh Húc tới đây bàn chuyện hợp tác với nam nhân, là chuyện về quán cà phê ‘Ven biển’, y định sang tên quán cà phê cho nam nhân, tuy nhiên y vẫn giữ lại quyền kinh doanh.

Tư Không Viêm Nghiêu cầm bút máy, xoẹt xoẹt hai cái, bốn chữ như rồng bay phượng múa xuất hiện cuối hợp đồng.

Ký xong, Tư Không Viêm Nghiêu ném lên bàn, hếch cằm.

Văn Nhân Minh Húc cầm bút ở bên cạnh ký tên, sau đó cười thoả mãn, “Cảm ơn anh Viêm Nghiêu.”

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, thấy y vẫn ngồi bất động thì có chút bực mình, “Còn có việc?”

Nghĩ nghĩ, Văn Nhân Minh Húc mở miệng, “Hạ Dương....”

Điện thoại nội tuyến trong văn phòng Tư Không Viêm Nghiêu vang lên, y ra hiệu cho Văn Nhân Minh Húc chờ, ấn nút nghe, “Nói đi.”

“Sếp, đã đến giờ phỏng vấn.” Giọng nói của Khúc Tân có chút khẩn trương. Tuy cô đã đi theo Tư Không Viêm Nghiêu hơn nửa năm, công việc cũng hoàn thành khá tốt, nhưng mỗi khi nghe được giọng nói lạnh lẽo của y, cô vẫn cảm thấy áp lực siêu lớn.

“Ừ.” Ừ một tiếng, nam nhân ngắt điện.

“Tiếp đi.” Dù vừa rồi cắt ngang lời Văn Nhân Minh Húc, song nam nhân không hề có vẻ ngại ngùng.

Văn Nhân Minh Húc lắc đầu, bỏ đi, chuyện của mình mình phải tự giải quyết.

“Anh đang bận, thôi em đi trước, cảm ơn anh.”

Phất tay, nam nhân tỏ vẻ đây chỉ là việc nhỏ, hơn nữa, nếu không phải bản thân cũng có lợi, nam nhân có thể làm chuyện này ư? Căn bản là không có khả năng.

Hạ Dương sống chết không chịu đi cùng Triệu Văn Hạo vào đại sảnh phỏng vấn, “Mình cậu đi đi, mình không phỏng vấn mình đi xem làm gì, chẳng may người ta nhìn trúng người đẹp trai ngồi ngồi là mình, vậy chẳng phải cậu sẽ oán hận mình sao!”

Nhìn vẻ mặt đắc chí vô ngàn của Hạ Dương, Triệu Văn Hạo bày tỏ bản thân rất muốn rút giày đạp bẹp mặt hắn. Cơ mà không thể phủ định, Hạ Dương có một bộ túi da đẹp lắm.

“Thế cậu chờ mình trong xe à?” Triệu Văn Hạo thấy hắn nhất quyết không đi cùng mình, đành nói.

Hạ Dương không đồng ý, “Ây già, cậu mau đi lấy số thứ tự đi, cứ mặc kệ mình, chờ cậu phỏng vấn xong bọn mình đi ăn cơm.” Hắn định vào văn phòng của anh hai một lúc, nhất định giờ anh hai không có trong văn phòng.

Triệu Văn Hạo nhìn giờ, đã sắp chín giờ, nếu còn đứng đây rề rề thêm lúc nữa, thể nào hắn cũng muộn.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ nói, “Bao giờ xong việc mình sẽ gọi cho cậu.”

Hạ Dương gật đầu, “Cố lên!”

Thấy Triệu Văn Hạo đi xa, Hạ Dương xuống xe, đi về phía thang máy.

Thang máy đi thẳng lên tầng 29.

Hạ Dương cầm đi động chơi trò chơi, nghe thang máy báo đã tới tầng trệt, hắn nhắc chân bước ra.

Văn Nhân Minh Húc cúi đầu lật xem hợp đồng mới kí xong, khoé miệng ẩn nét cười, tâm tình rõ ràng không tồi.

Cửa thang máy mở ra, cũng không nghĩ nhiều, bởi vốn chỉ có vài người có thể lên tầng 29, hơn nữa giờ đang là thời gian làm việc, lại càng không có mấy người tùy tiện chạy lên đây, cho nên y không ngờ sẽ có một người lớn chình ịch xông ra từ thang máy.

Hai người một không nhìn, một không chú ý, trùng hợp đâm thẳng vào nhau!

Chân trái của Hạ Dương giẫm lên chân phải Văn Nhân Minh Húc, Văn Nhân Minh Húc tránh sang một góc, Hạ Dương vẹo người một cái....

Bi kịch xảy ra....

Hai người cụng đầu vào nhau, Hạ Dương ngã vào ngực Văn Nhân Minh Húc, Văn Nhân Minh Húc trực tiếp đập thẳng lưng vào cửa thang máy.

“Xi!” Lưng đập thẳng vào cửa thang máy bằng thép cứng nhắc, Văn Nhân Minh Húc không nhịn được hô đau.

Hạ Dương sờ sờ cái mũi bị đụng đau, thầm nghĩ cơ ngực người này cứng quá đề! Đã thế còn cao như vậy, hơn mình tận nửa cái đầu!

Văn Nhân Minh Húc thấy hắn cúi đầu không nói lời xin lỗi, tuy rằng một nửa nguyên nhân cũng là do y.

“Cậu đi đường —”

“Xin lỗi, tôi không nhìn đường.” Hạ Dương ngẩng đầu chớp chớp đôi mắt phượng long lanh nước nhìn người sắc mặt âm u trước mặt.

Khuôn mặt đã xanh mét của Văn Nhân Minh Húc sau khi nhìn rõ ràng hắn là ai lại càng thêm đen sì, lần thứ tư! Đây là lần thứ tư!

Hạ Dương dụi mắt, không phải hắn muốn chảy nước mắt đâu, tại đụng mũi đau quá thôi.

“Ừm, rất xin lỗi, là lỗi của tôi.” Hắn chính là một thanh niên tốt đẹp biết nhận sai.

Văn Nhân Minh Húc hít sâu một hơi, đè nén xúc động muốn đập vô trán hắn, chẳng lẽ người này không nhận ra y? Không đúng, y và Hạ Dương hẳn là phải biết nhau chứ!

Kỳ thực việc này không thể trách Hạ Dương, đại thiếu gia người ta bị cận, vậy mà không thích đeo kính cận, còn ghét xài kính áp tròng, bởi vì độ cận không cao lắm. Hơn nữa Hạ thiếu gia còn có cái tính, đối với những chuyện hay những người không quá quan trọng, hắn sẽ chẳng thèm để trong lòng, cho nên trí nhớ của hắn với mấy việc này rất kém.

Nếu lúc này có người hỏi hắn, Văn Nhân Minh Húc là ai, nhất định hắn sẽ ngu ngốc trả lời một câu, “Văn Nhân Minh Húc? Không phải là đại thiếu gia nhà Văn Nhân à? Hình như còn là đàn em học chung trường với tôi đó!” Còn nếu hỏi hắn Văn Nhân Minh Húc trông như thế nào? Nhất định hắn sẽ nói, “Giống người a!” Vì sao lại nói vậy? Bởi vì căn bản hắn không nhớ người ta béo hay gầy, chỉ biết đại thiếu gia nhà Văn Nhân là đàn ông!

Văn Nhân Minh Húc không biết nói hắn thế nào, người ta lịch sự xin lỗi như vậy rồi, y còn nói được gì?

Trùng hợp, Tư Không Viêm Nghiêu xuống lầu gặp mặt người phỏng vấn từ văn phòng đi ra, liếc mắt một cái đã thấy hai người đứng ở cửa thang máy, khó hiểu hỏi, “Sao vậy?”

Hạ Dương vừa nghe thấy tiếng anh hai hắn, theo phản xạ run lên, quay đầu cười cười, “Không có gì, em không để ý đường, đâm phải vị tiên sinh này, ừm, xin lỗi anh...”

Văn Nhân Minh Húc thở dài, phát tay, “Không có gì, lần sau chú ý.”

Tư Không Viêm Nghiêu quét mắt nhìn Hạ Dương một lượt, thấy hắn không có việc gì, hỏi, “Làm gì.”

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, hiểu rõ, anh hai hắn là hỏi hắn không có việc gì chạy tới đây làm gì?

“Khụ, em đi cùng bạn tới phỏng vấn, ừm, anh hai, em vào ngồi trong văn phòng của anh nhé.”

Nam nhân gật đầu, vào thang máy, nhướn mày với Văn Nhân Minh Húc đang đứng ngoài, “Không đi?”

Văn Nhân Minh Húc đưa mắt nhìn Hạ Dương, không biết nói thêm gì, nhắc chân vào thang máy, quên đi, giờ không phải là thời cơ tốt để bắt tên trộm con này, y phải nhịn!

Hạ Dương thấy cửa thang máy đóng lại mới thở phào nhẹ nhõm, ai nha, dạo này xui thiệt là xui, bao giờ phải đi lên miếu thấp nén hương giải xui thôi!

7. Chương 7

Sáng sớm, Hạ Dương cầm điện thoại đi đi lại lại trong phòng khách.

Ba hắn Hạ Trường Thái Hạ thị trưởng hôm nay vừa khéo ở nhà, hôm qua thật vất vả mới thoả mãn được bà xã như lang như hổ, sáng dậy đã thấy con giai đứng trong phòng khách đi quanh quanh.

Ông cuộn báo lại, đi qua vỗ lên trán hắn, nhíu mày hỏi, “Nóng nảy bộp chộp thì còn ra thể thống gì, con bao nhiêu tuổi rồi hả!”

Hạ Dương bĩu môi, ngồi xuống ghế, nhét bánh quẩy vào miệng, cũng không nói gì, liên tục nhồi bánh như nhồi vịt.

Hạ Trường Thái đập xuống bàn, cả giận, “Hạ Dương, quy củ con học bỏ đi đâu hết rồi!”

Hạ Dương thở dài, buông bánh quẩy xuống, nhai nhai phần bánh trong miệng, nuốt xuống, sau đó ngẩng đầu, vô cùng bình tĩnh nói, “Hôm nay là ngày đi nhận chứng nhận.”

Tiên sinh Hạ Trường Thái thiếu chút phun ngụm sữa đậu nành trong miệng, kinh ngạc há mồm, nào còn hình tượng căn cơ của một vị thị trưởng, ông chỉ vào hắn, “Đi nhận chứng với ai? Sao ba không thấy mẹ con nói gì?” Thằng nhóc này mới sáng ra đã cho ông một kinh hách như vậy rồi?

Hạ Dương trừng mắt, nghiêng đầu, khó hiểu hỏi ba, “Nhận chứng minh thư còn cần đi với ai ạ?”

Lại thêm một ngụm sữa đầu nành xém chút bị phun ra, tiên sinh Hạ Trường Thái tí nữa thì ném bánh quẩy vào mặt hắn.

Ông chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Con trai à, con có thể bình thường chút được không?” Thằng nhỏ này rốt cuộc có phải con mình không đây? Ngoại trừ vẻ ngoài giống ông ra, cái gì cũng trái ngược hoàn toàn, nhất là cái tính thỉnh thoảng lại phát ngôn mấy câu vợ vẫn nhắm nhí, rốt cuộc là giống ai đây! (Nhận chứng nhận ở bên Tàu thường được hiểu là nhận giấy đăng kí kết hôn, cho nên bố ảnh mới sốc thế.)

Mẹ Hạ phu nhân Khúc Tân Hồng là một người phụ nữ khôn khéo tài giỏi, ba Hạ tiên sinh Hạ Trường Thái là một người đàn ông ồm trọng nghiêm cẩn, còn Hạ Dương thì sao? Mơ mơ màng màng, thỉnh thoảng hâm hâm, thỉnh thoảng động kinh, thỉnh thoảng chạy đông chạy tây như tên điên!

“Ba, con mà không bình thường á?” Hạ Dương mặt nhăn mày nhú, hẳn là người khôn khéo biết bao nhiêu, còn biết tính kế nữa chứ, ba có chỉ lại nói hắn như thế.

Hạ Trường Thái phất tay, ông cảm thấy mình và con giai quá khác biệt, không thể câu thông, nhiệm vụ gian khổ này tốt nhất là để lại cho bà xã làm đi, ông thực sự không phải là dân trong nghề.

Hạ Dương cắn đũa, bĩu môi, được rồi, ba hắn không thèm để ý đến hắn.

Hắn yên lặng cúi đầu, tiếp tục ăn, cơ mà thỉnh thoảng vẫn cầm đi động ngó ngó.

Hạ Trường Thái nhin không được hỏi, “Con rốt cuộc đang nhìn cái gì?”

“Không có gì ạ, từ tháng trước Chuột bắt đầu làm trợ lý cho anh hai, từ đấy đến giờ chưa thấy liên lạc với con, cho nên con hơi lo cho cậu ấy.” Với tính cách của anh hai nhà hắn, hẳn lo Chuột bị ngược đãi lắm.

“Sao? Làm ở chỗ anh hai con? Xem ra thằng bé học hành tốt lắm.” Hạ Trường Thái càng thấy thằng con nhà mình không ra sao, xem bạn học của nó đi, tốt nghiệp xong có thể tìm được việc làm rất khá, còn con mình? Haiz, quả là không thể so được, càng so lòng ông càng chua xót.

Hạ Dương không cần hỏi, chỉ nhìn vẻ mặt của ba hắn là biết nhất định ông đang oán giận hắn không học vấn không nghề nghiệp đây mà!

“Ba, con ăn xong rồi, con đi đây.” Hạ Dương cầm áo khoác chạy ra cửa.

Thị trưởng Hạ Trường Thái thở dài, lắc đầu, quên đi, với tính tình của con ông, phỏng chừng dù có tìm việc cho nó nó cũng sẽ bỏ bê công việc, cứ mặc kệ nó, nếu chẳng may đến lúc thực sự không quản nổi nữa thì ông sẽ gọi cho Viêm Nghiêu, thằng nhóc sợ anh hai của nó nhất.

Lúc Hạ Dương đứng trước cửa cục dân chính, di động vang lên.

Nhận ra là Triệu Văn Hạo gọi đến, hắn kinh hỉ nhận máy, “Chuột, sao rồi? Có gãy đi không? Anh hai mình có ngược đãi cậu không?”

Triệu Văn Hạo nằm trên giường, uốn éo duỗi thắt lưng, than thở, “Hạ thiếu gia thân ái, xin hãy cho tôi được phép đưa ra một yêu cầu vô lý.”

Hạ Dương cầm di động đi về phía văn phòng đảm nhận nhiệm vụ trao nhận chứng minh thư, nói, “Chuẩn tấu, ái khanh cứ việc nói đi!”

“...Mời mình ăn cơm tấm bỏ đi.” Bọn nhỏ Triệu Văn Hạo nằm trên giường lăn qua lộn lại.

Vừa nghe hắn nói muốn mình mời cơm, Hạ Dương mất bình tĩnh, lập tức nói, “Ái khanh, hiện trẫm còn có chút việc vương chân, chuyện này để sau tái nghị Bãi triều ” Nói xong, cúp máy luôn không chút do dự.

.....Triệu Văn Hạo bị cúp máy tuyệt tình, á khẩu cầm di động, người này đúng là nhỏ nhen mà! Chẳng phải chỉ là muốn cậu ta mời một bữa cơm thôi sao!

Hắn thở dài, gọi lại, “Bệ hạ! Thần có bản tấu!!!”

Ký tên xác nhận, cầm chứng minh thư xong, Hạ Dương tâm trạng không tồi, ngâm nga nói, “Ái khanh, nói đi, có phải đã nghĩ thông suốt rồi không?”

“...Bệ hạ, thỉnh cho thần một cơ hội, thần mời người ăn cơm...” Triệu Văn Hạo chỉ thiếu nước quỳ xuống vái lạy cái điện thoại.

Hạ Dương đắc ý dào dạt, nếu tai hần mà dài hơn chút, thế nào lúc này cũng nó cũng rung rung, còn chuyện là tai con gò, ừm, mời mọi người tự tưởng tượng.

“Ái khanh, chuẩn bị bãi thiện khoản đãi trăm ở đâu vậy!” Một tay cầm chứng minh thư quạt quạt, một tay giờ di động, Hạ Dương vui vẻ nhún nhảy bước từng bước.

“Hết thấy đều do bệ hạ định đoạt.” Triệu Văn Hạo cũng nề tình, cái tính đặc chí vênh váo như trẻ con của Hạ Dương, hần sao còn không rõ.

Hạ Dương nghĩ nghĩ, nói, “Trăm thấy hương vị thịt nướng không tồi.”

Triệu Văn Hạo nghĩ nghĩ, hồi đáp, “Bệ hạ, thần cảm thấy thịt nướng Hàn quốc là một lựa chọn hay, bệ hạ cảm thấy thế nào?”

“Chuẩn tấu! Ái khanh chờ trăm đại giá đi...Mợ nó!” Hạ Dương thét chói tai, thiếu chút chọc thủng màng nhĩ Triệu Văn Hạo.

“Chuột cậu đợi một lát, mình có chút việc.” Hần cúp máy.

Triệu Văn Hạo xoa xoa tai, không hiểu gì cả, sao thế nhỉ, lại động kinh à.

Vì có gì Hạ Dương thét chói tai? Bởi vì con xe yêu dấu của hần bị đâm phải, hơn nữa còn bị đâm đến thảm thiết bi thống.

Chiếc xe đạp địa hình trắng tinh giờ phút này thân bánh chia lìa, thê lương nằm ven đường.

Cái xe gây chuyện đứng ngay bên cạnh, trên chiếc xe thể thao màu đen cũng có một vết xước.

Hạ Dương nổi giận dùng dùng chạy tới, đầu tiên là cúi đầu nhìn yên xe đã không thể tiếp tục sử dụng của mình, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt tay, đâm vào động cơ xe thể thao một cái.

Văn Nhân Minh Húc thở dài, mở cửa xuống xe, “Xin lỗi, tôi không chú ý có xe đỗ ở chỗ này.” Nói xong y ngẩng đầu, sững sốt.

Hạ Dương cắn hận nói, “Cậu có biết BMWs của tôi quý giá thế nào không hả, cậu có biết nó đã làm bạn với tôi bao ngày bao đêm trần trở không hả!”

Văn Nhân Minh Húc nhún vai, lắc đầu, “Không biết.”

“...Không được, cậu phải bồi thường.” Hạ Dương trợn tròn mắt phượng, một bộ hận không thể xông lên đánh y.

“Được, vốn tôi không có ý định bỏ chạy, nói đi, bao nhiêu tiền?” Văn Nhân Minh Húc rút ví ra, còn có ý quơ quơ trước mặt Hạ Dương.

Hạ Dương nhìn chằm chằm ví tiền nhao lên nhao xuống, trợn to mắt, sao hần thấy cái ví này quen thế nhỉ, không biết đã nhìn thấy ở đâu rồi? Ừm, rốt cuộc là nhìn thấy ở đâu?

Văn Nhân Minh Húc khoé miệng đầy ý cười, rút một ngàn nguyên đưa cho Hạ Dương, hỏi, “Đủ đủ chưa?”

Hạ Dương chớp chớp hai mắt trợn tròn, sau đó miệng toét thành nụ cười tham tài, túm lấy tiền, liếm liếm môi, kiếm được tiền!

“Ừ, dựa trên số tiền này, cậu đi đi!” Nói xong, hần đắc chí xoay người, bỏ chạy.

Văn Nhân Minh Húc cúi xuống nhìn di hài con xe nghe nói là hần vô cùng yêu thương, lại nhìn Hạ Dương điên cuồng chạy tuốt đằng xa, có chút hoài nghi, vừa rồi có phải mình bị anh ta lừa không?

Hạ Dương vừa đi vừa gọi điện, “Ái khanh, hôm nay trăm buôn bán có lời, mời người ăn cơm.”

Triệu Văn Hạo khó hiểu, “Sao đột nhiên bệ hạ lại có lương tâm vậy?”

“Ừ, có tên ngốc đâm vào xe mình, bồi thường một ngàn đồng lận.” Vừa nói vừa vung vẩy số tiền trong tay.

Vung vung vẩy vẩy...

“A!!!” Lại một tiếng thét chói tai nữa vang lên.

Triệu Văn Hạo đỡ trán thở dài, “Bệ hạ, thần khẩn cầu người, đừng có lúc nào cũng hét ầm lên được không?”
Màng nhĩ của hắn đã chịu hai lần tàn phá trong một ngày rồi.

Hạ Dương lúc này không có thời gian ba hoa với hắn, nhét tiền vào túi, bạch bạch bạch chạy về hiện trường đâm xe khi này, lượn một vòng quanh con xe đạp nằm chổng chơ dưới đất, sau đó còn đi một khắp xung quanh tìm kiếm.

(><), bà=“” nó=“” nhất=“” định=“” là=“” tên=“” hung=“” thủ=“” kia=“” cầm=“” chứng=“” minh=“” thư=“” của=“” mình=“” đi=“” rồi=“” thiệt=“” là=“” quá=“” đáng!=“” văn=“” nhân=“” minh=“” húc=“” lái=“” xe,=“” liếc=“” mắt=“” nhìn=“” chứng=“” minh=“” thư=“” đang=“” an=“” toạ=“” tại=“” ghé=“” phó=“” lái,=“” khoé=“” miệng=“” cong=“” lên.=“” “chặc=“” chặc,=“” thể=“” thứ=“” hai=“” à?”=“” y=“” và=“” hạ=“” dương=“” rớt=“” cuộc=“” là=“” có=“” bao=“” nhiêu=“” duyên=“” phận=“” đây?”=“” vừa=“” rồi=“” y=“” đang=“” định=“” lên=“” xe=“” rồi=“” đi,=“” đột=“” nhiên=“” phát=“” hiện=“” dưới=“” chân=“” có=“” một=“” tấm=“” thể=“” chứng=“” minh=“” thư,=“” nhất=“” lên=“” thì=“” thấy,=“” ồ,=“” của=“” hạ=“” dương=“” à!=“” tên=“” nhóc=“” thối,=“” cho=“” anh=“” vênh=“” vào=“” đắc=“” chí,=“” lại=“” đánh=“” rơi=“” chứng=“” minh=“” thư=“” rồi=“” phải=“” không?”=“” còn=“” lâu=“” mới=“” trả=“” cho=“”>

8. Chương 8

Hạ Dương ngồi xổm trên bậc thang, tay cầm một khúc gậy gỗ quay vòng vòng, chỉ thiếu chưa mở miệng chửi rủa tên khốn lượn chứng minh thư của hắn!

Triệu Văn Hạo ngồi taxi tới đón hắn, từ xa xa đã thấy khung cảnh xung quanh hắn tản ra màu đen u ám.

Triệu Văn Hạo rất tò mò, song hắn sẽ không đi khiêu khích Hạ Dương, có những người bình thường ngốc ngốc, nhưng mà đến lúc nóng nảy sẽ rất đáng sợ, có khi còn huỷ cả cái phòng sách.

Hắn hạ cửa kính xe, hô lên, “Bệ hạ, thần tới tiếp giá.”

Hạ Dương ng? g đầu, bĩu môi, hằm hừ mở cửa xe chui vào.

Bạn nhỏ Triệu Văn Hạo thấy hắn buồn bực bèn hỏi, “Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì khiến người long tâm giận dữ đến vậy?” Mới rồi không phải còn đắc chí nói cho hắn biết được bồi thường một ngàn đồng sao, thế nào lại căng thẳng vậy rồi? Mặt dài thượt như quả cà tím, chẳng lẽ đây là tiền giả?

Hạ Dương hai tay ôm ngực, đầu tựa vào phần tựa sau ghế, rầm rì, “Mất chứng minh thư rồi.” (><) triệu=“” văn=“” hạo=“” nghiêng=“” đầu=“” nhìn=“” hắn,=“” mặt=“” đầy=“” nghi=“” vấn.=“” “chứng=“” minh=“” thư?”=“” cậu=“” mới=“” đi=“” lấy=“” chứng=“” minh=“” thư=“” mà?”=“” hạ=“” dương=“” về=“” mặt=“” đau=“” thương=“” cầm=“” cánh=“” tay=“” triệu=“” văn=“” hạo=“” lắc=“” lư,=“” vừa=“” lắc=“” vừa=“” tru=“” lên,=“” “lại=“” mất=“” rồi!=“” vừa=“” nhận=“” xong=“” còn=“” chưa=“” kịp=“” cầm=“” nóng=“” đã=“” lại=“” mất=“” rồi!=“” triệu=“” văn=“” hạo=“” về=“” mặt=“” bội=“” phục=“” nhìn=“” hắn,=“” bắt=“” đắc=“” dĩ=“” nói,=“” “không=“” tìm=“” được?”=“” hạ=“” dương=“” lắc=“” đầu,=“” đau=“” lòng=“” nói,=“” “mình=“” quay=“” vào=“” muốn=“” làm=“” cái=“” mới,=“” vậy=“” mà=“” họ=“” đòi=“” của=“” mình=“” hai=“” trăm=“” đồng!=“” biết=“” không,=“” là=“” hai=“” trăm=“” đồng!=“” “lấy=“” gấp?”=“” cũng=“” đâu=“” đến=“” hai=“” trăm=“” đồng.”=“” triệu=“” văn=“” hạo=“” mê=“” man.=“” hạ=“” dương=“” nhắc=“” tới=“” đây=“” liền=“” ngập=“” tràn=“” thống=“” khổ,=“” càng=“” thêm=“” cảm=“” hận=“” tên=“” kia,=“” đã=“” đụng=“” xe=“” hắn=“” còn=“” cầm=“” chứng=“” minh=“” thư=“” của=“” hắn=“” không=“” chịu=“” trả!=“” “bác=“” gái=“” ở=“” ban=“” làm=“” chứng=“” minh=“” thư=“” nói=“” mình=“” gây=“” phiền=“” toái=“” cho=“” bọn=“” họ,=“” yêu=“” cầu=“” thêm=“” tiền!=“” nói=“” xong=“” còn=“” làm=“” như=“” cô=“” vợ=“”>

đáng=" thương,=" che=" miệng=" khóc=" nấc=" lên.= triệu=" văn=" hao=" che=" mặt,=" không=" biết=" phát=" ngôn=" thêm=" cái=" gì=" nữa,=" chỉ=" biết=" gặt=" đầu,=" "vàng=" vâng=" vâng,=" bệ=" hạ=" người=" bị=" gian=" thần=" hãm=" hại,=" thần=" đã=" biết.= " hấn=" dùng=" sức=" đẩy=" người=" đang=" tựa=" trên=" vai=" mình=" ra,=" còn=" ghét=" bỏ=" phủi=" phủi.= hạ=" dương=" hít=" hít=" nước=" mũi,=" hừ=" một=" tiếng,=" hất=" mặt=" ra=" ngoài.= được=" một=" lúc=" hấn=" lại=" quay=" mặt=" về,=" mắt=" phượng=" như=" tên=" trộm=" nhìn=" triệu=" văn=" hao=" một=" lượt=" từ=" trên=" xuống=" dưới,=" sợ=" hãi=" than,=" "cậu=" gầy=" đi=" không=" ít=" đó!=" một=" tháng=" trước=" người=" này=" còn=" 200=" cân,=" giờ=" nhìn=" có=" lẽ=" đã=" giảm=" khoảng=" hơn=" 20=" cân=" (=10kg), anh=" hai=" hấn=" rớt=" cuộc=" đã=" ngược=" dài=" người=" này=" đến=" độ=" nào,=" chẳng=" lẽ=" là=" bị=" xéo=" thịt?= " vừa=" nghe=" hạ=" dương=" nhắc=" đến=" vấn=" đề=" cân=" nặng,=" triệu=" văn=" hao=" bi=" thương,=" về=" mặt=" đau=" khổ=" thở=" dài,=" "quên=" đi,=" không=" nói=" nữa,=" vừa=" nhắc=" tới=" đã=" muốn=" khóc.= " đường=" đường=" nam=" nhi=" tám=" thước,=" có=" sao=" lại=" thấy=" chua=" xót=" côi=" lòng=" thể=" này!=" hấn=" nói=" vậy=" làm=" hạ=" dương=" rất=" tò=" mò,=" nhưng=" xe=" đã=" ngừng=" lại,=" đành=" phải=" xuống=" xe=" vào=" quán=" thịt=" nướng=" trước.= cầm=" menu=" chọn=" món,=" hạ=" dương=" gọi=" một=" ly=" chanh=" đá=" —=" trừ=" hoả=" khí!=" triệu=" văn=" hao=" cũng=" gọi=" một=" ly=" chanh=" đá=" —=" khai=" vị!=" triệu=" văn=" hao=" rút=" bao=" thuốc=" lá=" từ=" túi=" áo,=" châm=" một=" điếu,=" hung=" hăng=" rít=" một=" hơi,=" tán=" thưởng,=" "cuối=" cùng=" cũng=" được=" nghỉ=" ngơi=" hai=" ngày!=" hạ=" dương=" hơi=" nhíu=" mi,=" bắt=" măn=" nói,=" "chuột,=" "cậu=" không=" hút=" thuốc=" cơ=" mà?= " triệu=" văn=" hao=" thở=" dài,=" bắt=" đắc=" dĩ=" nói,=" "cho=" đỡ=" căng=" thẳng,=" áp=" lực=" quá=" lớn=" mà!=" hạ=" dương=" không=" còn=" về=" mặt=" trêu=" chọc,=" lo=" lắng=" hỏi,=" "có=" phải=" anh=" hai=" mình...ừm...sếp=" cậu,=" gầy=" khó=" dễ=" cho=" cậu=" không?= " triệu=" văn=" hao=" không=" nghe=" rõ=" lúc=" đầu=" hạ=" dương=" nói=" gì,=" nếu=" không=" nhất=" định=" sẽ=" hỏi=" lại,=" hấn=" lắc=" đầu,=" nói,=" "tuy=" sếp=" rất=" nghiêm=" khắc=" lạnh=" lùng,=" nhưng=" làm=" việc=" luôn=" có=" năng=" suất=" rất=" cao,=" chỉ=" là=" áp=" lực=" quá=" lớn.= " (ở=" chương=" trước=" hạ=" dương=" cũng=" có=" nói=" nhằm=" là=" anh=" mình=" một=" lần=" rồi=" cơ=" mà=" (= " (-) = " hạ=" dương=" gặt=" đầu=" tỏ=" vẻ=" thấu=" hiểu,=" anh=" hai=" hấn=" là=" vậy,=" không=" nói=" người=" ngoài,=" ngay=" cả=" đối=" với=" hấn,=" từ=" nhỏ=" cũng=" đã=" bị=" áp=" bách,=" ừm,=" thực=" ra=" nói=" vậy=" cũng=" không=" đúng=" lắm,=" anh=" hai=" hấn=" lạnh=" như=" băng=" không=" có=" bất=" cứ=" cảm=" xúc=" gì=" đáng=" nhắc=" tới,=" nhưng=" chỉ=" cần=" bạn=" không=" phạm=" sai=" lầm,=" anh=" ấy=" sẽ=" không=" đi=" xử=" lý=" bạn=" cơ=" mà=" mọi=" người=" làm=" việc=" bên=" cạnh=" anh=" ấy=" đều=" chịu=" một=" áp=" lực=" vô=" hình=" cực=" lớn,=" có=" lẽ=" là=" do=" khí=" thế=" của=" anh=" ấy=" gây=" ra,=" nói=" chung=" là=" cả=" đời=" này=" hấn=" sẽ=" không=" thể=" nào=" giống=" như=" anh=" hai=" được.= " nghỉ=" nghỉ,=" hạ=" dương=" hỏi=" "cậu=" muốn=" từ=" chức=" không?= " tập=" đoàn=" tư=" không=" có=" quy=" định,=" sau=" khi=" kì=" thử=" việc=" một=" tháng=" chấm=" dứt=" sẽ=" được=" nghỉ=" ngơi=" hai=" ngày,=" tất=" cả=" những=" người=" thử=" việc=" tại=" đây=" đều=" có=" khoảng=" thời=" gian=" nghỉ=" như=" vậy,=" dùng=" để=" cân=" nhắc=" suy=" nghĩ=" có=" ở=" lại=" tập=" đoàn=" tư=" không=" hay=" không,=" nếu=" quyết=" định=" ở=" lại=" thì=" kí=" kết=" hợp=" đồng=" mười=" năm=" với=" tập=" đoàn,=" trong=" thời=" gian=" hợp=" đồng=" có=" hiệu=" lực=" mà=" từ=" chức=" hay=" nhảy=" sang=" công=" ty=" khác,=" sẽ=" phải=" bồi=" thường=" phí=" vi=" phạm=" hợp=" đồng.= " tuy=" nhiên=" nếu=" đã=" ký=" hợp=" đồng,=" hàng=" năm=" đều=" nhận=" được=" một=" khoản=" tiền=" thưởng=" rất=" khá=" quan.= " triệu=" văn=" hao=" lắc=" đầu,=" "sao=" lại=" từ=" chức=" được,=" mình=" chỉ=" thấy=" một=" tháng=" làm=" việc=" cao=" độ=" có=" hơi=" mệt=" mỗi=" thời,=" tuy=" nhiên=" tư=" không=" viêm=" nhiễm=" quả=" thật=" giống=" lời=" đồn,=" vừa=" ngẫu=" vừa=" lạnh=" lùng,=" còn=" cực=" kì=" lam="

tình.=” nói.=” tới.=” làm.=” tình.=” ngữ.=” khí.=” của.=” hấn.=” không.=” phải.=” khinh.=”
 thường.=” mà.=” là.=” hăm.=” mộ!=” hạ.=” đương.=” giật.=” giật.=” khoé.=” miệng.=” số.=”
 tình.=” nhân.=” của.=” anh.=” hai.=” hấn.=” có.=” thể.=” xếp.=” thành.=” một.=” hàng.=” từ.=”
 thành.=” phỏ.=” x.=” tới.=” thành.=” phỏ.=” c.=” rồi.=” lại.=” xếp.=” từ.=” thành.=” phỏ.=”
 c.=” lộn.=” trở.=” về.=” thành.=” phỏ.=” x!=” thật.=” muốn.=” nhìn.=” thấy.=” lúc.=” anh.=”
 hai.=” từ.=” tra.=” biến.=” thành.=” trung.=” khuyến.=” cơ.=” mà.=” khả.=” năng.=” này.=”
 nhỏ.=” quá.=” có.=” lẽ.=” không.=” xảy.=” ra.=” được.=” rồi.=” () =” (và.=” kì.=” diệu.=”
 là.=” nó.=” đã.=” xảy.=” ra.=” ^..^)=” trong.=” khi.=” hai.=” người.=” nói.=” chuyện.=” nhân.=”
 viên.=” phục.=” vụ.=” mang.=” đồ.=” ăn.=” đến.=” cả.=” hai.=” vừa.=” ăn.=” vừa.=” nói.=”
 về.=” những.=” chuyện.=” xảy.=” ra.=” trong.=” một.=” tháng.=” qua.=” tuy.=” nhiên.=” chủ.=”
 yếu.=” là.=” hạ.=” đương.=” ngồi.=” oán.=” giận.=” ở.=” nhà.=” quá.=” chán.=” khao.=” khát.=”
 ước.=” mong.=” được.=” đi.=” xem.=” ra.=” ngoài.=” giải.=” sầu.=” nhồi.=” thịt.=” bò.=” đầy.=”
 miệng.=” hạ.=” đương.=” hai.=” má.=” căng.=” phồng.=” ánh.=” mắt.=” ngó.=” trái.=” ngó.=”
 phải.=” “hử?”=” hấn.=” trừng.=” to.=” mắt.=” nuốt.=” thịt.=” trong.=” miệng.=” xuống.=”
 buồng.=” đũa.=” đứng.=” dậy.=” “chuột.=” cậu.=” cứ.=” ăn.=” đi.=” mình.=” vào.=” nhà.=”
 vệ.=” sinh.”=” hạ.=” đương.=” chạy.=” nhanh.=” đi.=” triệu.=” vắn.=” hạo.=” nghiêng.=” đầu.=”
 nhìn.=” theo.=” hấn.=” là.=” do.=” uống.=” nhiều.=” nước.=” quá.=” à? =” khó.=” hiểu.=”
 vắn.=” nhân.=” minh.=” húc.=” đưa.=” em.=” trai.=” tới.=” đây.=” ăn.=” cơm.=” vắn.=” nhân.=”
 minh.=” hi.=” năm.=” nay.=” 18.=” tuổi.=” sau.=” khi.=” thi.=” cao.=” đẳng.=” có.=” ý.=”
 định.=” đi.=” du.=” học.=” vài.=” ngày.=” nữa.=” sẽ.=” bay.=” cho.=” nên.=” hôm.=” nay.=”
 y.=” đặc.=” biệt.=” dẫn.=” cậu.=” đi.=” ăn.=” cơm.=” “em.=” ăn.=” đi.=” anh.=” đi.=” vệ.=”
 sinh.”=” vắn.=” nhân.=” minh.=” húc.=” buồng.=” đũa.=” tao.=” nhã.=” lau.=” khoé.=” miệng.=”
 dính.=” nước.=” tương.=” nói.=” với.=” em.=” trai.=” đang.=” ăn.=” như.=” lang.=” như.=”
 hổ.=” “dạ.”=” vắn.=” nhân.=” minh.=” hi.=” miệng.=” nhét.=” đầy.=” thức.=” ăn.=” tùy.=”
 tiện.=” gặt.=” đầu.=” vắn.=” nhân.=” minh.=” húc.=” vào.=” nhà.=” vệ.=” sinh.=” tháo.=”
 thất.=” lưng.=” đi.=” tè.=” lúc.=” y.=” đang.=” chuẩn.=” bị.=” ra.=” ngoài.=” tiếp.=” tục.=”
 ăn.=” cơm.=” kết.=” quả.=” vừa.=” quay.=” người.=” lại.=” đã.=” thiếu.=” chút.=” đâm.=”
 phải.=” người.=” nổi.=” giận.=” dùng.=” dùng.=” xong.=” vào.=” nhìn.=” kĩ.=” không.=” ngờ.=”
 lại.=” là.=” hạ.=” đương.=” vừa.=” gặp.=” một.=” tiếng.=” trước.=” “sao?”=” vậy.=” chẳng.=”
 lẽ.=” tiền.=” bồi.=” thường.=” không.=” đủ? =” nhưng.=” lúc.=” ấy.=” anh.=” đầu.=” có.=” nói.=”
 gì.=” đầu.=” vắn.=” nhân.=” minh.=” húc.=” cười.=” trào.=” phúng.=” hạ.=” đương.=” nghiêng.=”
 rằng.=” nghiêng.=” lợi.=” tiến.=” đến.=” ngẩng.=” đầu.=” trừng.=” mắt.=” phượng.=” “trả”=
 chúng.=” minh.=” thư.=” cho.=” tôi!”=” vắn.=” nhân.=” minh.=” húc.=” lùi.=” dẫn.=” về.=”
 sau.=” nghiêng.=” đầu.=” trừng.=” lại.=” hấn.=” “chúng”=” minh.=” thư.=” nào? =” anh.=”
 muốn.=” xem.=” chúng.=” minh.=” thư.=” của.=” tôi.=” sao?”=” dùng.=” nhìn.=” y.=” biểu.=”
 hiện.=” bình.=” tĩnh.=” kỳ.=” thực.=” trong.=” lòng.=” đã.=” sớm.=” vui.=” như.=” hoa.=”
 nở.=” lần.=” này.=” anh.=” ta.=” còn.=” chưa.=” quên.=” mình.=” vắn.=” nhận.=” ra.=” được.=”
 mình.=” có.=” tiến.=” bộ.=” “ai”=” muốn.=” xem.=” chúng.=” minh.=” thư.=” của.=” cậu!=”
 tôi.=” nói.=” là.=” chúng.=” minh.=” thư.=” của.=” tôi.=” chúng.=” minh.=” thư.=” của.=” tôi.=”
 nhất.=” định.=” là.=” bị.=” cậu.=” nhất.=” được!=” cậu.=” không.=” biết.=” đạo.=” lý.=” vật.=”
 về.=” tay.=” chủ.=” sao!”=” thấy.=” y.=” lùi.=” lại.=” hấn.=” cũng.=” tiến.=” lên.=” từng.=”
 bước.=” hăm.=” hừ.=” trợn.=” to.=” mắt.=” vắn.=” nhân.=” minh.=” húc.=” tiếp.=” tục.=” lui.=”
 về.=” sau.=” ngừng.=” lại.=” bày.=” vẽ.=” không.=” hiểu.=” chuyện.=” gì.=” nói.=” “sao”=
 tôi.=” có.=” chúng.=” minh.=” thư.=” của.=” anh.=” được? =” hơn.=” nữa.=” dù.=” tôi.=” có.=”
 nhất.=” được.=” thì.=” giữ.=” lại.=” cũng.=” chỉ.=” vô.=” dụng.=” mà.=” thôi!”=” hạ.=” đương.=”
 cau.=” mày.=” người.=” này.=” nói.=” có.=” lý.=” nhưng.=” mà...=” “không”=” được.=” là”=
 do.=” cậu.=” đâm.=” vào.=” xe.=” của.=” tôi.=” cho.=” nên.=” tôi.=” mới.=” đánh.=” rơi”=
 chúng.=” minh.=” thư.=” cậu.=” phải.=” bồi.=” thường!”=” nói.=” xong.=” hấn.=” còn.=” gặt”=
 gù.=” tự.=” cảm.=” thấy.=” mình.=” nói.=” quá.=” là”=” hợp.=” lý.=” vắn.=” nhân.=” minh”=
 húc.=” cười.=” lạnh.=” đây.=” là”=” cái”=” lý”=” gì? =” mình”=” bồi”=” thường”=” xe”=” rồi”=
 giờ”=” còn”=” phải”=” bồi”=” thường”=” cho”=” chúng”=” minh”=” thư”=” của”=” anh”=” ta?”=
 khinh”=” y”=” coi”=” tiền”=” như”=” rác”=” hả!=” “vị”=” tiền”=” sinh”=” này”=” có”=” phải”=
 anh”=” chưa”=” tỉnh”=” ngủ”=” không?”=” hay”=” là”=” bên”=” ngoài”=” gió”=” lớn”=” thổi”=
 hồng”=” nào”=” bộ”=” của”=” anh”=” rồi?”=” hạ”=” đương”=” rung”=” chân”=” vênh”=” vào”=”

nói,=" "tôi=" "tỉnh=" "ngủ=" "rồi,=" "bên=" "ngoài=" "gió=" "cũng=" "không=" "lớn!=" "tôi=" "nói=" "cho=" "cậu=" "biết,=" "nếu=" "cậu=" "không=" "đâm=" "hông=" "xe=" "yêu=" "của=" "tôi,=" "tôi=" "sẽ=" "không=" "xông=" "lên=" "đòi=" "tiền=" "cậu,=" "nếu=" "tôi=" "không=" "xông=" "lên=" "đòi=" "tiền=" "cậu,=" "chúng=" "minh=" "thư=" "trong=" "tay=" "tôi=" "sẽ=" "không=" "bị=" "đánh=" "rơi!=" "không=" "bị=" "đánh=" "rơi=" "sẽ=" "không=" "phải=" "làm=" "lại=" "một=" "lần=" "nữa!=" "tôi=" "mặc=" "kệ,=" "hôm=" "nay=" "cậu=" "phải=" "bồi=" "thường=" "hai=" "trăm=" "đồng=" "phí=" "làm=" "lại=" "chúng=" "minh=" "thư=" "cho=" "tôi!=" "nếu=" "không=" "tôi=" "không=" "để=" "cậu=" "đi!=" "hạ=" "dương=" "rung=" "chân=" "ôm=" "ngực=" "bày=" "vẽ=" "lưu=" "manh,=" "văn=" "nhân=" "minh=" "húc=" "suýt=" "nữa=" "bật=" "cười=" "vì=" "lý=" "lẽ=" "trắng=" "trộn=" "của=" "hắn,=" "mệt=" "người=" "này=" "có=" "thể=" "nói=" "dễ=" "nghe=" "như=" "thế,=" "qua=" "thật=" "không=" "biết=" "xấu=" "hổ=" "là=" "gì!=" "nhìn=" "tình=" "hình=" "hiện=" "tại,=" "văn=" "nhân=" "minh=" "húc=" "thở=" "dài,=" "nhận=" "mệnh=" "rút=" "ví,=" "đưa=" "vài=" "tờ=" "cho=" "hạ=" "dương,=" "nhướn=" "mày=" "nói,=" "đủ=" "rồi=" "chứ?"=" "không=" "phải=" "y=" "muốn=" "thỏa=" "hiệp,=" "mà=" "là=" "nói=" "chuyện=" "ở=" "chỗ=" "này=" "thực=" "sự=" "làm=" "y=" "không=" "thỏa=" "mái,=" "tuy=" "ở=" "đây=" "tản=" "ra=" "mùi=" "chanh=" "thơm=" "mát,=" "nhưng=" "mà,=" "đây=" "là=" "nhà=" "vệ=" "sinh!=" "bên=" "cạnh=" "là=" "một=" "loạt=" "bồn=" "tiểu=" "nam!=" "hạ=" "dương=" "nhận=" "tiền,=" "nhìn=" "nhìn,=" "chỉ=" "lấy=" "hai=" "tờ,=" "còn=" "lại=" "trả=" "cho=" "văn=" "nhân=" "minh=" "húc,=" "trả=" "xong=" "còn=" "kiêu=" "ngạo=" "nói,=" "tôi=" "chỉ=" "lấy=" "hai=" "trăm=" "thôi,=" "sẽ=" "không=" "chiếm=" "lợi=" "của=" "cậu,=" "hừ!=" " (^)=" "văn=" "nhân=" "minh=" "húc=" "giật=" "giật=" "khoé=" "miệng,=" "anh=" "không=" "chiếm=" "lợi?"=" "anh=" "chiếm=" "lợi=" "siêu=" "lớn!=" "sóng=" "nọ=" "nổi=" "tiếp=" "sóng=" "kia,=" "sóng=" "kia=" "nổi=" "tiếp=" "sóng=" "nọ!=" "hạ=" "dương=" "quay=" "đi,=" "vừa=" "tung=" "tẩy=" "bước=" "vừa=" "ngâm=" "nga=" "rời=" "khỏi=" "nhà=" "vệ=" "sinh,=" "văn=" "nhân=" "minh=" "húc=" "nghiến=" "răng=" "nghiến=" "lợi=" "nhìn=" "dáng=" "vẽ=" "đắc=" "chí=" "lắc=" "lư=" "của=" "hắn,=" "hận=" "không=" "thể=" "xông=" "qua=" "cẩn=" "hắn=" "một=" "ngụm!=" "cái=" "tên=" "lụn=" "bại=" "này,=" "cho=" "anh=" "sung=" "sướng=" "một=" "thời=" "gian=" "nữa,=" "chờ=" "tôi=" "tốt=" "nghịch=" "xong=" "sẽ=" "xử=" "lý=" "anh!=" "triệu=" "văn=" "hạo=" "không=" "hiểu,=" "vì=" "sao=" "hạ=" "dương=" "đi=" "vệ=" "sinh=" "về=" "lại=" "cười=" "túm=" "túm,=" "lẽ=" "nào=" "vì=" "nơi=" "ấy=" "đang=" "bị=" "ngăn=" "chặn=" "tức=" "khắc=" "được=" "khơi=" "thông=" "nên=" "trong=" "lòng=" "thư=" "sướng?"=" "văn=" "nhân=" "minh=" "hi=" "không=" "rõ,=" "vì=" "sao=" "anh=" "cậu=" "đi=" "vệ=" "sinh=" "về=" "sắc=" "mặt=" "lại=" "càng=" "thêm=" "táo=" "bón=" "như=" "vậy,=" "lẽ=" "nào=" "là=" "không=" "đi=" "được?"=" "cho=" "nên...nghe?"=" "anh=" "cả,=" "anh=" "sao=" "vậy?"=" "văn=" "nhân=" "minh=" "cẩn=" "đũa=" "nghiêng=" "đầu=" "hỏi=" "văn=" "nhân=" "minh=" "húc=" "cầm=" "một=" "cánh=" "gà=" "nướng,=" "hung=" "tợn=" "cẩn=" "một=" "miếng,=" "bệ=" "hạ=" "người=" "là=" "đang...long=" "tâm=" "đại=" "duyet=" " (lòng=" "vua=" "vui=" "tươi=" "hoan=" "hỉ)?=" "triệu=" "văn=" "hạo=" "uống=" "miếng=" "nước=" "chanh,=" "nghĩ=" "hoặc=" "hỏi=" "hạ=" "dương=" "cầm=" "một=" "cánh=" "gà=" "nướng,=" "chậm=" "rãi=" "nhắm=" "nháp,=" "ưm=" "hương=" "vị=" "thiệt=" "là=" "ngon!=" "nhân=" "viên=" "phục=" "vụ!=" "cho=" "thêm=" "một=" "phần=" "cánh=" "gà=" "cay!=" "hắn=" "to=" "giọng=" "kêu,=" "văn=" "nhân=" "minh=" "húc=" "nghe=" "được=" "tiếng=" "hạ=" "dương,=" "càng=" "tức=" "giận=" "không=" "thôi,=" "nhóc=" "thối!=" "cay=" "chết=" "anh=" ">

9. Chương 9

Hạ Dương hai tay cầm thẻ chứng minh thứ ba nóng hổi mới ra lò, chỉ thiếu nâng lên bàn thờ thấp nén hương, sau đó quỳ xuống cúng bái.

Triệu Văn Hạo bắt đầu nhìn hắn, tuôn lời đả kích.

“Hạ thiếu gia, cậu đã nhìn ba tiếng rồi, có phải nên để cặp mắt tỏa sáng của cậu nghỉ ngơi rồi không?” Hắn cầm vỉ đập ruồi bên cạnh đập cái ‘bộp’, đè bẹp con ruồi xanh đậu trên tất Hạ Dương.

Hạ Dương bị dọa nhảy dựng, cúi đầu nhìn thấy liền ghê tởm tái cả mặt.

Hắn cầm khăn tay sống chết cọ cọ chỗ tắt, cả giận, “Cậu có biết thứ này có bao nhiêu vi khuẩn không hả, còn dùng lực lớn như thế, hừ, ruột phòi cả ra rồi!” Oẹ, ghê muốn chết!

Triệu Văn Hạo buông vĩ đập ruồi, “Chắc, Hạ Dương à, nhà cậu ảm quá, trời tháng mười hai lạnh thế này vậy mà còn được thấy con ruồi bự như vậy, quả là một gia đình không tầm thường.” Nói xong còn chặc lưỡi, nhìn ngó chung quanh.

Không phải Triệu Văn Hạo mắc bệnh sạch sẽ thích sát sinh, chẳng qua dạo gần đây hắn bị lãnh đạo trực tiếp là Tư Không Viêm Nghiêu hành nhiều quá, cho nên xuất hiện triệu chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Nói thế nào nhỉ, sếp hắn không thích trong thời gian làm việc nghe thấy tạp âm, ừm, hơn nữa cũng rất ghét tiếng ruồi bọ vo ve, trước khi trời chuyển lạnh, tập thể ruồi bọ chuyển vào nhà, cho nên, dù là văn phòng tổng giám đốc sạch sẽ, mùi hương thơm ngát cũng không tránh được bị đôi ba con ruồi lọt lưới chui vào, so (tác giả xài tiếng anh đó các bạn), hắn được phái trọng trách — sau khi tan làm vào phòng tổng giám đốc diệt ruồi, đương nhiên là có tiền tăng ca rồi.

Ông chủ Tư Không Viêm Nghiêu sau khi thấy hắn chỉ tăng ca có một buổi đã diệt sạch ruồi bọ trong văn phòng liền tỏ vẻ vô cùng hài lòng, thưởng cho hắn một ngàn đồng, đã vậy còn có ý chuyển hắn đến công ty chi nhánh ở thành phố C làm quản lý, nhưng mà chuyện này vẫn chưa quyết định chính thức, dù sao hắn vẫn là người mới đến không thể mới hơn.

Hạ Dương về mặt bội phục nghe hắn khoe chiến tích (đập ruồi) vinh quang, trong lòng liên tục dựng thẳng ngón tay cái.

Anh hai thiệt trâu bò, anh hai thiệt khủng khiếp, anh hai thiệt uy vũ, anh hai tuyệt đối là thần tượng đời này của mình, thần tượng duy nhất....Tuyệt đối là duy nhất!

Triệu Văn Hạo bị vẻ mặt sùng bái của Hạ Dương làm cho tự tin dâng trào, còn chưa kịp thổi gió thêm vài câu, đã bị hắn phát ngôn một câu đập thẳng vào hố đen —

Hạ Dương nói như vậy, “Chuột à, có phải ông chủ cậu có ý đồ gì với cậu không? Nếu không sao lại thưởng cho cậu nhiều Mao gia gia thế?” Vừa nói vừa nháy nháy mắt, biểu tình muốn bao nhiêu đáng khinh liền có đủ bấy nhiêu.

‘Rầm’ một tiếng trời đất rung chuyển, đánh cho Triệu Văn Hạo cháy đen thui.

Hạ Dương cười đến đẹp đẽ, đắc chí hừ hừ, ai bảo cậu khoe khoang với mình, ai bảo cậu được anh hai cho tiền tiêu vặt, hắn lớn từng này rồi chưa được anh hai cho một đồng nào đâu!

Hắn nghĩ vậy quả thực đã oan uổng Tư Không Viêm Nghiêu rồi, sinh nhật, lễ tết hằng năm, còn cả lễ tảo mộ, Tư Không Viêm Nghiêu cũng không quên nhắc nhở thư kí mua quà cho người nhà y, khụ, còn chuyện lễ tảo mộ tặng quà gì thì...Chỉ có Khúc Tân thư kí của Tư Không Viêm Nghiêu là rõ ràng nhất, chỉ cần biết giá trị không nhỏ là được rồi.

Cái tên Hạ Dương này còn nhỏ mọn lâu bầu, anh hai bắt công, anh cứ nhiên coi trọng Chuột! Cậu ta mập như thế, nào được đẹp trai như em!

Tại tầng 29 tập đoàn Tư Không, Tư Không Viêm Nghiêu đang nghe cấp dưới báo cáo công tác hắc xì một cái, y rút khăn ướt xoa xoa, mặt nhăn mày nhú, nhất định là Hạ Dương đang lên lút nói xấu y rồi, vì sao hả? Những người khác nào có ai dám! Hơn nữa, không biết người một nhà đều có khả năng cảm ứng sao, nếu là anh của y Tư Không Đặc Dương nói xấu y, vậy thì tai y sẽ nóng lên, đây đều là chuyện thực tiễn đã trải qua, ừm, khoa học không thể giải thích được!

Hạ Dương nhìn đồng hồ treo trên tường, ném áo khoác về phía Triệu Văn Hạo đang ngồi trên sofa, nói, “Sắp mười giờ rồi, cậu không định về nhà à?” Tên này tan làm xong liền chạy đến nhà hắn giả bộ dễ thương, dỗ mẹ hắn đến là vui vẻ, nếu nhà hắn mà có con gái, nhất định sẽ bị tên này lừa về làm bà xã mất!

Triệu Văn Hạo thở dài, cầm áo khoác, “Hạ thiếu gia, cậu thiệt đáng ghét!” Nói xong giậm chân rời đi.

.....Lúc này đổi thành Hạ Dương vẻ mặt như bị sét đánh, một tên đàn ông béo tốt nặng 90 kg, cao 1,75 làm bộ giậm chân uốn eo như phụ nữ, cái ngực kia còn rung rung lên...Thiệt quá kinh khủng! (o)

Sáng hôm sau, Hạ Dương thu xếp đồ đạc vào balo, vui vẻ đi ra khỏi phòng, quyết định xuống lầu ăn bữa sáng, sau đó đi thẳng tới nhà ga.

Đáng tiếc, hần vừa mới xuống lầu đã bị mẹ đứng chặn ở cầu thang.

Hạ Dương túm chặt balo, khẩn trương hỏi, “Mẹ, mẹ muốn làm gì?”

Phu nhân Khúc Tân Hồng như có bàn tay ma thuật xoè ra một tấm ảnh, bĩu môi chỉ chỉ, “Này, đi xem mắt.”

Hạ Dương đau khổ cầu xin, “Mẹ, con có thể không đi được không? Mẹ đừng sắp xếp các cuộc xem mắt cho con nữa được không? Có phải con không tìm được đối tượng đâu, hơn nữa...Đây là một người đàn ông mà?”

Khúc Tân Hồng mặc kệ hần, bà xụ mặt, dáng vẻ rõ ràng là đừng mong thương lượng.

“Nếu trước hai mươi lăm tuổi mà con còn chưa kết hôn, mẹ sẽ đoạn tuyệt với con!”

Hạ Dương nhún vai, “Dù sao đến lúc ấy mẹ cũng không nở đâu, mẹ, con đã nói hơn tám trăm lần rồi, nếu con muốn kết hôn, nhất định con sẽ tìm phụ nữ, mẹ có thể mang tấm ảnh này đi được rồi đó.” Mẹ nhảm chán không có việc gì làm, cứ thích chơi trò sưu tầm ảnh chân dung hoài.

Khúc Tân Hồng nhăn đôi mày liễu thanh thoát, bất mãn nói, “Vì sao không tìm đàn ông? Con giai à, nghe mẹ nói nè, mẹ cởi mở tiến bộ lắm, nam nữ đều như nhau, có thể lấy về là được rồi.”

Hạ Dương thở dài, ngồi xuống bàn ăn, cầm đĩa xiên ba cái bánh bao thịt, đưa trước miệng cạp cạp.

Hần vừa ăn vừa nói, “Mẹ à, dù là đàn ông cũng sinh được con, nhưng tỷ lệ ấy nhỏ lắm, mẹ không sợ nhà họ Hạ chúng ta đoạn tử tuyệt tôn sao! Mẹ làm vậy sau này con biết đối mặt với liệt tổ liệt tông nhà họ Hạ thế nào!”

Khúc Tân Hồng chớp mắt mấy cái, cũng có chút rối rắm. Lời của con giai rất đúng, bà sốt ruột mong con giai kết hôn, chẳng phải vì mong có cháu ôm sao? Ngộ nhờ tìm trúng đàn ông, vậy thì giấc mộng có cháu ôm không biết khi nào mới thành hiện thực.

Hạ Dương vừa thấy mẹ dao động liền thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc tránh được một kiếp.

“Không đúng, con đừng kiêu căng, dù có không tìm đàn ông thì hôm nay cũng phải đi gặp mặt người này.” Bà ném một phát cái ‘bộp’ vào bên cạnh bát cháo của Hạ Dương.

Hạ Dương cúi xuống nhìn nhìn, cảm thấy hơi quen mắt, không khỏi hỏi, “Ai đây ạ?”

Khúc Tân Hồng ngồi xuống, múc một bát cháo kê, chậm rãi xúc từng muỗng nhỏ, sau mới nói, “Đàn em học cùng trường đại học với con, giờ đang học năm bốn.”

Một ngụm cháo phun ra, Hạ Dương vội vàng cầm khăn lau miệng, mở to hai mắt, ngón tay run run chỉ vào mẹ, “Đây đây đây đây....Mẹ mẹ mẹ mẹ...Sao mẹ lại có thể như thế?” Còn chưa tốt nghiệp đại học đã bị mẹ nói dây tơ hồng, đứa nhỏ này thiệt đáng thương.

“Sao lại không thể? Mẹ nói cho con biết, mẹ và mẹ nó là bạn bè, thằng bé này ổn lắm, mẹ thấy nó rất hợp với con.” Bà cầm ảnh chụp lên nhìn nhìn, càng nhìn càng ưng cái bụng.

Hạ Dương thở dài, nhận mệnh, hôm nay hần mà không đi xem mắt, thế nào mẹ cũng không cho hần ra ngoài.

“Dạ dạ dạ, con đi là được chứ gì, gặp mặt ở đâu?”

Khúc Tân Hồng nghe hần đồng ý, cười nói, “Đợi lát nữa mẹ đi cùng con, cho con khỏi tìm cách chọc giận đuổi người ta đi!” Nói xong, bà liếc xéo hần một cái, còn tặng thêm một ánh mắt khinh thường.

“...” Hạ Dương hết nói, xong, lần này đến cả trốn đi cũng không được.

10. Chương 10

Hạ Dương bị mẹ xách tai về phòng, “Ranh con, đi thay quần áo!”

Hạ Dương vốn định mặc bộ quần áo thể thao màu xám đi, kết lúc chuẩn bị ra cửa bị mẹ phát hiện, bà nói hần ăn mặc quá tùy tiện, không thích hợp đi xem mắt.

Hần mở tủ quần áo, bất đắc dĩ quay đầu nhìn mẹ đại nhân của hần, chớp mắt mấy cái, vô tội nói, “Mẫu hậu Nhi thần chỉ có quần áo kiểu đây, đổi cũng chỉ đổi màu thôi.”

Khúc Tân Hồng vừa nhìn liền nhướn mày, con bà ngoài quần áo thể thao cũng chỉ có quần áo thể thao, đến cả trang phục dạo phố cũng có rất ít.

Bà nhìn lướt qua hai bộ quần áo mùa đông trong tủ, vươn ngón tay, “Đây, mặc quần bò, áo khoác da.”

“...Mẫu hậu, người muốn nhi thần lạnh chết ư ” Hạ Dương vẻ mặt cầu xin, có biết vì sao hần mặc quần áo thể thao mà vẫn không lạnh không? Bên trong hần mặc hai lớp áo giữ ấm đó, nhưng mà...Cái quần bò kia là mặc vào mùa xuân đi? Còn cái áo khoác da kia thì ngoài mặc một lớp áo sơ mi mỏng bên trong ra thì không thể mặc thêm áo nào khác, mẹ muốn hần chết rét à? Dù hần có không nghe lời cũng không thể nhẫn tâm đông chết hần chứ!

Khúc Tân Hồng liếc xéo một cái, Hạ Dương liền mau chóng nuốt hết oán giận vào bụng, đóng cửa, thay quần áo.

Được rồi, đi đường đã có ô tô, chỗ xem mặt cũng có điều hoà, dù mặc ít cũng không bị cảm lạnh đâu, hần tự an ủi mình.

Cơ mà hần đã quên, hần không phải mỹ nữ chân dài trời lạnh âm mấy độ vẫn có thể mặc quần tất váy ngắn đi dạo phố, hần là một anh đẹp giai chân dài trời lạnh phải mặc áo phao dày cộp, hơn nữa sau khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, trên cơ bản Hạ Dương sẽ tiến vào thời kì ‘Ngủ đông’, ừm...Chính là lười ra khỏi cửa, chôn mình ở nơi ấm áp thoải mái.

Khách sạn ngắm cảnh Cảnh Táp, nhà hàng tây tầng 48.

Hạ Dương xuống xe, còn chưa vào thang máy đã hắt xì mấy cái.

Khúc Tân Hồng rút giấy ăn đưa cho hần, ánh mắt đầy vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép, nhắc nhở, “Con nhìn con xem, lớn đùng rồi còn dễ nhiễm bệnh như thế!”

Hạ Dương bĩu môi, xoa xoa cái mũi đã hơi đỏ lên.

“Mẹ, đầu con choáng quá.” Hạ Dương hít hít mũi, cảm thấy mình nhất định là không bị ngu, vì sao à? Bởi vì chỉ có ai ngu ngốc mới không sinh bệnh thôi.

Ít nhiều cũng là con trai bà dứt ruột đẻ ra, cho nên dù ghét bỏ cái tính hâm hâm dở dở như tên thần kinh của Hạ Dương, bà vẫn rất lo cho hần.

“Hay là mình đi về?” Khúc Tân Hồng một tay ôm cánh tay hần, một tay cầm ví da, nghiêng đầu nhìn hần.

Hạ Dương lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Sau khi bị một trận bệnh nặng hồi năm nhất tiểu học, hình như đã hơn mười năm Hạ Dương chưa bị ốm rồi...Hơn nữa, lần bệnh này đến có vẻ hung hăng vô cùng.

u

Khúc Tân Hồng vẫn tin tưởng thân thể con mình lắm, bởi vì con bà tốt xấu gì cũng cao lớn như vậy, sao có thể yếu đuối bị bệnh tật đánh bại cho được!

Hạ Dương hợp cảnh hắt xì ba phát, ngực cũng rung đến phát đau.

“Mẹ, bên kia à?” Hấn hai mắt phượng ướt nước, nhếch môi hướng về phía cách đó không xa, rồi quay đầu nhìn mẹ mình.

Khúc Tân Hồng vừa nhìn, trên môi liền nở nụ cười xán lạn, bà giẫm trên đôi giày cao gót 7 phân ‘cộp cộp’ đi tới.

Hai mẹ con đang ngồi thấp giọng nói chuyện nhìn thấy bà liền mau chóng đứng dậy.

Phu nhân mặc áo khoác lông chồn nhiệt tình kéo tay Khúc Tân Hồng, cười nói, “Thật không ngờ, tôi còn tưởng con bà chạy trốn chứ!”

Khoé môi Khúc Tân Hồng hiện lên nụ cười yếu ớt, bà quay đầu trừng Hạ Dương một cái, sau đó cười híp mắt với phu nhân cao quý kia, “Đây là con trai bà à, cũng rất đẹp trai!”

Chàng trai đứng bên cạnh cười chào hỏi Khúc Tân Hồng, “Chào cô, cháu là Lý Đông.”

Hạ Dương cúi đầu, nghe thấy Lý Đông nói chuyện liền ngẩng đầu lên nhìn nhìn, ừm, đàn em này chưa gặp bao giờ, không biết.

Lý Đông không ngờ đối tượng xem mắt hôm nay là Hạ Dương, thấy hấn không nhận ra mình bèn lén rút điện thoại nhắn tin cho Văn Nhân Minh Húc.

“Người anh em, mau tới cứu mình, mẹ mình bắt mình đi xem mắt!!!!”

Hạ Dương dưới ánh nhìn chăm chăm của mẹ đành không tình nguyện tiến lên bắt chuyện.

Bốn người ngồi đối diện, mẹ Lý Đông phu nhân Lục Cẩm nhìn Hạ Dương từ trên xuống dưới, càng nhìn càng vừa ý.

“Hạ Dương tốt nghiệp rồi phải không, cháu tính làm gì?” Cậu này là con trai độc nhất của thị trưởng, về sau nhất định sẽ rất có tiền đồ. Nếu hôn sự này mà thành công, vậy nhà bọn họ coi như có quan hệ với quan lớn rồi!

Hạ Dương sput sput, giọng nói mang theo âm mũi có vẻ mềm mềm.

“Còn chưa tính gì ạ, trước đi chơi loanh quanh. Ừ...” Còn chưa nói hết hấn đã bị mẹ thò tay xuống bàn nhéo mạnh đùi, đau đến nỗi hấn phải nhe răng nhếch miệng.

Lý Đông nhìn dáng vẻ tội nghiệp của hấn không khỏi thấy đáng thương, vừa định mở miệng an ủi đôi câu, di động vang lên.

Nhìn ra thì thấy, là tin nhắn của Văn Nhân Minh Húc trả lời hấn.

“Xem mặt tốt quá còn gì? Ai bảo cậu quan hệ nam nữ bữa bãi cho nên mới bị cô bắt đi?” Từng câu từng chữ lộ rõ vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Hai ngón tay của Lý Đông thoăn thoắt di chuyển, tạch tạch nhấn chữ, gửi đi.

“Lần này không phải tùy tiện ứng phó là được đâu, là Hạ Dương đó! Hạ Dương học cùng trường tụi mình đó!”

Lý Đông bấu môi gửi tin đi, gửi xong mới thấy có gì không ổn, hấn ngẩng mặt lên liền thấy, hai vị phu nhân đang trừng mình, còn Hạ Dương thì vẻ mặt buồn ngủ nhàm chán.

Hấn cười gượng hai tiếng, hỏi, “Sao vậy ạ?”

Lục Cẩm đáp hấn một cái, cười nói, “Cô Khúc của con đang hỏi con, học hành có bận không.” Nói xong bà còn lườm hấn một cái, đúng là không biết điều, đi xem mặt còn dám nhắn tin!

Lý Đông lắc đầu, “Không bận ạ.”

Khúc Tân Hồng vừa nghe hấn nói vậy, lập tức quay đầu trừng Hạ Dương, “Thế sao lúc ấy con bận đến mức không có thời gian về nhà?” Bà có trực giác là con bà vì trốn bà nên mới không về.

Hạ Dương trợn mắt, hất xì thêm một cái, than thở, “Mỗi khoa mỗi khác, mẹ suy nghĩ nhiều rồi.” Có ai hiểu mẹ bằng con, hấn biết thừa cái tính hẹp hòi của mẹ rồi.

Lý Đông ở bên cạnh cười nói, “Đúng đúng, anh Hạ Dương không học cùng ngành với cháu, ngành của cháu chỉ cần học đủ học phần là có thể đi thực tập trước rồi, cho nên năm bốn cơ bản là không có bài vở gì.”

Hạ Dương nhướn mày, khẽ gật đầu, không tỗi, ăn nói khéo lắm, biết giúp hấn xoa dịu mẹ.

Lý Đông thấy cặp mắt phương mờ hơi nước của Hạ Dương nhìn mình khẽ hiện ý cười, khuôn mặt liền nóng lên, tim đập thành thịch, hấn nuốt nước miếng, đột nhiên hấn cảm thấy, đàn anh này kỳ thực rất đẹp trai, hơn nữa bình thường đều không nghe thấy anh ta gây ra chuyện gì xấu, chắc vẫn còn là xử nam....

Đúng lúc hấn đang miên man suy nghĩ, di động vang lên, tuy nhiên lần này không phải tin nhắn, mà là một cuộc gọi.

Chuông điện thoại vừa vặn cắt ngang ánh nhìn chằm chằm mãnh liệt của hấn dành cho Hạ Dương, Lý Đông nghe điện, “Cái gì? Nói mau.” Bấy giờ hấn thấy xem mắt với Hạ Dương cũng không có gì xấu, còn có chút ghét bỏ người gọi điện tới làm phiền hấn đi xem mắt.

Văn Nhân Minh Húc đầu dây bên kia sắc mặt âm u, ngón tay nắm vô lăng trắng bệch.

Y lạnh lùng nói, “Không phải cậu nói mình đến cứu cậu sao?”

Lý Đông sửng sốt, giờ mới nhận ra người gọi đến là Văn Nhân Minh Húc, hấn quay người che điện thoại nói. “À, mình thay đổi ý định rồi, bao giờ xong việc mình sẽ gọi cho cậu, cúp máy đây!”

“...” Nghe tiếng ‘tút tut tut’ từ đầu dây bên kia truyền tới, Văn Nhân Minh Húc đấm một quyền vào vô lăng.

Giỏi lắm, Hạ Dương, anh vậy mà dám chạy đi xem mắt khắp nơi, đã có một lần rồi, còn dám đi tiếp lần nữa, ai cho anh cái gan đó hử! (Mẹ anh chứ ai:v)

Càng nghĩ càng giận, Văn Nhân Minh Húc rút điện thoại gọi lại.

Lý Đông đang tìm cách làm thân với Hạ Dương, di động lại kêu.

Nhìn tên người gọi tới, vẫn là Văn Nhân Minh Húc, hấn không khỏi có chút bức mình, “Gì vậy? Đã bảo cậu mình bận rồi mà!”

Văn Nhân Minh Húc nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể chém Lý Đông thành tám khúc.

Y hít sâu, kiềm chế cho giọng mình không quá nóng nảy, nói, “Vừa nãy có người đến nhà trọ tìm cậu, là một người phụ nữ đang mang thai.”

Lý Đông choáng váng, “Ai? Ai mang thai tới tìm mình cơ?” Hấn nói hơi lớn, ba người ngồi ở đây đều nghe rõ ràng.

Hạ Dương mở bừng mắt, môi bắt đầu toét ra.

Khúc Tân Hồng khẽ nhíu mày, mặt mũi nhìn thì sáng sủa, không ngờ cũng chỉ giống mấy thằng công tử quan hệ bữa bãi ngày nay! So ra vẫn là Hạ Dương nhà bà ngoan.

Phu nhân Lục Cẩm rõ ràng cảm giác được Khúc Tân Hồng tức giận, không khỏi xấu hổ đập chân Lý Đông, trừng hấn.

Văn Nhân Minh Húc nghe thấy hấn thốt ra một câu như vậy liền cười lạnh, hừ, để coi cậu còn dám có tâm tư với Hạ Dương nữa không! Dám cướp người của tôi à, nhãi ranh như cậu còn non lắm!

“Cậu đừng sốt ruột, mình nghĩ chắc là con dâu của ông quản tức nhà trọ chúng ta thôi.” Nói xong liền cúp máy cái rụp.

Lý Đông há miệng, cứng ngắc buông di động, động tác này của hấn 100% là vì bị Văn Nhân Minh ném bom, nhưng trong mắt mẹ hấn và Khúc Tân Hồng lại bị biến tính.

Sắc mặt Khúc Tân Hồng không tốt lắm, bà miễn cưỡng cười, nói với Lục Cẩm, “Ừm, tôi còn có chút việc, phải đưa Hạ Dương về trước rồi.”

Hạ Dương vừa nghe mẹ nói vậy, tinh thần lập tức tỉnh táo, cười với Lục Cẩm, “Cô và Lý Đông nhìn có vẻ cũng đang có việc gấp, chúng ta gặp lại sau nhé.”

Lục Cẩm lúc này cũng không thể không biết xấu hổ giữ người ta ở lại, chỉ có thể gật đầu, cười với hai mẹ con họ, “Vây đi, cháu và Đông Đông gặp nhau sau.” Nói xong còn quay đầu trừng Lý Đông cái nữa.

Lý Đông khổ không nói nên lời, đành phải cười cười theo. Trong lòng hắn đã sớm mắng đến từng bưng, Văn Nhân Minh Húc cậu là đồ phúc hắc, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì hả! Hại chết mình rồi!

11. Chương 11

Hạ Dương ngâm nga hát, một tay cầm bánh trứng gà, một tay cầm trà sữa tung tẩy về nhà.

Hắn vui về a, đắc chí a, sung sướng a... Bộp, bánh trứng tung lên mặt, trà sữa bắn khắp người.

Hạ Dương cúi đầu nhìn áo phao, gân xanh trên trán nổi lên, mẹ nó hết năm rồi cũng không để hắn yên! Bởi vì lạnh quá nên hắn rúc ở nhà gần một tháng mới mở cửa ra ngoài tản bộ, thế nào lại dính luôn một tai hoạ trời giáng. Đạo này hắn thành thật ngoan ngoãn một không trốn đi, hai không chuồn êm, cố chỉ lại tặng một phần quà bự chẳng như vậy cho hắn, ngại hộp sọ của hắn cứng quá à!

Tại vị trí cách giày của hắn một cm, một chậu hoa vỡ vụn lẳng lẳng nằm, dựa theo tình trạng vỡ tan của chậu hoa, hắn là nó rơi xuống từ khoảng tầng mười trở lên, dựa theo tình trạng khô héo của cành hoa, hắn là chậu hoa không biết tên là gì này đã phơi nắng phơi gió bên ngoài ít nhất ba tháng.

Hạ Dương ngẩng đầu nhìn khu chung cư hai mươi tầng trước mặt, bày tỏ, tuy hắn bị cận mà không đeo kính cận, nhưng giờ là mùa đông, hắn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ cửa sổ của một căn hộ đang mở vào trong, hơn nữa còn nhìn rất rõ — là căn hộ số 6 tầng 15 toà A.

Hạ Dương nhặt hết hành lá còn dính trên mũ nồi, lấy khăn tay trong túi áo phao lau lau nước tương dính trên mặt, vớt vỏ cốc trà sữa và bánh trứng vào thùng rác xong, hắn mới xoay người bước vào cổng chung cư.

() Hắn là một người có ý thức bảo vệ môi trường, còn chưa vứt rác bừa bãi bao giờ đâu.

Cái nhà số 6 kia, không ngờ lại tặng hắn một phần đại lễ trời giáng vào cuối năm như vậy, suýt nữa thì tiễn hắn đến Tây Thiên gặp Phật tổ luôn! (#) Hắn mà không đi tìm nhà họ nói cho rõ ràng, vậy thì quá có lỗi với cái áo phao mới tinh này rồi! Đây là quà tết của anh hai hắn tặng cho hắn, hắn mới mặc ra ngoài tung tẩy được một lần, thế mà đã dính bắn khắp cả rồi!

Văn Nhân Minh Húc đang quét dọn, đây vốn là nhà trọ của em trai y, nhưng em trai y đã đi du học được một thời gian, cho nên căn hộ này liền bỏ trống, hôm nay y rồi rã không có việc gì làm liền tới đây dọn dẹp cộng với thay đổi không khí, khuy, tết lễ tháng hai tháng ba, đại thiếu gia nhà Văn Nhân không ở nhà chờ thân thích đến chúc tết mà lại trốn tới đây, chắc chắn, tình huống này coi bộ ít gặp hen.

Không có cách nào mà, mẫu thân của Văn Nhân Minh Húc phu nhân Lam Mộng đạo này mê mẩn phim thần tượng, thích nhất là thể loại anh nhà giàu cưới em nhà nghèo, cho nên, bà vô cùng ham thích tìm Lọ Lem cho hai thằng con nhà mình, khiến hai anh em họ đến năm mới cũng không được yên.

Văn Nhân Minh Húc, tức nhị thiếu gia nhà Văn Nhân, ngay sau đêm 30 đã lập tức xách balo chạy đi, còn lại mình y mặt đối mặt với mẫu thân, y bày tỏ áp lực quá lớn, cũng chỉ có thể chuồn lẹ.

Quét dọn phòng bếp xong, Văn Nhân Minh Húc thấy hơi đói, y lấy bánh mì, chân giò hun khói, trứng gà, rau xà lách trong túi đồ ăn mới mua ở siêu thị ra làm một cái bánh sandwich đơn giản tự thưởng cho bản thân, y quyết định, trong khoảng thời gian nghỉ tết này sẽ ở đây, dù sao em trai y phải ba năm nữa mới về, chọn chỗ này để ở tạm thời cũng không phải là ý tồi.

Sandwich mau chóng chuẩn bị xong, y đang chuẩn bị ăn, cửa nhà đột nhiên bị ai đập bình bịch.

Văn Nhân Minh Húc nhú mày, người ở bên ngoài thật bất lịch sự, không biết giờ đang tết nhất sao, đập cửa nhà người ta như muốn nã pháo thế hả!

Cộp cộp cộp, cộp cộp cộp cộp! Cộp cộp cộp cộp, cộp cộp cộp cộp cộp! Cộp cộp cộp cộp cộp cộp!

Hạ Dương nắm hai tay, du dương gõ cửa theo tiết tấu.

Văn Nhân Minh Húc mở hé cửa nhà, nắm tay của Hạ Dương thiếu chút nện lên ngực y, bị y nhanh nhẹn tránh ra.

“A a a!” Y tránh đi, Hạ Dương lại không kịp thu lực, lão đảo suýt thì ngã xuống, may mắn hấn thân thủ hơn người, nếu không thì mất hết cả mặt mũi rồi!

Đứng vững xong, Hạ Dương trừng mắt quát người đàn ông đang ôm ngực đứng bên cạnh, “Cậu mẹ nó muốn năm mới ăn sủi cảo ở cục cảnh sát đúng không!”

Văn Nhân Minh Húc vừa nghe giọng hấn liền biết người này nóng tính thế nào, cơ mà khi nhìn khuôn mặt nổi giận đùng đùng kia, y lại bật cười, ai chà, đây là món quà năm mới tuyệt nhất mà y nhận được, đã vậy món quà này còn tự mình dâng tới cửa.

Hạ Dương vào nhà quát một câu xong, lập tức bị mùi thơm ngào ngạt trong phòng hấp dẫn, hấn hít hít mũi, quay đầu lại, ánh mắt chuẩn xác ngắm tới miếng sandwich vàng óng ánh, toả hương thơm lừng trên bàn, nuốt nước bọt ực một tiếng.

Ầy, hấn thực sự rất đói bụng, bánh trứng gà vừa mới dứt cho cả khuôn mặt hấn rồi, trà sữa còn chưa kịp uống ngụm nào đã dứt cho quần nào, tất cả đều do cái tên này gây ra cả!

Nghĩ đến đây, Hạ Dương quay đầu cầm giận trừng Văn Nhân Minh Húc, quát, “Có biết để chậu hoa ngoài cửa sổ nguy hiểm lắm không hả? Có biết suýt nữa chậu hoa kia rơi xuống đầu tôi không hả! Có biết nếu không phải tôi may mắn thì giờ đã cười hạc bay về trời không hả?”

Văn Nhân Minh Húc buồn cười lắc đầu, cảm thấy kiểu câu hỏi này nghe đến là quen tai, “Không biết.” Chậu hoa? Em trai y trồng sao? Không thể nào, nhãi con kia đến mình còn nuôi không nổi, sao mà đi nuôi hoa được? Hơn nữa...

Hạ Dương cau mày, chỉ chỉ tóc mình, nói, “Chỗ này bị nước tương bánh trứng dính vào.” Lại chỉ chỉ vào vết bẩn trước ngực áo phao, nói, “Chỗ này bị trà sữa dính vào.” Sau đó nhìn Văn Nhân Minh Húc, neho mắt, người này...Nhìn hơi quen quen, gặp qua ở đâu rồi hay sao ấy nhỉ?

Văn Nhân Minh Húc nhìn về mặt kia của hấn liền biết, phỏng chừng người này lại ném mình ra sau đầu mà quên mất rồi.

Y chìa tay nhún vai, làm bộ rất không hiểu, “Tôi thấy rồi, nhưng mà, cái này thì có liên quan gì tới tôi?”

Bụng Hạ Dương kêu ‘òng ọc’ hai tiếng cực to, Văn Nhân Minh Húc nghe được, héch môi về phía bàn ăn, “Nếu đói thì anh có thể ăn trước, ăn xong thì tìm tôi lý luận.”

Nói xong y bước về phía bàn ăn, y cũng đang đói.

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, có tiện nghi mà không chiếm thì không phải phong cách của hấn, giày cũng không buồn thay, trực tiếp giẫm lên nền đá cẩm thạch một giờ trước Văn Nhân Minh Húc vừa lau sạch sẽ đi thẳng đến bàn ăn, cầm sandwich trên bàn cắn một miếng....Hai miếng bánh thế là mất một miếng.

“Ừm!!! Ngon lắm!!!” Hạ Dương miệng nhai sandwich nói.

Văn Nhân Minh Húc rót một ly nước ấm cho hấn, y nhớ rõ người này không thích uống cà phê.

Sau đó y ngồi xuống, cầm miếng sandwich còn lại lên, chậm rãi ăn.

Hạ Dương hai ba miếng liền xử lý xong miếng bánh của mình, uống ngụm nước, liếm liếm môi, hấn ăn còn chưa no, cơ mà không thể không biết xấu hổ mở miệng bảo người ta làm thêm cho mình cái nữa được, chỉ có thể nhìn chằm chằm miếng sandwich trong tay Văn Nhân Minh Húc. (– biết xấu hổ quá cơ)

Văn Nhân Minh Húc bị hấn nhìn đến da đầu run lên, y ho nhẹ một tiếng, cúi đầu nhìn nhìn sandwich trong tay, rồi ngẩng đầu hỏi, “Cho anh ăn nhé?” Thực ra y cũng chỉ khách sáo thôi, làm gì có ai ăn đồ người lạ đã cắn rồi chứ!

Đáng tiếc, y khách sáo, người ta lại chẳng khách sáo, Hạ Dương dùng sức gạt đầu, sau đó chỉ vào dao ăn bên cạnh, ra lệnh, “Cắt một nửa cho tôi.” Để mình ăn nước miếng cậu ta hả? Không có cửa đâu!

Văn Nhân Minh Húc giật giật khoé miệng, được rồi, là do y tự tìm!

Y nhận mệnh cắt một nửa sandwich cho Hạ Dương, chặc lưỡi, y nghĩ lát mình phải làm cái gì ngon ngon ăn mới được, điều kiện tiên quyết là phải đuổi vị đại thiếu gia này đi đã.

Thấy y ăn xong, Hạ Dương lau miệng, vẻ mặt đến là nghiêm túc nói, “Tiếp tục nói chuyện vừa nãy.”

Văn Nhân Minh Húc gạt đầu, y cũng muốn nghe xem Hạ thiếu gia sẽ nói cái gì.

12. Chương 12

Hạ Dương ăn lững bưng, hai ta ôm ngực ngồi đường hoàng trên ghế, gác chân, nếu lúc này có điều thuốc ở đây, nhất định hắn sẽ kẹp vô tay, sau đó cool ngầu rít một hơi

Văn Nhân Minh Húc nén cười nhìn dáng vẻ vênh váo đắc chí của hắn, trong lòng không ngừng phun tào, sao trông ngốc thế không biết, bày vẻ như con thú con ăn no uống đủ thực sự là trông ngốc lắm đó có biết không!

Hạ Dương cầm ly nước nhấp một ngụm nhuận giọng, sau đó bắt đầu phát biểu.

“Cậu có biết cậu phạm lỗi gì không?” Hắn ngửa đầu, chỉ thiếu chưa lấy lỗ mũi nhìn người ta.

Văn Nhân Minh Húc trợn mắt, vô cùng phối hợp cúi đầu, “Không biết.”

Hạ Dương nâng tay, vỗ bàn cái ‘đốp’, quát lên, “Bây giờ tôi hỏi cậu, cậu phải trả lời nghiêm túc, biết chưa!”

Khoé miệng Văn Nhân Minh Húc mang ý cười, y gạt đầu, “Ừ, biết rồi.” Tự dưng lại có cảm giác như bị giáo viên chủ nhiệm trách phạt ấy nhỉ.

Hạ Dương hài lòng, bắt đầu giáo dục, “Cậu có biết đặt chậu hoa ngoài cửa sổ là chuyện rất nguy hiểm không?”

Văn Nhân Minh Húc châm một điều thuốc, gạt gạt đầu, nghiêm túc trả lời câu hỏi của hắn.

“Biết, đây là chuyện rất nguy hiểm.”

“Ừm, vậy cậu có biết, đặt chậu hoa ngoài cửa sổ còn mở cửa sổ để nó rơi xuống là chuyện càng nguy hiểm không hả!” Hạ Dương gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, tay kia phẩy phẩy mùi thuốc lá gay mũi.

Văn Nhân Minh Húc nhướn mày, người này vậy mà không hút thuốc? Tuy nhiên y không đập thuốc lá, mà ngồi sang hướng khác.

“Đương nhiên tôi biết chuyện này, rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Hạ Dương hừ một tiếng, tự thấy không có cách nào dài dòng thêm nữa, liền nói thẳng mục đích của mình.

“Chậu hoa nhà cậu đặt ngoài cửa sổ, sau đó cậu mở cửa sổ ra, kết quả, nó rơi xuống, suýt nữa rơi trúng tôi, hôm nay là mừng 3 tết, cậu cứ như vậy tặng cho tôi một món quà trời giáng thế à!” Nói xong hắn còn tức giận vỗ bàn để biểu đạt bất mãn của bản thân.

Không chờ Văn Nhân Minh Húc ngắt lời, hắn tiếp tục nói, “Có biết vừa rồi tôi phải chịu khiếp sợ kinh hãi thế nào không hả, cậu phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho tôi!”

Văn Nhân Minh Húc cười thành tiếng, người này quanh co lòng vòng hoá ra là để đòi tiền, sao không nói thẳng luôn cho rồi.

Văn Nhân Minh Húc nhún vai chìa tay sang hai bên, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Ngại quá, tôi còn là sinh viên, không có nhiều tiền, phải làm cách nào để trấn an tinh thần bị kinh hãi của anh bây giờ?”

Hạ Dương trừng mắt, nghiêng đầu, nâng tay cọ cọ cằm, ấy thế mà còn nghiêm túc suy ngẫm vấn đề này.

Hừm, hẳn không phải người không biết nói lý, hơn nữa vừa rồi người này còn chia sandwich cho hẳn, cũng biết nhận lỗi, cho nên, hẳn đành gắng gượng nhường một chút vậy!

Chép chép miệng, Hạ Dương quay đầu nhìn Văn Nhân Minh Húc, “Dù sao tôi cũng không chịu tổn thất gì lớn, hơn nữa thái độ của cậu khá tốt, tôi đây liền cho cậu một cơ hội hối cải!”

Hạ Dương hất cằm, một bộ ‘đúng là ban cho cậu cái ân siêu lớn mà’.

Văn Nhân Minh Húc cười khẽ, ngũ quan y rõ ràng sâu sắc, khuôn mặt vốn đã đủ suất khí tuần mỹ, đến khi cười lại càng thêm mỹ hoặc.

Hạ Dương dùng sức chớp mắt mấy cái, ai nha, tên nhóc này cười rộ lên đẹp giai ghê, cơ mà so với nụ cười tươi roi rói như ánh mặt trời của mình thì còn kém xa!

Văn Nhân Minh Húc nhướn mày, đảo mắt, “Tôi mời anh ăn cơm bồi tội được không?”

Hạ Dương vừa nghe ăn cơm, mắt liền loé sáng, vừa rồi quả thực hẳn ăn chưa đã, cơ mà trời lạnh lắm, hẳn không muốn phải chạy ra ngoài đầu.

“Tôi biết làm vài món ăn, có muốn nếm thử không?” Văn Nhân Minh Húc chỉ vào mấy túi to trong phòng bếp.

Hạ Dương nghe y nói vậy lòng vui như hoa nở, không cần ra ngoài mà vẫn có thể ăn đồ ngon đương nhiên là vui rồi, hẳn đi qua chỗ túi đồ, nhìn xem bên trong có gì.

“Làm đậu phụ tại gia, thịt xắt xào ớt xanh, cá con chiên vàng, cộng với thịt sốt chua ngọt là được rồi.” Hạ Dương nuốt nước miếng, ôi thêm chết má ơi, “Thuận tiện làm thêm một bát canh trứng đi.”

Văn Nhân Minh Húc cười gật đầu, nâng tay làm tư thế đầu hàng, “Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề, như vậy, cảm phiền anh nấu cơm giùm tôi.” Y chỉ nài cơm điện, anh muốn ăn không mất tiền không mất công? Khó mà được.

Hạ Dương bĩu môi, được rồi, vì có cơm ăn, lao động một chút không phải không thể làm, hơn nữa lúc ở nhà thỉnh thoảng hẳn cũng làm chút việc nhà, nấu cơm gì gì đó không làm khó được hẳn.

Văn Nhân Minh Húc thấy hẳn cởi áo phao, còn chủ động đi thay dép trong nhà, khoe miệng không khỏi cong lên, không tồi, không tồi, rất không tồi!

Cảm giác cả hai người ở trong phòng bếp thật tốt! Nhất là Hạ Dương, dáng vẻ cúi đầu vo gạo thực sự rất mê người, kia hai chân thon dài, kia cặp mông cong vểnh được bao trong quần bò, kia cái eo thanh mảnh lại không gầy yếu, còn cả đường cong lưng duyên dáng nữa chứ, không chỗ nào không quyến rũ, người đàn ông này nhất định rất ngon miệng, vô cùng vô cùng ngon miệng!

Văn Nhân Minh Húc thu hồi tầm mắt chăm chú dán chặt vào lưng Hạ Dương, ho nhẹ một tiếng che dấu chút hưng phấn trong cơ thể, cúi người thái thịt, không được, còn nhìn nữa y sẽ càng thêm đói mất.

Bốn mươi phút sau, cơm trắng đã chín toả hương thơm ngào ngạt, Văn Nhân Minh Húc cũng bưng món canh trứng cuối cùng lên bàn.

Hạ Dương nhanh chóng tìm được bát đũa, còn vui vẻ xới cơm cho Văn Nhân Minh Húc, sau đó không chút khách khí ngồi xuống ghế, gấp một miếng thịt sốt chua ngọt lên, nhìn nhìn, màu sắc đẹp lắm, ngửi ngửi, ừm, rất thơm.

“Ồm Ừm Ăn ngon!” Hạ Dương một phát ăn hết miếng thịt trên đũa, hai mắt sáng lấp lánh tán thưởng.

Văn Nhân Minh Húc cười thoả mãn, nhìn hẳn miệng nhét đầy đồ ăn, không khỏi cười nói, “Ăn từ từ.” Ôi cái ngữ khí với cái mặt này này, thiệt ôn nhu xiết bao.

Đáng tiếc, Hạ Dương không nhận ra được sự ôn nhu ấy, hiện tại hẳn chỉ có ăn, không còn sức lực và thời gian để để ý cái gì khác, nếu không nhất định hẳn sẽ phát hiện, người ngồi cạnh mình giờ y chang con sói đói mắt phát xanh!

Ăn no rồi, Hạ Dương rất không tao nhã ợ một phát.

Văn Nhân Minh Húc suýt nữa phun cơm, ho khan vài tiếng, nói, “Đây là một cách để thừa nhận tay nghề của tôi sao?”

Hạ Dương gật đầu thoả mãn, “Đương nhiên là thừa nhận tay nghề của cậu rồi, ăn ngon lắm, không ngờ cậu nấu ăn giỏi thế.”

Được hần khen ngợi không chút che giấu, Văn Nhân Minh Húc rất vui, vậy nên đến lúc tính toán nợ nần rồi.

“Anh ăn no rồi?” Hần cười trông không có tí ý tốt nào.

Hạ Dương chớp cái có cảm giác như thấy anh hai, một cơn gió lạnh thoáng qua lưng.

Dây thần kinh rung lắc cảnh báo mãnh liệt, Hạ Dương ngồi không yên, nhìn Văn Nhân Minh Húc khoe miệng vẫn mang nét cười, lại khiến hần vô cớ cảm thấy bất an, ho khẽ, “Ừm, cơm bồi tội của cậu tôi đã ăn xong rồi, tôi đi đây, tạm biệt, nhưng cậu phải nhớ kĩ, về sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.” Nói xong hần cầm áo phao đặt bên cạnh phi ra cửa, đá bay dép trong nhà, giẫm lên giày da, mở cửa lao đi.

Văn Nhân Minh Húc tựa ở cửa, hô to với Hạ Dương đã vọt vào thang máy, “Này! Lần sau lúc ấn nút thang máy phải nhìn cho kĩ, đây là tầng mười sáu toà A.”

Thang máy khép lại, Hạ Dương trừng mắt nhìn nút điện tử trong thang máy... Sững sốt.

Văn Nhân Minh Húc đóng cửa vào nhà, đi đến cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, tuy nhìn không rõ, nhưng trên đường lớn vắng vẻ, bóng hình người mặc chiếc áo phao màu nâu nhạt chạy như muốn bay lên lại vẫn rõ nét đến thế.

Y chầm nhẹ ngón tay lên cửa sổ, nhẹ giọng nỉ non, “Sống vẫn tốt nhỉ, Hạ Dương!”

Hạ Dương bởi vì sai lầm của mình mà gây chuyện mất mặt như vậy chạy như điên về nhà, đột nhiên cảm thấy sau lưng có tầm mắt đang gắt gao nhìn mình, không khỏi quay đầu lại, theo phản xạ nhìn lên tầng mười sáu...

Oa oa oa oa oa Má ơi, bị biến thái theo dõi rồi!!! Thiệt khủng khiếp

13. Chương 13

Mùa xuân, mùa mà mọi khoảnh khắc trong năm đều quy về.

Mùa xuân, mùa vạn vật bừng tỉnh.

Mùa xuân, mùa của trời xanh nước biếc ý xuân dạt dào.

Mùa xuân, mùa của chứng dị ứng phấn hoa và bệnh sởi, mùa của đủ loại bệnh bùng phát.

Mùa xuân, mùa con gián hoạt bát Hạ Dương bắt đầu từng bùng nhảy nhót.

Sáng sớm, chuông báo thức điện thoại đặt bên gối kêu lên.

“Trước cổng cây cầu có một đàn vịt Vịt vịt vịt Hắc! Mau tới đây nào một hai ba bốn năm sáu bảy tám, cạp cạp cạp thiệt nhiều nha thiệt nhiều nha ” Tiếng chuông báo thức này là tự Hạ Dung ghi âm lại, âm thanh ma quỷ xuyên thủng lỗ tai, là một người bình thường hần sẽ không có cách nào tiếp nhận. (Anh nhà ta chỉ ưa các bài thiếu nhi thôi –)

Ma âm lặp đi lặp lại ba lần xong, một móng gà... khụ, một bàn tay đàn ông khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài từ trong chăn bông mềm mại thò ra.

Tiếp đó một cái đầu bù xù cũng chui ra, Hạ Dương chớp chớp mắt phượng mờ hơi nước, híp mắt nhìn điện thoại, sau đó lại chui vào ổ chăn ấm áp.

Ừm, để cho hần ngủ một lát đi, chỉ một lát thôi.

Cơ mà hần muốn ngủ, có người lại không cho hần cơ hội ngủ.

Còn chưa chui về ổ chăn được mười phút, di động dưới gối bắt đầu rung lên ong ong.

“Ừm a a ” Hạ Dương rầm rì mò xuống gối lấy điện thoại, mắt nhắm mắt mở mở khoá, nghe điện.

“...Chưa tỉnh ngủ?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng nhàn nhạt của đàn ông.

Hạ Dương nhắm mắt lẩm bẩm, “Ừm ờ ”

Người kia rõ ràng bị giọng mũi mềm nhẹ của hần làm cho chấn động, hít sâu một hơi, nói, “Xuống lầu!” Sau đó liền cúp máy.

Hạ Dương mơ mơ màng màng nhét điện thoại dưới gối tiếp tục ngủ.

Qua thêm mười phút nữa, di động lại rung lên.

Hạ Dương lúc này đã tỉnh táo hoàn toàn, ai trong ba mươi phút bị gọi ba lần cũng đều không thể ngủ tiếp được.

Hần lấy điện thoại nhìn, là số lạ.

“Ai vậy! Không biết quấy rầy giấc ngủ của người khác sẽ bị sét đánh sao!” Hạ Dương thở phì phì ngồi dậy, nâng móng dụi mắt.

“Xuống lầu, mau lên!” Giọng nói kia lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn.

“...A.” Hạ Dương không hiểu gì cả mặc áo ngủ khùng long xuống lầu gặp khách.

Không nên trách hần biến thân khùng long, thật sự thì hần có thói quen ngủ khoả thân, bên giường cũng chỉ có bộ áo ngủ này thôi, người gọi điện lại cứ thúc giục hần xuống, cho nên, hần đành phải mặc bộ này.

Văn Nhân Minh Húc đang ngồi ở phòng khách uống trà, hôm nay y tới để đưa đồ cho Hạ Dương.

May mà phu nhân Khúc Tân Hồng không có ở nhà, nếu không nhất định sẽ hỏi y đủ thể loại cho xem.

Hạ Dương chân xỏ dép lê loẹt quẹt bước xuống, vừa đi vừa ngáp, thấy có một người xa lạ ngồi ở đó, hỏi, “Cậu là ai? Có chuyện gì?”

Văn Nhân Minh Húc thở dài, thật không muốn tiếp tục so đo vấn đề mất trí nhớ thành quen của người này nữa.

Đưa túi bên cạnh cho Hạ Dương, y cao thấp đánh giá trang phục của hần, không khỏi nhướn mày, “Anh vậy mà thích loại hình này?” Bộ quần áo này quả là không tồi!

Hạ Dương vươn tay nhận túi, vừa cúi đầu nhìn liền sửng sốt, khó hiểu nhìn Văn Nhân Minh Húc, “Sao cậu cầm điện thoại của tôi?” Ngày mồng ba tết đó Hạ Dương chạy khỏi nhà Văn Nhân Minh Húc nhanh quá, để quên ở chỗ y...

Hạ Dương căn bản đã quên mất di động của mình đánh rơi ở đâu, bởi vì tết nhất hần chủ yếu chỉ ở nhà, toàn tắt di động đi, người quen đều biết tật xấu này của hần, cho nên nếu muốn chúc tết hần hay gì đó đều gọi đến số ở nhà của hần.

Văn Nhân Minh Húc đứng dậy, y cao hơn Hạ Dương nửa cái đầu, ít nhất cũng tầm 1m90.

Y cúi đầu nhìn xuống, khoe môi khê cong lên, “Anh ăn của tôi hai bữa cơm, vậy mà đã quên rồi ư?”

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, vẫn không nhớ ra.

“Tôi hỏi cậu chuyện điện thoại, liên quan gì đến ăn cơm!” Hạ Dương hầm hừ lùi ra sau, hần ghét ngửa đầu nhìn người khác, cổ sẽ mỏi, rất khó chịu.

Văn Nhân Minh Húc thở dài, quên đi, hôm nay y cố ý lấy cớ trả điện thoại để đến đây, vốn y còn tưởng, điện thoại của người này bị mất thì dù thế nào anh ta cũng phải quay lại tìm đi? Kết quả thì sao, y ở nhà trọ ba ngày, Hạ Dương dù chỉ một lần cũng không thêm đến.

Qua tết y bắt đầu bận chuyện công ty, không có thời gian đi tìm Hạ Dương, cho nên phải đợi hơn một tháng sau mới đến đưa trả di động cho vị này.

“Được rồi, tôi đã trả lại điện thoại cho anh, cũng không còn việc gì khác, tôi đi đây.” Văn Nhân Minh Húc một tay nhét túi quần, một tay vuốt vành tai tròn tròn thịt thịt của Hạ Dương.

Hạ Dương rụt cổ, tròn tròn mắt. Người này có bệnh à, hành động thân mật như vậy mà một tên đàn ông lớn tồng ngồng có thể làm thuần tay đến thế?

Không đợi hắn phản kháng, Văn Nhân Minh Húc đã thu tay, bước ra ngoài.

Hạ Dương chắc lưỡi, hắn không hiểu lắm, người này rốt cuộc đến để làm chi? Đưa điện thoại cho mình? Cơ mà...Hình như hắn chưa nói cảm ơn người ta rồi.

Văn Nhân Minh Húc ngồi vào xe, châm một điếu thuốc, hai ngón tay phải chà xát, khoé môi nhếch thành nụ cười hưởng thụ, “Ha, thật mềm, còn trơn bóng nữa.”

Cảm giác man mát của thân nhiệt khi này thực sự khiến y yêu thích không nỡ buông tay mà.

Hạ Dương cầm điện thoại cũ lật xem lịch sử cuộc gọi, thấy cũng không có gì bất thường liền ném điện thoại vào tủ đầu giường, hắn không có thói quen xài hai điện thoại một lúc.

Không phải hắn không trả được tiền điện thoại, Hạ thiếu gia của chúng ta mà thiếu tiền à? Điện thoại của hắn toàn là xài gói cước phí 500 gọi 500 nhá...Tuy rằng xài điện thoại cũ quen tay hơn, nhưng cái xì mát phôn này là do anh hai hắn Tư Không Viêm Nghiêu mua cho đó, là loại siêu đắt tiền, hắn sao có thể bỏ cái điện thoại mới xài hơn tháng đi được! Quá không phù hợp với phong cách của hắn. (Hình như bên đấy có gói cước rẻ mà gọi được nhiều cuộc hơn thực tế, chắc là ngụ ý anh Dương đại gia ko thêm xài gói khuyến mãi đây.)

Nhìn giờ trên màn hình điện thoại, mới 8 giờ sáng, Hạ Dương nghĩ nghĩ, hình như hôm nay không có việc gì cần hoàn thành, hắn cởi áo ngủ khùng long, lại chui vào ổ chăn, ưm

Ai còn đến làm ồn không cho hắn ngủ, hắn sẽ nguyên rửa kẻ đó bị chim bồ câu ị vào đầu!

Trước khi Hạ Dương chìm vào giấc ngủ, lòng không ngừng thầm nhắc lời này, trong đầu còn tưởng tượng một đám chim béo ị trắng phớ vỗ cánh bay bay trên bầu trời... Thả một tràng đạn bụp bụp xuống bên dưới...

Ai mà biết được, Hạ Dương làm thế nào mà chưa đến mười phút đã có thể ngủ lả cu đơ như thế

14. Chương 14

Sau khi Văn Nhân Minh Húc rời đi Hạ Dương còn ngủ thêm hai giờ nữa mới tỉnh.

Mười giờ sáng, hắn lại bị điện thoại nhét dưới gối đánh thức, lần này thời gian rung của điện thoại có hơi dài, hắn là có người gọi liên tục ba cuộc.

“Lại ai vậy ” Hắn nhắm mắt than thở, rút điện thoại ra, đặt lên tai hừ hừ, “Có việc gì, mới sáng đã làm phiền người ta ngủ!”

“Hạ Dương, cậu mau tới trường đi, xảy ra chuyện rồi!” Người ở đầu dây bên kia nói rất lớn, gọi tỉnh luôn Hạ thiếu gia đang mơ mơ màng màng.

Hạ Dương mở to hai mắt, nhìn số điện thoại, là số của văn phòng hội sinh viên.

Hắn khó hiểu gãi gãi cái đầu bù xù, hỏi, “Chuyện gì mà kích động vậy? Hơn nữa tôi đã tốt nghiệp rồi, có chuyện gì cũng không tìm tới tôi mới phải!”

“...Cậu là một trong hai nam diễn viên chính, không tìm cậu thì tìm ai, mau đến đây đi, trường học sắp nổ tung rồi, kinh động đến cả hiệu trưởng đây này!” Người này nhất định giọng rất to, làm màng nhĩ của Hạ Dương cũng thấy đau.

Không cần hỏi Hạ Dương cũng đoán ra được, đây chắc chắn là tiền đội trưởng câu lạc bộ thể dục Cổ Quảng Long, tên này từ bé mồm đã to, lúc tập huấn quân sự hắn hô khẩu hiệu đến là vang dội, nhưng mà không phải người này ở lại trường trực tiếp trở thành nghiên cứu sinh sao, thế nào lại quan tâm mấy chuyện bà tám vậy.

“Một trong hai nam diễn viên chính là sao? Cậu nói rõ xem nào.” Hạ Dương rụt trong ổ chăn ấm áp, như con sâu thối ngọ nguậy một cái, ô, không muốn dậy, ổ chăn thoải mái quá mà.

“Ảnh của cậu bị dán chình ỉnh trên bản tin của trường học, hơn nữa còn là ảnh cậu bắt tay Lý Đông!” Cổ Quảng Long dù sao cũng là bạn học bốn năm đại học của Hạ Dương, hiểu rất rõ tính lười biếng của hắn.

Hạ Dương bật dậy, hét to, “Ảnh của mình? Cùng với Lý Đông? Lý Đông là ai?” Ngại quá, hắn quên mất tiêu rồi, có trí nhớ biết tự chọn lọc thực sự không phải lỗi của hắn, ai biểu cái tên này không quan trọng chứ.

Cổ Quảng Long đảo mắt xem thường, ngữ khí ‘mình đúng là bó tay với cậu’, “Lý Đông là playboy số một của trường chúng ta, ba ngày đổi một người yêu, Hạ thiếu gia à, cái này không phải điểm chính, điểm chính là hiện giờ có rất nhiều người yêu cũ cùng người yêu đương thời của cậu ta đang muốn tìm cậu liều mạng đó! Van cậu mau tới giải quyết chuyện này đi, hiệu trưởng mới nói rồi, nếu một giờ nữa mà cậu không đến, ông ấy sẽ viết vào hồ sơ của cậu tội danh phá rối trật tự trường lớp...”

“...Mợ cụ nhà ông ấy, ông đây tốt nghiệp rồi nhá!” Hạ Dương nổi giận, tuy hắn không lo tìm việc làm, nhưng bỗng chốc trong hồ sơ bị một vết đen tấy nhiên là khiến hắn nổi giận rồi.

“Được rồi, mình đã biết, mình đến ngay đây.” Hạ Dương thở phì phì cúp máy, hắn nhớ ra rồi, Lý Đông chẳng phải chính là tên nhóc trắng hoa ngày ấy hắn bị mẹ lôi đi xem mắt sao! Đúng là một tên việc tốt không đủ việc xấu có thừa, dám tạo phiền toái cho hắn! Hắn nhớ kỹ tên này rồi đó!

Trả điện thoại cho Hạ Dương xong Văn Nhân Minh Húc quay trở về công ty, từ năm hai đại học y đã học đủ cơ bản chương trình học, trường học tạo điều kiện để y làm điều mình thích, y vẫn giấu người trong nhà chuyện này, tuy nhiên dù có không thích chuyện kinh doanh thế nào thì tập đoàn Khải Đông cũng là sản nghiệp ba y đã vất vả dốc sức xây dựng nên, y có không muốn thì sớm muộn gì cũng phải tiếp nhận.

Đôi khi y nghĩ, vì có gì hai em trai y không diễn giống mấy bộ phim gia đình trên ti vi, xông đến tranh gia sản với y, như vậy y có thể trực tiếp phủ tay rồi. Đáng tiếc, hai em trai y chỉ lo tránh không kịp phần gia nghiệp này.

Văn Nhân Minh Húc đang bận rộn xem tài liệu quảng cáo cấp dưới trình lên, di động của y kêu vang.

Y cầm lên xem, là Lý Đông đã một thời gian chưa gọi cho y, Văn Nhân Minh Húc không khỏi nhướn mày, sao đây, có việc nhờ y à?

Không thể phủ nhận, đại thiếu gia thông minh tuyệt đỉnh, ngài đoán đúng rồi đó.

“Ồ, cậu đang dối mình cơ mà? Sao còn chủ động gọi cho mình vậy.” Văn Nhân Minh Húc ngữ khí trêu đùa, thả lỏng thân thể tựa vào ghế xoay, châm một điếu thuốc.

Lý Đông nghiêng răng nghiêng lợi, cái tên phúc hắc này không chỉ phá hỏng hắn đi xem mắt, lại còn phỉ báng hắn, đúng là làm cho hắn đủ buồn bực, nhưng chuyện hôm nay ngoài Văn Nhân Minh Húc ra, thực sự không ai có thể giúp hắn.

“Ừm, Minh Húc, mình có chút chuyện cần nhờ cậu...” Nếu lúc này hắn ở trước mặt Văn Nhân Minh Húc, nhất định mặt hắn sẽ đầy vẻ tươi cười lấy lòng, hai tay nắm một chỗ chà chà tới chà lui trông đáng khinh hết sức.

“Nói đi, cậu đã nhờ mình rồi, mình cũng không thể mặc kệ phải không?” Văn Nhân Minh Húc cười đến tào nhả.

Lý Đông nghĩ nghĩ, cảm thấy việc này không thể nói quanh co vòng vèo được.

Cho nên, hắn nói thẳng với Văn Nhân Minh Húc, “Cậu có nhớ chuyện mình đi xem mắt với Hạ Dương không?”

Văn Nhân Minh Húc vừa nghe hắn thốt lên hai từ ‘Hạ Dương’ lập tức mất bình tĩnh, tươi cười tào nhả cũng biến mất tiêu, ngữ khí trở nên nghiêm túc, “Đương nhiên nhớ, là ngày cậu bị một người phụ nữ mang thai đến tìm.”

Lý Đông giật giật khoé miệng, lòng niệm tam tự kinh, không so đo với y.

“Hôm ấy không biết thằng chó nào trong trường cũng ở nhà hàng Tây đó, chụp ảnh mình và Hạ Dương bắt tay nhau lúc xem mắt, hơn nữa...Còn dán trên bản tin của trường.”

Văn Nhân Minh Húc nhũ mày, bắt tay? Hai người dám thân mật tiếp xúc như vậy?

“Chẳng qua chỉ là một tấm ảnh bắt tay, cậu khẩn trương như vậy làm gì?” Cui y là đồ ngốc à?

“Ừm...Có thể là do góc chụp, lúc ấy Hạ Dương đứng lúc hất xì, đầu hơi cúi thấp, mình thì hơi khom lưng...Nói tóm lại là, nhìn trông giống hai người bọn mình đang hôn nhau...” Hắn thế nào mà lại thấy sống lưng phát lạnh vậy?

Hồi chuông cảnh báo vang lên mãnh liệt, Lý Đông quay đầu nhìn ngó, phát hiện trong buồng không có ai khác, khe khẽ thở phào, chắc chắn là hắn nghĩ nhiều rồi, sao trong cái buồng nhỏ tẹo này xuất hiện người thứ hai được!

Văn Nhân Minh Húc giờ đã hoá thân thành Tu La địa ngục, hai mắt đỏ bừng, hai người còn dám hôn môi!

Khụ, đại thiếu gia à, điểm chú ý của ngài hình như hơi bị lệch rồi đó...

“Chờ đó, mình lập tức qua!” Y rất muốn nhìn thử xem, tấm ảnh chụp hôn môi kia rốt cuộc trông như thế nào! Hừ!

Lý Đông nghe điện thoại truyền tới tiếng tút tút, không khỏi trợn hai mắt, buồn bực vẹo đầu, ngồi xổm tại chỗ, khó hiểu nghĩ, không ngờ thuyết phục Minh Húc dễ dàng vậy? Minh Húc đã bao giờ quan tâm hắn thế đâu? Ai nha, vui quá đề O()O

Lúc đến trường Hạ Dương phải đi cổng sau, không có cách nào mà, cổng trước chật như nêm cối, đám trai gái lẫn lộn trang điểm lộng lẫy kia nhào đến tấm bảng tin trước cổng xì xào bàn tán, đề tài chỉ có một — đàn anh Hạ Dương thu phục Lý Đông khi nào vậy? Hơn nữa nhìn ảnh coi, Lý Đông trông hưởng thụ chưa kia, hắn nào dạo này không nghe thấy tin tức Lý Đông đổi bạn giường, lẽ nào, cậu ta hoàn lương rồi?

Còn có không ít người bàn tán đàn anh Hạ Dương thực uy vũ, tuy rằng thoát nhìn có vẻ hơi bất bình thường, cơ mà người ta chắc chắn là công đồ ghen, nhìn cái tên Lý Đông trắng hoa này coi, cũng thành ngoan ngoãn dễ bảo hết.

Hạ Dương run rẩy khoé miệng, hắn thích phụ nữ ngực bự hiểu không, cho dù có tìm đàn ông cũng không tìm đến thằng nhãi Lý Đông kia đâu, gầy như con gà quắt queo, đề có mà đau chết!

Cổ Quảng Long phụng mệnh đứng ở cổng sau nghênh đón Hạ thiếu gia đại giá.

Lúc nhìn thấy Hạ Dương hắn chỉ hận không thể quỳ xuống đất khóc rống, “Bệ hạ Ngài rốt cuộc đã hiện thân rồi!” Hắn nhào qua giữ chặt cánh tay Hạ Dương, tru lên.

Hạ Dương ghét bỏ phũ phũ, chỉ thiếu không đập hắn một phát, ngữ khí âm trầm nói với hắn, “Cổ ái khanh, nếu người dám lau nước mũi vào long bào của trẫm, trẫm sẽ khui hai mắt ngươi ra làm bóng chơi.”

Cổ Quảng Long run run, buông tay, đứng thẳng dậy, thân cao 1m93 giờ phút này bỗng nhỏ bé đến lạ...

“Khụ, bệ hạ, cụ hiệu trưởng đã nhắc lâu rồi, người xem, có phải nên đi giá rồi không?” Ý chính là, Hạ thiếu gia à, chúng ta đi đến văn phòng hiệu trưởng báo một câu đi?

Hạ Dương lắc đầu, bĩu môi, “Không đi, nhìn thấy cái ông nát bét ấy mình liền nổi giận, không phải cậu gọi mình đến xử lý chuyện kia sao? Mình giải quyết xong là được rồi.”

Cổ Quảng Long nghe hắn nói vậy đành gật đầu, “Vậy bệ hạ, ngài nghĩ ra phương pháp giải quyết chưa?”

Hạ Dương đang tức anh ách nghe hắn nói cũng bất đắc dĩ cực kì, nhún vai chìa hai tay, “Chưa.”

“...” Cổ Quảng Long hết nói. Chưa nghĩ ra sao cậu bày vẽ khí thế mãnh liệt vậy làm chi!

Hạ Dương liếc xéo hắn, nghĩ nghĩ hỏi, “Lý Đông đâu?”

“Nhà vệ sinh nữ!” Địa điểm này do chính Cổ Quảng Long hắn nghĩ ra.

“...Thực đáng khinh.” Hạ Dương thở dài, “Rồi, đi ra cổng chính đi, trốn tránh không phải là cách.”

“Bệ hạ, thỉnh ” Cổ Quảng Long lắc lắc cánh tay, bày vẽ thái giám.

“...Cậu còn đáng khinh hơn cậu ta nữa.” Hạ Dương lắc đầu, cảm thấy mình toàn quen mấy người bất bình thường, còn bất bình thường hơn cả mình.

Cổ Quảng Long bĩu môi đuổi theo, oán thăm: Toàn học theo cậu cả đấy!

Lúc Văn Nhân Minh Húc đến Lý Đông đã hoàn tất biến thân, quàng khăn thật dày, đội mũ lưỡi trai trốn khỏi nhà vệ sinh nữ.

Nhìn thấy xe của y hắn liền lao tới, nếu không phải Văn Nhân Minh Húc đi chậm cộng với phanh đúng lúc, không chừng đời Lý Đông thế là xong rồi.

Văn Nhân Minh Húc mở cửa xe bước xuống, cả giận, “Muốn chết cũng đừng chọn xe của mình!”

Lý Đông hai mắt nhắm lệ nhào tới ôm đùi y, khóc ròng, “Minh chủ, người nhất định phải cứu nô tài!”

“...Cậu động kinh à!” Văn Nhân Minh Húc xách hắn dậy, một thời gian không gặp, người này sao còn thần kinh hơn cả Hạ Dương!

Nghĩ đến Hạ Dương, tức giận vốn hơi chìm xuống trong người Văn Nhân Minh Húc lại bùng lên, y trợn mắt nhìn Lý Đông, “Sao chỉ có mình cậu, Hạ Dương đâu?” Xảy ra chuyện lớn như vậy, Hạ Dương không thể không đến giải quyết được.

Lý Đông chớp mắt mấy cái, rút điện thoại gọi cho Cổ Quảng Long, sau đó nói, “Minh chủ, Hạ Dương đã đi ra cổng, hay là...Chúng ta cũng qua đi?”

Văn Nhân Minh Húc hừ một tiếng, quay vào xe.

Mi định nói chỗ này không ai đi xe? Yên tâm đi, đại thiếu gia sẽ nhấn còi phi tới, không muốn chết thì dạt qua một bên đi!

15. Chương 15

Cổ Quảng Long loẹt quẹt đi theo sau Hạ Dương.

Hạ Dương mất kiên nhẫn xoay người, cau mày trừng hắn, “Mau lên! Đàn ông đàn ông cao to lực lưỡng bước đi kiểu gì thế hả!”

Cổ Quảng Long hé miệng, lời phản bác rót cuộc vẫn nuốt trở vào.

Được rồi, hắn biết, mặc dù bình thường Hạ Dương có hơi ngốc ngốc, nhưng hắn chưa bao giờ tìm cách trốn tránh, ừm, rất có khí khái nam tử hán.

Bị ánh mắt sùng bái của Cổ Quảng Long bắn tới làm cho cả người run rẩy khó chịu, Hạ Dương chặc lưỡi, xoay người tiếp tục đi về chỗ bản tin, vừa đi vừa nghĩ, đừng bảo là ông Quảng Long này thích Lý Đông, cho nên giờ mới bị kích thích nhá?

Ngẫm lại thấy cũng có thể lắm, ngoại hình của hai bọn họ đến là xứng đôi.

Trước bản tin, chủ nhiệm đang cầm loa kêu gọi các bạn thiếu nam thiếu nữ đầu hàng, giọng cũng lạc cả đi.

“Các sinh viên, mọi người đều đã trưởng thành rồi, phải học được cách bình tĩnh, không thể chỉ vì một bức ảnh mà ồn ào ầm ĩ như muốn ăn thịt người vậy được!” Hẳn biết tính Hạ Dương, cho nên trong lòng đang khổ não hết sức.

Khổng Tân Ny từng tỏ tình với Hạ Dương song bị cự tuyệt gào lên.

“Không phải chúng tôi muốn gây ồn ào, cũng không phải muốn ăn thịt ai, chúng tôi chỉ muốn Lý Đông ra đây giải thích rõ ràng!” Vì cái mớ gì chàng trai cô thích lại đi chọn tên Lý Đông trắng hoa chết tiệt kia chứ!

Còn các bạn gái bạn giai đã từng bị tên Lý Đông trắng hoa chết tiệt kia đùa bỡn tình cảm, nghe Khổng Tân Ny nói câu này xong liền bùng nổ, bao nhiêu phần nộ vốn kiềm nén giờ bùng toả hết cả.

Cái gì mà bảo Lý Đông ra đây giải thích rõ ràng chứ!

Lý thiếu gia người ta vì sao phải giải thích với cô, cô tưởng cô là hoa khôi giảng đường thì ngon à?

“Khổng Tân Ny tôi nói cho cô biết, nhất định là Hạ Dương dùng thủ đoạn ti tiện với Lý Đông, nếu không về mặt của Lý Đông sao lại thế này!” Một nữ sinh tóc dài có giọng nói chói tai gào to, móng tay sơn màu vàng kim chói lọi chọc thẳng vào ảnh chụp mờ ám của Hạ Dương và Lý Đông dán trên bản tin.

Mà vị trí móng tay cô chọc trúng, chính là mặt Hạ Dương.

Hạ Dương đứng lẫn trong đám người nhướn mày, kinh, chọc mạnh thế, cô không sợ bật móng tay à!

Đừng hỏi vì có gì hấn lại nhìn thấy rõ như vậy, bức ảnh dán trên bản tin có thể nói đã không còn là bức ảnh, quả thực đã bị phóng to như tấm poster phim rồi.

Khỏi phải nói, hấn dù nghiêng mặt nhưng vẫn rất đẹp trai! Kể cả lúc hất xì trông cũng gợi cảm quá xá.

Hạ Dương chép miệng, nâng khuỷu tay huých huých người đứng sau, ngả đầu hỏi, “Gia đẹp trai nhé?”

Cổ Quảng Long giật giật khó miệng, khổ cực đáp lời hấn, “Đẹp trai, bệ hạ quả là kim quang lấp lánh, đi đâu cũng toả sáng.”

“...Câu này của người nghe không hay lắm, đổi câu khác đi.” Hạ Dương liếc hấn, sau đó tiếp tục đứng xem cuộc chiến, ối chà, hai cô kia sắp xông vào giằng tóc nhau rồi.

Cổ Quảng Long khổ tâm suy nghĩ, nửa ngày nghen ra được một câu, “Bệ hạ văn thành vô đức, thiên thu muôn đời, nhất thống giang hồ ” Âm cuối nghe mới uyển chuyển làm sao, thiết tiêu hồn.

Hạ Dương bị hấn làm ghê tởm muốn ói, khuôn mặt trái xoan cũng vặn vẹo, quay đầu trừng hấn, “Cổ ái khanh người cố ý phổng? Phổng? Nhất định là đúng rồi. Tuy gia hơi gầy, nhưng một thân đầy cơ bắp, nhìn có chỗ nào là giống nường hả? Gia là đàn ông đích thực!” (nường là bóng lộ đó)

Giọng Hạ Dương có hơi cao, nam sinh chắn phía trước hấn đang mãi mê xem náo nhiệt chột quay đầu lại nhìn, sau đó... quay đi.

Lại sau đó hấn quay mạnh đầu lại, mở to hai mắt, há miệng, tay run run chỉ vào Hạ Dương, có thể nhìn ra, hấn là kích động quá hoá run đây mà.

“Hạ, Hạ, Hạ, Hạ...”

“Hạ mợ nội cậu! Cầm miệng, xoay người, tiếp tục vậy xem đi!” Hạ Dương nhe răng, thấp giọng đe dọa.

Nam sinh kia bị biểu tình vặn vẹo của Hạ Dương dọa, theo phản xạ quay đầu đi, cơ mà vẫn lùi về sau độ non nửa bước, ý đồ nghe lén nam diễn viên chính trong tấm ảnh nói chuyện với bạn.

Hạ Dương vươn ngón tay thon dài, chạm vào thắt lưng của nam sinh kia, lạnh lùng nói, “Đứng thẳng, nếu không sẽ chọc chết cậu!”

“...Bệ hạ, ngài bớt giận...” Cổ Quảng Long kéo cánh tay Hạ Dương, phòng ngừa hấn động kinh thức sự chọc hồng người ta.

Ngón tay Hạ Dương rất dài, vô cùng thích hợp chơi đàn dương cầm, cũng rất thích hợp cầm súng, cơ mà... Tuyệt đối không hợp để luyện nhất chỉ thiên.

Hạ Dương thu tay, rút vào túi áo, rứt cổ than thở, “Sao mãi mà chưa đánh nhau vậy, hừm, thật phí thời gian của gia.”

“Này! Các người không đánh nhau thì tránh khỏi khu trung tâm đi, gia đây còn muốn tận tình thưởng thức tầm ảnh!” Hạ Dương chờ không nổi nữa, trực tiếp ngửa đầu gào lên.

Hai nữ sinh đang chửi nhau hăng say bị quấy rầy lập tức quay đầu, nhìn về nơi phát ra tiếng.

Đến khi bọn họ nhìn rõ người vừa kêu là ai, đồng loạt sửng sốt.

Cả hiện trường ầm ầm như cái chợ nháy mắt im lặng hai giây, tiếp đó, bùng nổ hàng loạt tiếng thét chói tai.

“Oa! Kia chẳng phải là đàn anh Hạ Dương sao! Anh ấy vậy mà còn đến tận đây?” Đây là fan nào tàn của Lý Đông.

“Đàn anh Hạ Dương vậy mà còn đến tận đây! Lẽ nào anh ấy thực sự có quan hệ gì đó với Lý Đông?” Đây là fan nào tàn của Hạ Dương.

“Hạ Dương! Hạ Dương! Chúng em ủng hộ anh! Chúng em biết anh và Lý Đông là tình yêu đích thực!” Đây là tiếng gào rú của đám hủ nữ...

Hạ Dương đỡ trán, đi về phía trước.

Đám người nháy mắt rẽ làm hai, hệt như nghênh đón thủ tướng quốc gia, nghiêm chỉnh xếp hàng hoan nghênh.

Hạ thiếu gia không hề luống cuống, đứng trong khoảnh đất bé tẹo bị đám đông vây quanh.

Cổ Quảng Long vốn cao lớn, đứng cùng Hạ Dương giữa đám đông nháy mắt có cảm giác như hạc đứng trong bầy gà.

Hắn liếc bốn phía liền thấy Văn Nhân Minh Húc cũng cao hơn người thường đang đi tới, sau đó cũng nhìn thấy Lý Đông đang co quắp cạnh Văn Nhân Minh Húc.

Cổ Quảng Long lập tức hô lên.

“Lý Đông! Cậu vậy mà còn dám núp đằng sau xem kịch!”

Đám đông vây xem cùng nhau nhìn về phía hấn hô, để rồi...

Lý Đông và Văn Minh Húc lập tức lâm vào tình trạng giống Hạ Dương, được xếp hàng hoan nghênh, mỗi tội là Văn Nhân Minh Húc đi trước, còn Lý Đông, giờ giống hệt tên hầu nhỏ đi theo sau y, vẻ mặt mang theo chút sợ hãi rụt rè.

Hắn là đang sợ thật đó, tuy mới chỉ gặp Hạ Dương vài lần ít ỏi, nhưng hắn hiểu rõ, Hạ Dương nhìn bề ngoài thì rất dễ tính, song một khi đã đắc tội hắn thì hắn sẽ vô cùng nóng nảy, gặp một lần là đám chục quả.

Sự kiện vây xem hôm nay nếu không phải do Lý Đông hấn trắng hoa, đắc tội với nhiều người, Hạ Dương cũng sẽ chẳng bị liên lụy.

Nghĩ như vậy, Lý Đông lại càng không dám nhìn Hạ Dương.

Hạ Dương đảo mắt phượng, thu về mắt tự nhiên của Lý Đông vào mắt, song cũng lười so đo với hắn.

Hạ Dương quay đầu đi đến chỗ bức ảnh, nhìn cẩn thận, vừa nhìn vừa gật gù, “Không tồi, càng nhìn càng đẹp trai.”

“Ai dán đây?” Khoé miệng hần treo ý cười, ngữ khí nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng, lại làm quần chúng vây xem rùng mình run rẩy.

Văn Nhân Minh Húc vẽ mặt bình tĩnh, ôm ngực đứng một bên, nhìn sườn mặt của Hạ Dương, tiếp tục quay sang nhìn ảnh chụp của hần và Lý Đông, không thể phủ nhận, góc chụp đẹp đấy.

Hạ Dương cũng nhận ra y chính là người đưa trả điện thoại cho mình buổi sáng, nhưng giờ hần không có thời gian tìm hiểu xem y và Lý Đông có quan hệ gì, không chừng người này mới là chính chủ!

“Không ai thừa nhận?” Hạ Dương hơi hạ cặp mắt phượng trong trẻo lạnh lùng, quét một vòng, sau đó chỉ vào ảnh chụp, nhấn rõ từng chữ, “Đây là xâm phạm quyền hình ảnh cá nhân, hiểu không? Nếu bây giờ thừa nhận, tôi có thể coi như cậu không biết, nhưng nếu để tôi tìm được, vậy chúng ta sẽ phải nói chuyện cẩn thận rồi.”

Lại nhìn đám đông một vòng, hần mở miệng hỏi, “Vẫn không ai thừa nhận?”

Cổ Quảng Long tim đập thành thạch, xong đời, Hạ thiếu gia nổi giận.

Văn Nhân Minh Húc tò mò, y chưa thấy Hạ Dương nổi giận bao giờ đâu, nhưng dáng vẻ kiêu ngạo này thiệt mẹ nó quyền rũ mà!

Lý Đông cũng trợn mắt nhìn Hạ Dương, mợ, bảnh quá!

Đám đông lặng xuống, bọn họ không rõ, vì có gì đối tượng bị bọn họ vây xem giờ có thể tản ra khí thế khiến toàn trường kinh sợ như vậy, hơn nữa...Cảm giác bá đạo chỉ người đứng trên cao mới có này là sao?

Kiên nhẫn của Hạ Dương tuyên bố thất bại, hần đoạt loa trong tay chủ nhiệm cũng đang sôi sục, rống lên.

“Một đám các người nhàn rỗi đến đây làm trò gì! Ông đây vất vả lắm mới được nghỉ ngơi, không ra tay xử lý nên các người ngứa da đúng không? Cho dù Hạ Dương tôi không ở trường học, các người cũng đừng mong có thể làm trò gì ở đây!”

Cùng lúc nói ra những câu này, một tiếng ‘bộp’ vang lên, Hạ Dương đấm một quyền thật mạnh vào đúng vị trí đầu của Lý Đông trong ảnh.

Bản tin làm bằng gỗ, bị một đấm này động xuống, lập tức thủng một lỗ to.

Hần lạnh mặt, thu tay về lắc lắc, “Đều mợ nó chạy về học cho ông!”

Mọi người bị hần dùng bạo lực trấn áp, như đám thú cảnh vội vàng tản đi.

Chủ nhiệm khấn trương nuốt nước bọt, cứng nhắc cười, sán lại quan tâm hỏi, “Hạ Dương à, tay có bị thương không?”

Hạ Dương ném loa cho hần, mặt âm trầm, “Đến chuyện này cũng không xử lý được, cậu làm chủ nhiệm quả là thất bại.”

Nói xong cũng không để tâm xem sắc mặt hần khó coi thế nào, Hạ Dương nhìn về phía Lý Đông, ghét bỏ ‘hừ’ một tiếng.

Lý Đông bị dọa run run, hần cảm thấy một quyền Hạ Dương đấm vào tấm ảnh dán trên bản tin kia, thực ra là muốn hướng về phía hần...

“Xin xin xin... Xin lỗi...”

“Tuổi cậu cũng không còn nhỏ phải không, không sợ hư thận à?” Hạ Dương khinh thường liếc hần một cái, xoay người bỏ đi.

Chết tiệt, vừa nảy tức quá, giờ mới cảm giác được, tay đau chết bà!

Lý Đông đờ người nhìn theo bóng Hạ Dương, bị Văn Nhân Minh Húc hung hăng vỗ đầu một cái.

“A?” Lý Đông ngơ ngác quay đầu, khó hiểu nhìn y.

Văn Nhân Minh Húc lạnh mặt, hừ một tiếng, cũng xoay người bỏ đi.

Ai nha, đáng vẻ xù lông vì bị đùa giỡn kia thật khiến y yêu thích mà, quá tuyệt vời!

Cổ Quảng Long nhìn Lý Đông, bất đắc dĩ lắc đầu, “Đi thôi, còn đứng ngốc ở đó làm chi!” Nói xong hắn còn nhìn bản tin bị thủng một lỗ, chếp miệng, “Bệ hạ chắc là mới luyện một bộ quyền Thiếu Lâm đây!”

Hai người bọn họ cũng rời đi, bỏ lại chủ nhiệm cô đơn đứng đó, hắn khóc không ra nước mắt, hiệu trưởng à, ngài mau tới an ủi em đi! Cái tên Hạ Dương vênh vào kia bắt nạt em!

16. Chương 16

Hạ Dương vênh vào đắc chí về nhà, kết quả về xong lập tức đi tìm hộp thuốc.

Phu nhân Khúc Tân Hồng vừa lúc đi chơi mệt mỏi về ăn cơm, vừa vào cửa đã phát hiện con gái như bọ chó nhảy tới nhảy lui nhảy lên nhảy xuống, lục lọi khắp nơi.

“Con làm gì thế hả?” Bà thay dép trong nhà, để cho đôi chân cả ngày đi giày cao gót thả lỏng một chút.

Hạ Dương sứt sứt, quay đầu nhìn bà, vẻ mặt đáng thương nâng móng, tổ khổ.

“Mẫu hậu! Nhi thần bị thương!” Hắn nâng nâng móng vuốt, đã sưng đỏ hết cả lên rồi nè.

Khúc Tân Hồng đi qua nhìn, mắng, “Thằng nhóc này, con luyện quyền anh quên mang găng à?”

“...” Hạ Dương giật giật khoe miệng, quên đi, vẫn là nên tự đi tìm thì hơn.

Cuối cùng hắn cũng tìm được hộp thuốc trên kệ trong phòng bếp, hắn dùng tay trái còn nguyên vẹn kéo xuống, mấy đồ để bên cạnh cũng rớt xuống theo... Chuẩn xác nện trúng đầu hắn.

Mẹ hắn ở bên cạnh vui vẻ, “Con trai à, con kém quá.”

“Mẹ, mẹ đã không có lòng cảm thông thì thôi, không ngờ còn có thể vui sướng khi người ta gặp họa.” Hạ Dương ngồi xuống sofa, lấy dầu hoa hồng bôi vào chỗ bị sưng.

“Ái... Đau muốn chết!” Hắn vừa xoa vừa nói thảm, hôm nay đến trường đúng là sai lầm.

“Mẹ, ba bảo mẹ đi cùng ông ấy cơ mà, sao mẹ còn chưa đi?” Hắn nhớ rõ trước lúc quay lại thành phố C ba hắn đã bảo mẫu thân đại nhân đi theo ông qua đó chơi mà.

Khúc Tân Hồng lấy đồ ăn người giúp việc đã chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh ra, bỏ vào lò vi sóng.

Nhà bọn họ chỉ có người giúp việc làm theo giờ tới dọn dẹp nhà cửa và nấu một ngày ba bữa, hai mẹ con họ không thích có người khác ra vào vào nhà mình, cho nên không thuê đầu bếp và người giúp việc tại gia.

“Sáng ngày kia mẹ sẽ lên máy bay, có lẽ sẽ ở đó một thời gian, Dương Dương trong khoảng thời gian tới con tính đi đâu?” Bà dọn đồ ăn lên bàn, ý bảo Hạ Dương đến ăn cơm.

Hạ Dương ngồi xuống, cắn đầu đũa than thở, “Vậy mẹ định vứt bỏ con ư?”

“Nhóc thôi con nói linh tinh gì thế hả, không thì con đi theo mẹ đến thành phố C đi, dù sao con cũng chẳng có việc gì làm.”

Hạ Dương lắc đầu, nhét một miếng cá xắt xào thơm vào miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống, đáp, “Con định mấy hôm nữa đi du lịch rồi, mẹ, hỗ trợ ít phí du lịch đi.” Cười cái nụ cười kia kia, nhu thuận ngoan ngoãn xiết bao.

Khúc Tân Hồng không thèm để ý đến hắn, rất không tao nhã đảo mắt xem thường, chỉ đưa vào mặt hắn, “Đừng tưởng mẹ không biết con có bao nhiêu tiền riêng.” Con bà có điểm ấy là tốt nhất, tiền thì không tiêu bừa bao giờ, lại rất thích vợ vét của cải.

Vợ vét của cải là thế nào?

Hạ thiếu gia thích nhất là biến tiền của người khác thành tiền của mình — xài đủ thể loại đủ biện pháp, nhất là nếu như hắt ra ngoài ăn cơm, mười lần thì chín lần là đi ăn chực, người mời khách lại vẫn cam tâm tình nguyện.

“Mẹ, con là con ruột của mẹ thật không? Không phải là con riêng ba ôm về chứ?” Hạ Dương vẻ mặt đau khổ, nhồi đầy cơm vào miệng.

Khúc Tân Hồng thở dài, đứng dậy lấy ví da, rút vài tờ bên trong ra.

“Này, tiền tiêu vặt ba con để lại cho con.”

Hai mắt Hạ Dương lập tức loé sáng, hắt vươn móng cầm lấy, nhét vào túi xong còn vỗ vỗ mấy cái.

“Cảm ơn mẫu hậu.” Hắc vui vẻ nói.

“Dương Dương à, con cũng đã trưởng thành rồi, không thể cả ngày chạy nơi nơi chơi đùa được.” Khúc Tân Hồng nói lời thăm thía nhìn Hạ Dương, bà lo mai sau con mình thực sự biến thành đứa nhỏ lông bông buông thả lắm.

Hạ Dương không bận tâm phất tay, cười nói, “Mẹ, con đâu phải bé con ba tuổi, con sẽ tự biết chừng mực, mẹ đừng lo.” Hắc chỉ là quen chạy đông chạy tây, chứ không phải thực sự định cả đời đều lêu lổng như vậy. Hơn nữa lúc đi du lịch hắc cũng chụp ảnh phong cảnh gửi cho các toà soạn, tiền kiếm được vẫn đủ để nuôi sống chính mình.

Cho nên, lo lắng này của mẹ là dư thừa rồi.

Hừm, con mẹ thực ra cũng không đáng lo đến vậy đâu.

Khúc Tân Hồng bỏ bát vào bồn rửa, sẽ có người giúp việc đến dọn dẹp.

Bà cầm ví da định tiếp tục ra ngoài chơi một trận mặt chược nữa.

“Mẹ, đi đường cẩn thận.” Hạ Dương ăn no ợ một cái, ngã vào sofa lười biếng xoa bụng, ăn hơi no quá thì phải.

Buổi chiều ở nhà chán chết, Hạ Dương thay một bộ quần áo dạo phố, hiện giờ trong tủ quần áo của hắc ngoại trừ mấy bộ thể thao còn có không ít trang phục dạo phố cho cả bốn mùa, đều là mẹ hắc đặc biệt chuẩn bị cho hắc.

“Chuột, cậu đã về chưa?” Hạ Dương nghiêng đầu kẹp điện thoại, cúi người đi giày, hừ, giày da còn phải buộc dây giày, ghét ghê.

Triệu Văn Hạo mới từ trạm xe về, còn chưa vào nhà được nửa giờ đã nhận được điện của Hạ Dương.

“Mình mới về, nghe nói hồi sáng cậu nổi bão hử?” Triệu Văn Hạo cười trêu chọc, Cổ Quảng Long vừa gọi cho hắc, khoa trương miêu tả lại khung cảnh bùng nổ hiếm có khó tìm của Hạ Dương.

Hạ Dương xoay người đóng cửa.

“Nghe Cổ Quảng Long ngốc kia nói bây bạ làm chi, mình qua chỗ cậu.” Không cần nghĩ cũng biết, với cái mồm như loa phát thanh của Cổ Quảng Long, nhất định đã kể hết mọi chuyện cho Chuột rồi.

“Ừ, cậu tối đi, mẹ mình nói buổi tối làm sườn kho đấy.” Sườn kho đậu dưa bánh kho chính là món tủ của mẹ Triệu Văn Hạo.

Hạ Dương vừa nghe có đồ ngon, lập tức bước nhanh hơn, “Ok, bảo dì làm nhiều nhiều tí nghen!”

Sau khi rời khỏi trường Văn Nhân Minh Húc nhận được điện thoại của ba y, bảo y về nhà ăn cơm, thuận tiện hỏi xem tình hình gần đây của công ty.

Y lái xe về, thở dài, giữa trưa bị ba giáo huấn thật không phải là chuyện gì vui.

Ủa? Kia không phải là Hạ Dương sao, lại đi đâu vênh váo rồi.

Y nhún cùi, chậm chậm dừng xe bên cạnh Hạ Dương, hạ cửa kính hỏi, “Này, Hạ Dương!”

Hạ Dương nghiêng đầu, chớp mắt mấy cái, “Là cậu à.” Hấn không ngạc nhiên vì thấy y biết tên mình, chuyện xảy ra hồi sáng chính là lời giải thích tốt nhất.

Trái lại Văn Nhân Minh Húc rất ngạc nhiên, nhận ra y cơ à.

Trong vòng một ngày gặp mặt ba lần còn không nhớ thì Hạ Dương không phải trí nhớ kém, mà là bị Alzheimer rồi!

“Anh đi đâu? Tôi đưa anh đi.” Văn Nhân Minh Húc tấp xe vào lề đường, mỉm cười nói.

Hạ Dương nghĩ nghĩ, có xe miễn phí không đi thì không phải là tác phong của hấn.

Hấn tiêu sái mở cửa vào xe, thắt dây an toàn, nghiêng đầu cười nói, “Cảm ơn, buổi sáng đã làm phiền cậu tới trả điện thoại, giờ còn bắt cậu phải đưa tôi đi thế này.”

Văn Nhân Minh Húc khởi động xe, đáp, “Tện đường thôi.”

Hạ Dương bĩu môi, cậu biết tôi đi đâu mà nói tiện đường! Cơ mà đã có xe đưa đi miễn phí, hấn tất nhiên không cự tuyệt rồi.

“Cho tôi đến khu Tân Hồ đường Trung Sơn phố Thuý Bình.” Nếu giờ hấn đi bộ đến trạm xe rồi đi xe bus, có khi phải hơn hai tiếng nữa mới đến nơi, không có cách nào mà, đang đúng giờ cao điểm.

Văn Nhân Minh Húc gật đầu, “Anh đi làm gì vậy?” Y vờ như không để tâm hỏi, thực ra trong lòng đã sớm suy đoán lung tung hết cả.

“Tìm bạn tôi, tôi ngủ một lúc, bao giờ tới gọi tôi đó.” Hạ Dương đeo tay nghe, mở nhạc trong điện thoại, nhắm mắt ngủ.

Văn Nhân Minh Húc buồn cười nghiêng đầu nhìn hấn, y thấy thật bất đắc dĩ, kiểu gì thì kiểu hai người vẫn chỉ là những người xa lạ đúng không? Có thể thiếu cảnh giác như thế, không buồn khách khí lên xe ngồi, còn thoải mái ngủ luôn trên đường đi, chắc chỉ có mình Hạ Dương.

Y một tay lái xe, một tay cầm áo khoác ở ghế sau ném lên người Hạ Dương.

Hạ Dương mở mắt, khó hiểu nhìn áo trên người, nghiêng đầu nhìn Văn Nhân Minh Húc, “Gì vậy?”

“Không phải anh buồn ngủ sao, đắp vào đi, coi chừng cảm lạnh.”

Hạ Dương mở mắt nhìn, cũng không khách khí, chỉnh lại áo rồi cười nói, “Cảm ơn.” Không ngờ người này lại chu đáo đến thế. (Người ta thích nên người ta mới chu đáo đó =..=)

Khi hấn cười lộ lên hai má sẽ lộ ra lúm đồng tiền nhân nhật, trông vừa đáng yêu lại vừa hoạt bát.

Văn Nhân Minh Húc không khỏi sửng sốt, lòng run mạnh một cái, Hạ Dương cười lộ lên rất đẹp, không phải tươi cười tùy tiện bình thường, cũng không phải tươi cười gian trá như tiểu nhân đắc chí sau khi chiếm được tiện nghi, mà là một nụ cười ấm áp, khiến người được thấy thoải mái tận đáy lòng.

Y vừa lái xe vừa nghiêng đầu nhìn Hạ Dương, nghe tiếng hô hấp của hấn, đoán chừng hấn đã ngủ say.

Văn Nhân Minh Húc chậm rãi dừng xe trước khu Tân Hồ, y không vội đánh thức hấn, tháo dây an toàn nghiêng người chậm rãi đánh giá khuôn mặt ngủ say của Hạ Dương.

Càng ngắm càng thấy say mê, y không khỏi dán sát hơn một chút.

Hô hấp của hấn khe khẽ phả lên mặt, Văn Nhân Minh Húc nhìn chăm chú vào cánh môi hồng nhật của Hạ Dương, yết hầu trượt lên trượt xuống.

Chỉ một chút thôi, lúc trước anh ta có thể cướp nụ hôn đầu của mình, giờ mình cướp lại coi như hoà nhau.

Nghĩ như vậy, y nghiêng đầu, một tay đặt nhẹ lên vai Hạ Dương, một tay chống lên chỗ tựa lưng.

Ừm...Mềm mềm mát mát, cảm giác rất tuyệt.

Kiểu hôn môi nhẹ nhàng này khiến máu trong người Văn Nhân Minh Húc như sôi lên. Y rất muốn tận tình nhắm nháp nụ hôn khó có được này, đáng tiếc Hạ Dương lại không cho y cơ hội.

Có lẽ là cảm thấy trên môi ngứa ngứa, Hạ Dương mơ màng than thở, nâng tay phát phát mặt.

Văn Nhân Minh Húc lập tức ngồi thẳng người, tim đập thình thịch.

“Oáp...A? Tới rồi?” Hạ Dương dụi mắt ngó ra ngoài cửa sổ, thấy xe đã ngừng lại, hắn quay đầu nhìn Văn Nhân Minh Húc mặt đỏ bừng.

“Cảm ơn cậu, tôi đi đây.” Hắn mở cửa, xuống xe.

Văn Nhân Minh Húc còn đang bận mắt tự nhiên, đầu kịp nói câu gì, chỉ biết nhìn theo Hạ Dương đang vẫy vẫy tay càng ngày chạy càng xa.

Haiz!

Văn Nhân Minh Húc thở dài thất bại, y chỉ có thể cầu nguyện, lần sau gặp Hạ Dương còn nhớ kỹ y là ai, nếu không, đến nọ hôn thứ hai cũng coi như bỏ phí rồi!

17. Chương 17

Một đêm nguyệt hắc phong cao, khuya...Hạ Dương nhặt được một con mèo.

Dạo này Hạ Dương đến là vui vẻ sung sướng, mẫu hậu hắn đến thành phố C với phụ hoàng hắn, cho nên Hạ thái tử ở nhà một mình thoải mái vô cùng.

Vì sao ấy hở? Không có ai cả ngày cầm rơm bên tai nhắc nhở hắn tìm đối tượng, đòi được ôm cháu, đương nhiên hắn thấy cuộc sống quá tươi đẹp rồi.

Hắn đi đến thành phố M, dạo chơi sa mạc, trải nghiệm nơi hoang vu trống trải đó một chút.

Khuôn mặt đẹp trai bị phơi nắng đen sì, Hạ Dương thấy cơ thể mình càng ngày càng thon thả rắn chắc, có thể đi làm người mẫu được rồi!

Lúc hắn ra khỏi nhà ga đã hơn mười giờ tối, Hạ Dương bụng đói kêu òng ọc, mua ở quán KFX một combo siêu bự, chuẩn bị lết về nhà ăn.

Bắt một chiếc taxi, Hạ Dương báo địa chỉ, nhắm mắt thở phào một hơi.

“Mệt chết mất, nhưng mà lần du lịch này quả thật đã được mở mang không ít.”

Ông bác lái xe nhìn hắn qua gương chiếu hậu, không khỏi hỏi, “Chàng trai trẻ, tối cậu ăn nhiều như vậy không sợ khó chịu sao?”

Hạ Dương hé mắt, than thở, “Không ăn sẽ đói chết, khó chịu không chết được.” Nói xong, hắn im lặng, nhắm mắt, tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Hắn ngồi tàu hỏa suốt một ngày một đêm, tuy nằm giường mềm, nhưng hắn bất hạnh ngồi chung buồng với một người đàn ông bị thúi chân, cái mùi hương ấy thiệt sự là...Đã vậy còn đóng cửa buồng! Cả đường đi hắn đều bị thúi hun suýt chết, thật không biết hai người còn lại ngủ kiểu gì, còn ngáy ầm ầm!

Đến bây giờ Hạ Dương vẫn ngửi mùi thum thum như dưa muối trộn lẫn trứng thúi kia vẫn còn thoang thoảng đâu đây.

Mơ mơ màng màng ngủ một giấc, Hạ Dương cảm giác được xe ngừng lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đã đến khu nhà hắn.

Biệt thự trong khu đều có cổng và sân riêng, nhà Hạ Dương ở góc ngoài cùng bên trái, phi qua tường vây là tới nhà hắn. Bình thường Hạ Dương về nhà đều trèo tường qua, bởi vì tiện, hắn lười đi đường qua cổng chính của khu rồi đi bộ mười phút để về nhà. Trèo tường mau lẹ, còn không tốn đến một phút.

Hắn chạy lẹ dạ, bật lên, bám tay vào tường, xoay người một cái...

“Meo ” Đúng lúc phi qua, Hạ Dương chợt nghe có tiếng mèo kêu, hơn nữa còn nghe rất rõ.

Hắn cúi đầu thì thấy, túi đồ ăn hắn xách giờ đang bị ném trên mặt đất, có một con mèo đang ngồi bên cạnh, dễ dàng nhìn ra, nó siêu béo.

Tình hình hiện tại là, Hạ Dương ngồi trên vách tường, bên dưới tường là cơm tối của hắn, ngay bên cạnh cơm tối là con mèo đang ngồi chồm hổm.

Hạ Dương cúi đầu nhìn mèo.

Mèo ngẩng đầu nhìn Hạ Dương, vươn móng đập đập túi đồ ăn, “Meo ”

“...” Có ý gì? Muốn ăn? Con mèo béo nhà ai đây, cứ nhiên nửa đêm không về nhà còn chạy tới đây cướp cơm của hắn! Đừng hỏi hắn vì sao lại biết mèo này có chủ, trên cổ nó còn đang đeo vòng cổ kia kìa.

Hạ Dương nổi giận, nhảy xuống.

Mèo kia thấy vậy cũng chẳng buồn nhúc nhích, không thèm xù lông hay tỏ vẻ sợ hãi, tên trộm này dám bình tĩnh dùng đôi mắt đen tròn xoe nhìn Hạ Dương.

Hạ Dương là một thanh niên năm tốt, hắn chưa bắt nạt động vật nhỏ bao giờ. (Thanh niên năm tốt: học tập tốt, suy nghĩ tốt, làm việc tốt, kỉ luật tốt, tác phong tốt. Tiêu chuẩn dành cho các em nhỏ, tương tự 5 điều Bác Hồ dạy –)

Hắn vươn tay, nhét mấy món đồ rơi bên ngoài vào túi, cúi đầu nói với mèo kia, “Này, về tìm chủ nhân mi mà bảo người ta cho ăn đi.”

Mèo ngẩng đầu, nhìn chằm chằm túi đồ ăn của Hạ Dương, lại kêu lên một tiếng, “Meo meo ”

Hạ Dương cảm thấy mình không có biện pháp giao tiếp với con mèo tinh này, cầm túi tính treo lại lần nữa, kết quả...

Hắn thở dài, cúi đầu nhìn mèo béo đang vươn móng ôm quần mình, hỏi, “Mi đây là muốn làm gì?”

“Meo ” Mèo béo thu móng, mi miều bước tới, lượn quanh Hạ Dương vài vòng, còn thân thiết cọ cọ chân hắn.

Hạ Dương ngồi xổm xuống, xoa đầu nó, cảm thấy mình và tên béo này rất có duyên, được rồi, coi như làm việc tốt.

“Này, nếu mi có thể trèo lên ta sẽ mang mi về nhà ăn cơm.” Cũng không để tâm xem nó có hiểu hay không, Hạ Dương chỉ bức tường cao gần hai mét, linh hoạt trèo lên, ngồi trên vách tường, vẫy vẫy với mèo bên dưới.

Mèo nóng nảy, ‘meo meo’ vài tiếng thật to, không phải nó không muốn lên, mà thực sự là không có chỗ cho nó mượn lực, đã vậy nó còn béo ú, không nhảy lên cao được thế.

Hạ Dương nghe nó kêu lòng cũng thấy khó chịu, có lẽ là mèo béo đối quá rồi, nếu không sẽ không nhìn thấy đồ ăn liền vươn móng vẫy vẫy như vậy.

Hắn nhận mệnh nhảy xuống, quả là hai tháng rèn luyện thể lực ở sa mạc có tác dụng, lên lên xuống xuống mấy lần thế mà còn chưa thở dốc.

“Nếu mi dám cào ta, ta sẽ nấu mi thành lẩu mèo!” Nhét mèo béo vào áo khoác, kéo khoá lên, Hạ Dương cúi đầu nhìn nó, than thở một câu.

Bụng hắn lúc này phồng to hệt như quả bóng cao su.

“Meo ”

Hạ Dương cách lớp áo vỗ vỗ vào người mèo béo, chỗ này...sờ sờ thấy có vẻ là bụng mèo đây.

Hắn mang mèo về nhà, kéo khoá áo thả nó ra, sau đó ngồi xuống sofa, xếp các đồ ăn trong túi lên bàn.

Mèo ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Hạ Dương, có lẽ là đột nhiên thay đổi hoàn cảnh, cho nên có cảm giác nó bỗng trở nên cẩn thận cảnh giác, ít nhất không hoạt bát như khi ở bên ngoài.

Hạ Dương đặt một cái cánh gà rán lên mặt bàn, cũng bế mèo béo ngồi lên đó, “Meo meo, ăn đi.”

Mèo liếc một cái, vươn mũi ngửi ngửi, rồi ngẩng đầu ‘Meo ’ một tiếng.

Hạ Dương đang gặm gà, thấy mèo không ăn, có chút buồn bực, “Không ăn cay?”

Hắn gỡ thịt bên trong miếng gà mình đang gặm, đưa cho nó.

Giờ thì mèo béo mới ăn, hơn nữa ăn xong còn ngửa đầu meo meo mấy tiếng, Hạ Dương vui vẻ, tên béo này ăn giỏi ghê. (Không sao nó béo cho được)

Một người một mèo ăn đến là vui, không biết có người đang cuống cuống lo lắng.

Văn Nhân Minh Húc cầm di động, bất đắc dĩ nghe tiếng gào rống của em hai y.

“Anh ơi! Ái phi của em, nó mà lạc mất thì em cũng chẳng thiết sống nữa!” Văn Nhân Minh Kính đứng giữa đường lớn, một mình gào khóc thảm thiết.

Văn Nhân Minh Húc thở dài, ngồi dậy khỏi giường, nhìn đồng hồ báo thức đặt ở tủ đầu giường, trời ạ, đã hơn một giờ sáng rồi.

Y thật buồn bực, em hai nhà mình không phải vẫn luôn bình tĩnh điềm đạm sao, thế nào lại hoảng thành vậy?

“Ái phi? Ái phi là ai?” Y ngáp dài, buồn ngủ đến mức phải dụi mắt liên tục.

Văn Nhân Minh Kính suýt oà khóc, hắn chỉ dắt mèo ra ngoài tản bộ, nào ngờ Ái phi lại nở vút bỏ hắn đi tìm ấp ôm của kẻ khác!

“Là con mèo em nuôi đó, Ái phi đang mang thai mà, hu hu, anh mau giúp em tìm mèo đi!”

“...Rồi rồi rồi, em đang ở đâu?” Hắn thở dài, nhận mệnh hỏi.

Văn Nhân Minh Kính bị bảo vệ chặn không cho vào, đành vừa đứng ngoài cổng khu nhà báo địa chỉ cho anh hắn, vừa hỏi thăm bảo vệ có nhìn thấy con mèo béo lông vàng nào không.

Bảo vệ lắc đầu, tỏ vẻ không thấy.

“Hoa viên Úc Cảnh? Em đợi lát, anh gọi một cuộc điện thoại đã.” Văn Nhân Minh Húc cảm thấy ông trời vì muốn bồi thường cho nỗi niềm tương tư Hạ Dương suốt hai tháng nay của y, cho nên mới sáng tạo ra tiết mục này.

Văn Nhân Minh Húc cúp máy của Văn Nhân Minh Kính, trực tiếp gọi điện cho Hạ Dương.

Lúc này Hạ Dương đang ngồi khoanh chân, mèo béo nằm trong lòng hắn lười biếng ngáp một cái.

Hạ Dương cũng ngáp một cái, đang định ôm mèo lên lầu ngủ, điện thoại kêu lên.

“À ló?” Hắn đứng lên, một tay ôm mèo, một tay cầm điện thoại.

“Hạ Dương, anh có ở nhà không?” Văn Nhân Minh Húc ấn thang máy.

Hạ Dương nhìn điện thoại, là số lạ, nhưng nếu biết số điện thoại của hắn còn biết tên hắn, chắc không phải là người xấu. (Sao lại ngây thơ thế không biết)

“Có, chuyện gì vậy?”

“Anh có thấy con mèo lông vàng nào không?” Văn Nhân Minh Húc vừa nghe hắn ở nhà, môi liền cong lên. Mèo?

Hạ Dương nghiêng đầu, nhìn mèo béo cũng đang lắc lắc mặt mèo nhìn mình, nở nụ cười.

“Có, đang ở nhà tôi đó, là mèo của anh à?” Tuy rằng con mèo này ăn lăm lại còn béo ú, nhưng không thể không thừa nhận, nó rất thân thiết với hắn, rất ít mèo có thể để người xa lạ ôm tới ôm lui mà không cào người ta.

“Ở nhà anh? Vậy tốt quá, là mèo của em trai tôi, giờ tôi đến nhà anh được không?”

“Ack...Giờ có lẽ anh không vào được đâu, từ mười hai giờ khu nhà tôi không cho phép ai ra vào.” Chính vì lý do này mà các biệt thự trong khu nhà Hạ Dương đều không khoá cửa, bảo vệ ở đây rất có trách nhiệm, việc Hạ Dương nhảy tường vào nhà chỉ là hi hữu, mà cũng phải nói Hạ Dương số may, đã có vài anh trộm nhảy tường lên vào đều bị kim thép bên dưới chọc thủng chân, chỉ có mỗi Hạ Dương là lần nào cũng tránh được ám khí này.

Văn Nhân Minh Húc có chút thất vọng, y còn đang định lấy cớ đón mèo để ngủ ké qua đêm ở nhà Hạ Dương mà.

Không có cách nào, đành phải lui một bước để tính bước tiếp theo.

“Vậy sáng mai tôi đến đón nó nhé?”

Hạ Dương dùng chân đẩy cửa phòng ngủ, cúi người thả mèo béo xuống đất, thấy nó ngoan ngoãn ngồi trên sàn không động đậy, không khỏi cười nói, “Tôi thấy nó rất thích tôi, hay là để nó ở chỗ tôi vài ngày đi?”

Hắn vừa nói vừa cúi người cởi quần, sau đó đi vào phòng tắm mở nước, chuẩn bị tẩy rửa một thân cát bụi.

Văn Nhân Minh Húc nghĩ nghĩ, nói, “Làm phiền anh rồi, nhưng sáng mai tôi vẫn phải qua một chuyến, phải mang chậu với cát mèo nó hay dùng đến.”

“Được, thế thì tạm biệt, tôi đi tắm cho nó đây, ngủ ngon.” Nói xong cũng không quan tâm Văn Nhân Minh Húc có phản ứng gì, dứt khoát cúp máy.

Văn Nhân Minh Húc bĩu môi, gọi lại cho em y, “Minh Kính, không thấy mèo của em đâu, chắc bị xe đâm chết rồi.”

Văn Nhân Minh Kính ở đầu dây bên kia gào khóc, khụ, có rặn ra được giọt nước mắt nào không thì không biết, cơ mà tiếng gào kia nghe to lắm.

“...Được rồi, anh sẽ mua cho em con khác, em mau về nhà ngủ đi, cúp máy đây!” Y cúp máy cái rụp, trong lòng lo lắng, nhờ Hạ Dương hết hứng thú với con mèo này, vậy phải xử lý nó thế nào? Đưa trả cho em y? Không được, đến lúc đó nhất định y sẽ bị oán giận lắm nhãi, hơn nữa vừa rồi hình như em y nói...Con mèo này, mang thai?

Hạ Dương tắm cho mèo, nhìn nhìn bảng tên treo trên vòng cổ của nó, thở than, “Tên là Ái phi? ...Mi không phải mèo đực à?”

Mèo béo nghiêng đầu, thoải mái meo meo hai tiếng, đúng đó, Ái phi là mèo đực, lại mang thai như mèo cái, là một con mèo đực có bầu!

18. Chương 18

Đêm nay Văn Nhân Minh Húc ngủ ở nhà không được ngon, y lăn qua lộn lại chỉ muốn trời mau sáng để chạy đến nhà Hạ Dương, còn chuyện con mèo tên là Ái phi kia, không nằm trong phạm vi y cần quan tâm.

Bây giờ sáng, y đứng giờ đến trước cửa nhà Hạ Dương, nhấn chuông cửa.

Bảo mẫu theo giờ của nhà Hạ Dương ra mở cửa, nhận ra y chính là người đàn ông đã từng tới mấy tháng trước, lễ độ chào y, rót cho y một tách cà phê xong liền quay về phòng bếp, hôm qua Hạ thiếu gia đã để lại giấy nhớ, nói hôm nay muốn ăn mì hầm cá, bà còn đang nhào bột dờ.

“Vị tiên sinh này, thiếu gia còn chưa dậy, ngài chờ một lát, để tôi đi gọi cậu ấy.”

Văn Nhân Minh Húc phát tay, “Bác đang bận phải không, tự tôi đi gọi anh ấy cũng được.”

Văn Nhân Minh Húc đứng dậy lên tầng hai, đi thẳng đến phòng Hạ Dương, chỉ có căn phòng đó là đóng cửa, các phòng khác có lẽ là người giúp việc mở ra để thông gió, cho nên y có thể đoán ra đâu là phòng của hắn.

Y khẽ gõ cửa hai cái, vịn tay nắm cửa, đẩy cửa vào.

Trong phòng mờ tối, chỉ có một tia sáng nhàn nhạt để có thể nhìn thấy nơi phồng lên trên giường.

Y khẽ khàng tiến lại gần, nghiêng người ngồi xuống giường, giờ y vô cùng muốn cười to hai tiếng, người này ngủ sao lại thích trùm chăn che kín đầu thế này, không sợ chết ngạt sao? Y nghĩ vậy, thân thể phản ứng nhanh hơn não, nâng tay kéo chăn trên đầu Hạ Dương xuống, sau đó... sững sốt.

Một cái mặt mèo xù lông béo ị lộ ra, đôi mắt mèo tròn xoe nhìn chăm chăm Văn Nhân Minh Húc.

Nếu không phải y có định lực tốt, nhất định đã bị dọa hét âm lên rồi.

Dây thần kinh run lên một cái, Văn Nhân Minh Húc vươn tay, đặt lên đầu mèo, khẽ hỏi, “Ái phi?”

Mèo béo vươn đầu lưỡi hồng hồng liếm chớp mũi, nhỏ giọng kêu, “Meo ”

Văn Nhân Minh Húc khẽ nhú mày, y nhớ rõ tháng trước mình có thấy con mèo béo kia, tuy nó cũng lông vàng, nhưng người ta là mèo Garfield thuần chủng, còn mèo này...Rõ ràng chỉ là một con mèo ta chạy loạn bên ngoài thì phải?

Đang định cúi đầu nhìn gần để xác nhận, di động chợt kêu lên, y cuống quýt đứng dậy, bước nhanh ra ngoài, đóng cửa phòng, rồi mới nghe điện, “Gì vậy?”

Văn Nhân Minh Húc ở đầu dây bên kia oán giận, “Anh, sao anh có thể nói Ái phi bị xe đâm chết chứ? Bảo vệ khu nói đêm qua nó tự đi về rồi, anh vậy mà lại nỡ gạt em!”

Không muốn nghe hắn tiếp tục nói nhảm, Văn Nhân Minh Húc dứt khoát cúp máy. Xem ra, đây là mèo của nhà khác, trùng hợp cũng tên là Ái phi...

Y quay về phòng, thấy mèo kia vẫn lưỡi biếng nằm ị trên ổ chăn, liền xách nó để qua một bên. Không có mèo che, y lập tức thấy Hạ Dương nằm rúc trong chăn ấm, vui vẻ ngủ say sưa.

Văn Nhân Minh Húc lắc đầu bật cười, néo néo vành tai mềm mại của hắn, không khỏi lẩm bầm, “Hắn nào mèo bám anh, hai người ngủ rất giống nhau.”

Hạ Dương cau mày, than thở một câu nghe không rõ, xoay người, cọ cọ vào gối mềm.

“Dương Dương?” Văn Nhân Minh Húc tiến sát lại, cúi người ghé vào tai hắn nỉ non.

“Mẹ...Đừng ồn, con muốn ngủ nữa.” Hạ Dương càng rúc sâu vào chăn, mơ màng lẩm bầm.

Mẹ? Văn Nhân Minh Húc bật cười, hôn chụt một cái lên má Hạ Dương.

Chắc, không tồi, da rất mịn màng.

Hạ Dương phát phát tay, mở đôi mắt phượng móng lung, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt anh tuấn gần ngay sát dọa hắn nhảy dựng. Hắn mở bừng mắt, hoàn toàn tỉnh táo.

“Cậu là ai?!” Hạ Dương ôm chăn ngồi dậy, mèo béo thấy vậy liền bò qua cọ cọ hắn.

Hạ Dương dụi dụi mắt, ôm mèo vào lòng, một người một mèo ngẩng đầu nhìn Văn Nhân Minh Húc, coi hai cái mặt kia kia, đúng là ăn rờ với nhau mà.

Văn Nhân Minh Húc ho nhẹ một tiếng che giấu ý cười, “Anh quên rồi à? Tôi đến đưa cát mèo.”

Hạ Dương trừng mắt, ờ một tiếng, “Tôi đưa cát mèo thì vào phòng tôi làm gì?” Hắn thả mèo xuống, một người một mèo lại ăn ý cùng nghiêng đầu nhìn y.

Văn Nhân Minh Húc giờ mới nhớ ra, mình đã kiêu có đưa cát mèo để đến đây...

Không xong, sao giờ? Lấy cớ gì đây? Văn Nhân Minh Húc đảo mắt, cảm thấy đầu như nổ to gấp đôi. Y đã tìm một lý do hợp lý để giải thích việc mình đến tay không, nhưng mà lời giải thích cho việc vào phòng hắn thì y còn chưa nghĩ.

Hạ Dương neho mắt, cao thấp đánh giá Văn Nhân Minh Húc, nhú mày.

“Tôi gặp cậu ở đâu rồi phải không?”

Văn Nhân Minh Húc gật đầu, “Ừ, anh đã gặp tôi không chỉ một lần.”

“Thế à? À, đúng rồi đúng rồi, cậu là đàn em ở cạnh Lý Đông đúng không, cậu tên gì?” Hạ Dương giật mình, nhớ ra người này là ai.

“Tôi là Hứa Minh, bạn học của Lý Đông.” Văn Nhân Minh Húc cũng không hiểu, tại sao mình lại bịa một cái tên giả nói cho Hạ Dương.

“Ừm, vậy cậu đem cát mèo đến là có thể đi rồi.” Hạ Dương xốc chân, xuống giường xỏ dép.

Văn Nhân Minh Húc nhìn chăm chăm đôi chân trần trơn bóng, cặp mông vảnh được bao trong quần tam giác và thắt lưng thanh mảnh của hắn.

Y nuốt nước miếng, tự nhủ không thể nghĩ linh tinh, “Khụ, hôm nay tôi kiểm tra lại, mới phát hiện cát mèo quá hạn sử dụng rồi...”

Hạ Dương nghi hoặc nghiêng đầu, cát mèo... Có thể hết hạn sử dụng à?

Văn Nhân Minh Húc chỉ muốn trợn trắng mắt, sao y cũng trở nên ngu ngốc thế này!

“Lát nữa chúng ta cùng đi mua nhé?”

Hạ Dương đang định nói tự tôi đi mua cũng được thì người giúp việc chọt gõ cửa báo đã có thể ăn sáng. Lời từ chối của hắn liền không kịp nói ra.

Hạ Dương mặc bộ quần áo khùng long lần trước, cúi người ôm mèo đang cọ cọ chân mình, cọ cọ mũi với nó, nói, “Chúng ta xuống lầu ăn sáng nghen?”

Mèo béo ngẩng đầu, vươn đầu lưỡi hồng nhạt, liếm mũi hắn, “Meo!”

Hạ Dương ôm mèo xuống lầu, Văn Nhân Minh Húc đi sau hắn, không khỏi bĩu môi, không thèm để ý tới, chỉ biết quan tâm con mèo béo ú kia!

Hạ Dương ôm mèo ngồi xuống ghế, nói với Văn Nhân Minh Húc, “Cậu cũng ngồi xuống ăn đi, Hứa, Hứa gì ấy nhỉ?”

Văn Nhân Minh Húc bất đắc dĩ thở dài, “Hứa Minh.”

“Ừm, Hứa Minh, cậu bảo đây là mèo của em trai cậu, vậy vài ngày nữa cậu quay lại bế nó về.” Hạ Dương rất thích con mèo này, không kêu loạn xạ cũng không cắn cào linh tinh, ngoan lắm.

“Nó không phải mèo của em trai tôi, em trai tôi mới gọi điện báo đã tìm được mèo rồi.” Văn Nhân Minh Húc ăn một thìa cháo, có chút mất tự nhiên nói.

Hạ Dương gật đầu, “Ồ, vậy thì mai tôi làm cho nó một bảng tên khác.” Hắn gấp mì để trong lòng bàn tay, vươn đến chỗ mèo, “Ăn không?”

Mèo béo ngửi ngửi, hất đầu, nó muốn ăn thịt!

“Không ăn?” Hạ Dương nhướn mày, nghĩ nghĩ, ngó về phía phòng bếp hô, “Dì Lưu, mang cá khô bữa trước dì muối ra đây đi.”

Văn Nhân Minh Húc không khỏi cười nói, “Anh thích mèo lắm à?”

Hạ Dương ăn mì, lẩm bẩm, “Ừ, chỉ cần nó thích tôi, tôi cũng sẽ thích nó.”

Văn Nhân Minh Húc rất muốn hỏi một câu, vậy nếu tôi thích anh, có phải anh cũng sẽ thích tôi không? Nhưng hiện tại y không thể hỏi được, nếu không, Hạ Dương nhất định sẽ hất tô cháo lên mặt y, còn khuyến mại thêm một câu ‘Đồ thần kinh!’.

Hai người cúi đầu dùng bữa, mèo béo ngồi xồm bên chân Hạ Dương ăn cơm trộn cá khô.

“Ngon không? Ai nha, hẳn nào mi béo thế, ăn được nhiều như vậy.” Hạ Dương đảo đảo trong bát mì, tìm được một miếng thịt, bèn đưa đến bên miệng mèo béo.

Văn Nhân Minh Húc nhú mảy, song cũng không nói gì, y thấy hành động của Hạ Dương có hơi mất vệ sinh, nhưng giờ y và Hạ Dương chẳng có quan hệ gì, cho nên có những việc vẫn không thể nói ra được.

Ấn xong, Hạ Dương nhìn Văn Nhân Minh Húc nói, “Không phải cậu bảo phải đi mua cát mèo à? Đi thôi.”

Văn Nhân Minh Húc lập tức đứng dậy, có thể ở riêng hai người!

Lúc ngồi vào xe Hạ Dương không khỏi nhú mảy, sao hắn thấy cái xe này quen thế nhỉ?

19. Chương 19

Mấy ngày nay có Ái phi làm bạn, cho nên Hạ Dương không ra ngoài lêu lổng, ở nhà vừa chơi máy tính vừa bồi dưỡng tình cảm thâm thiết với Ái phi, ài, là tình anh em giữa mấy tên đàn ông với nhau ấy...

Một người một mèo ngày ngày ở nhà ăn ngủ, ngủ ăn, sống đến sung sướng, chỉ khổ Văn Nhân Minh Húc.

Từ ngày cùng Hạ Dương đi mua cát mèo, đồ chơi cho mèo, đồ ăn cho mèo cộng thêm một loạt đồ cho mèo xong, đã một tuần y chưa nhìn thấy Hạ Dương.

Mất công y còn chuyển tới phòng trọ của em trai, cảm thấy ở đây gần nhà Hạ Dương, thế nào cũng vô tình gặp hắn đôi ba lần, đáng tiếc, Hạ Dương ở nhà làm trạch nam, không ra ngoài.

Y cảm động đi lại trong phòng khách, suy nghĩ, có lẽ mình nên chủ động một chút. Dù sao vất vả lắm Hạ Dương mới lưu số điện thoại của y vào danh bạ, không thể không liên lạc gì được, nếu không không chừng một ngày nào đó sẽ lại bị người ta quăng ra sau đầu.

Nghĩ thông, y liền mở khoá máy, tìm số trong danh bạ rồi nhấn gọi, chờ người ở đầu dây bên kia nghe điện.

Hạ Dương vừa cùng Ái phi tắm yên ương xong, một người một mèo thơm ngào ngạt, nóng hầm hập. Hắn đang ôm mèo béo ngồi thu lu trên ghế xem Cuộc chiến chó mèo trên máy tính, vừa lau lông cho mèo vừa nói thầm, “Ái phi, mi đúng là con mèo hiếm có.”

Nghe thấy chủ nhân gọi tên mình, mèo béo quay đầu, hai tay run run, “Méo?”

Hạ Dương hớn hở hôn chóp mũi nó, cười nói, “Lần đầu nhìn thấy mèo thích tắm như mi đó, rất hiếm có.”

Mèo béo nghe không hiểu, liếm liếm móng vuốt, hất mặt mèo tiếp tục nhìn chăm chú con chuột béo ú trong máy tính, cổ họng cầu nhau kêu meo meo.

Hạ Dương vỗ đầu nó, lắc đầu nở nụ cười. Mình chịu ở nhà đã đủ ngạc nhiên, lại còn nói chuyện với một con mèo, nó hiểu được mới lạ!

Đang nghĩ xem vài hôm nữa đi đâu chơi, điện thoại để ở bên cạnh kêu lên, dọa mèo béo dựng thẳng lỗ tai.

Hắn cầm điện thoại lên nhìn, trên màn hình hiện lên hai từ ‘Hứa Minh’.

Hắn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, à Nhớ ra rồi, liền nghe máy, “Alo? Hứa Minh à, tìm tôi có việc gì không?”

Văn Nhân Minh Húc lúc nghe thấy cái tên Hứa Minh gọi còn sửng sốt, mãi mới có phản ứng, đây là tên giả mình dùng. Xem ra cần phải gọi điện nhắc Lý Đông, nếu không một ngày nào đó Hạ Dương hỏi Lý Đông Hứa Minh là ai thì mọi chuyện sẽ bị bại lộ mất.

“Khụ, ừm, tôi chỉ muốn hỏi xem dạo này anh đang bận gì, đã lâu rồi chưa gặp.”

Hạ Dương nhẹ nhàng vuốt bộ lông mềm mại của mèo béo, nhú mảy nghĩ nghĩ, hai người bọn họ đã lâu không gặp? Không nhớ rõ.

“Không bận gì, ở nhà thôi.”

Vừa nghe hần nói đang ở nhà, Văn Nhân Minh Húc lập tức nói, “Không thì anh tới nhà tôi chơi đi? Mang mèo đến cũng được.” Thực ra y rất muốn có thể ở một mình với Hạ Dương, nhưng mà lại sợ Hạ Dương cự tuyệt nên mới bảo mang cả con mèo béo kia đến.

Hạ Dương nghĩ nghĩ, dù sao ở nhà cũng không có gì làm, ra ngoài tản bộ cũng được.

Hần vui vẻ đáp ứng, “Được, cậu ở đâu?” Hần tắt máy, mèo béo còn chưa xem đã bắt đầu kêu ‘meo meo’.

Hạ Dương buồn cười túm râu mèo, bĩu môi, “Đi ra ngoài ăn cá nghen Ái phi!”

Mắt mèo tròn xoe chớp chớp, đồng tử hẹp thẳng nhìn chăm chăm mắt phượng của Hạ Dương, râu rung rung, “Meo ”

Văn Nhân Minh Húc nghe được hần nói chuyện với mèo béo, khoé miệng giật giật, ho khê một tiếng nói, “Hay là anh tới chỗ tôi ăn cơm tối? Tôi đi mua ít nguyên liệu về.”

Hạ Dương vừa nghe có cơm ăn, lập tức mở miệng chọn món, “Tôi muốn ăn sườn kho, cải thảo nấu chua, nấm chiên xù, còn cả rau trộn bì heo, đúng rồi, Ái phi muốn ăn cá sốt chua ngọt!”

Hần báo món xong, mèo béo còn nằm trong lòng hần ngửa cổ kêu, “Meo meo, meo meo!”

“Được, vậy anh đến đây đi, tôi để chìa khoá ở dưới chậu hoa đặt ở cửa.” Văn Nhân Minh Húc không hề lo Hạ Dương sẽ lỡ hẹn, cầm chìa khoá ra ngoài.

“Ừm, được, vậy cậu ở đâu?” Hạ Dương đặt mèo xuống giường, nghiêng đầu kẹp điện thoại mặc quần áo.

“Khu Thuỷ Vân Hiên, phòng 16 nhà A toà 4.” Văn Nhân Minh Húc nhấn thang máy.

“Ok, tôi đến ngay đây.” Hạ Dương cúp máy, quần áo cũng mặc xong, tiêu sái vung tay lên, nói với mèo béo, “Ái phi, theo trầm du ngoạn nào!”

Mèo béo ngẩng cổ, meo meo kêu to.

Hạ Dương lấy được chìa khoá dưới chậu hoa, mở cửa, vào nhà thay giày, còn vào toilet tìm một cái khăn trông giống khăn lau, lau lau bốn móng thịt của mèo béo.

“Ngoan, không được nghịch ngợm cào đồ biết chưa?” Hần ngồi xuống điểm mũi mèo, thấp giọng dặn dò.

Mèo béo không thèm để ý hần, lắc lắc thắt lưng như cái thùng nước rảo bước dạo một vòng khắp căn hộ ba phòng một sảnh, ưỡn ngực kiêu ngạo hết như quốc vương tuần tra địa bàn, Hạ Dương đi theo sau nó, chỉ sợ nó nổi hứng tè bậy đánh dấu mùi ở đâu.

Một người một bèo đi hết một vòng, vừa vặn chuông cửa vang lên.

Hạ Dương loẹt quẹt dép lê đi ra mở cửa, ngoài cửa, Văn Nhân Minh Húc đang cười xán lạn.

Y nâng hai tay đang xách hai túi to, Hạ Dương lập tức nhận lấy, để cho y thay giày.

“Không ngờ cậu có thể nấu ăn.” Khoé miệng Hạ Dương mang ý cười, hần nói với Văn Nhân Minh Húc đang đổi giày.

Văn Nhân Minh Húc thở dài, nhất định người này đã quên chuyện xấu hổ lần trước rồi, cơ mà nếu hần đã quên, y cũng sẽ không nhắc lại, nếu không hần lại chạy mất không biết chừng.

Y cởi áo khoác thay quần áo xong, phát hiện Hạ Dương đã hồn nhiên mở TV trong phòng khách, cầm một gói mực khô trong túi, hần một miếng, mèo béo ăn một miếng...

Văn Nhân Minh Húc vô cùng muốn xông ra xách cổ áo hần lắc lắc, tư thế như đại gia này quả thực trông hưởng thụ ghê nhỉ!

Y đặt túi nắm lên bàn trà trước mặt hần, nhướn mày, “Này, biết nhạt nắm không?”

Hạ Dương gật gật, “Biết.” Nói xong liền bắt đầu nhạt nắm, đáng vẻ tự giác kia thực sự rất đáng yêu.

Văn Nhân Minh Húc cúi đầu tiến sát lại một chút, trùng hợp Hạ Dương ngẩng đầu lên muốn hỏi y phải xé nắm chừng nào, kết quả...

Hạ Dương mở to mắt, ngu ngốc hỏi một câu, “Cậu hôn tôi làm chi?” Hấn nâng tay, lau lau chỗ trán bị Văn Nhân Minh Húc chạm môi.

“Khụ, tôi chỉ định lấy lông mèo dính trên tóc anh thôi, xin lỗi.” Văn Nhân Minh Húc giả bộ ho một tiếng, xoay người đi vào phòng bếp. Nguy hiểm thật, suýt nữa bị phát hiện ý đồ gây rối ròi.

Hạ Dương nghiêng đầu nhìn mèo béo đang ngồi bên chân mình ngáp, khó hiểu nghiêng đầu, lẩm bẩm, “Lông mèo?”

20. Chương 20

Văn Nhân Minh Húc chuẩn bị một bữa tối phong phú chiêu đãi một người một mèo.

Hạ Dương ăn đến nuốt nước miếng ừng ực, trời ơi, tay nghề của người này đủ để đi làm đầu bếp rồi đó.

Hấn cúi người, gấp đuôi cá đặt vào cái đĩa nhỏ ở dưới bàn cho mèo béo, thấy nó co người cúi đầu ăn ngon lành, liền cười đến hai mắt cong cong, “Ái phi, ăn ngon lắm đúng không?”

Mèo béo run run cái tai, cổ họng phát ra mấy tiếng grừ grừ trả lời.

Hạ Dương nhét một miếng thịt bò vào miệng, vừa nhai vừa nói, “Hứa Minh, sau khi tốt nghiệp cậu có thể mở tiệm cơm đây, tay nghề không tồi.”

Văn Nhân Minh Húc cúi đầu ăn cơm, không buồn phản ứng mấy câu thiếu dinh dưỡng của hấn.

Ăn no, Hạ Dương buông đũa, vô cùng đứng đắn thông báo, “Cảm ơn ghen, về sau tôi sẽ thường xuyên đến ăn kè.”

Mèo béo dưới chân hấn cũng hô lên, “Meo meo!” Ý kia coi bộ là cũng muốn đến ăn kè đây, lại nói, cá sốt chưa ngọt này ăn ngon lắm.

Văn Nhân Minh Húc suýt vì hành động xin ăn kè đầy nghiêm túc của hấn mà ghen cơm, uống một ngụm nước chanh xuôi cổ, gật đầu, “Ừ, nếu anh muốn thì ở luôn đây cũng được.” Nói xong mới ý thức được mình vậy mà đưa ra đề nghị sống chung, không khỏi xấu hổ cười cười.

Hạ Dương còn nghiêm túc cân nhắc đề nghị của Văn Nhân Minh Húc, nhưng mà cuối cùng vẫn lắc đầu từ chối.

“Tôi không quen sống một nhà với người lạ.”

Văn Nhân Minh Húc có chút thất vọng thở dài, vừa rồi thấy vẻ mặt tự hỏi của Hạ Dương, trong nháy mắt y còn tưởng Hạ Dương đồng ý chứ!

“Được rồi, nhưng anh có thể tùy thời đến ăn kè, chỉ cần tôi có thời gian, tôi sẽ làm đồ ngon cho anh tới ăn.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu, “Nhưng anh phải nhận nhiệm vụ rửa bát.”

Hạ Dương gật đầu, “Không thành vấn đề.” Không phải chỉ là rửa bát thôi sao, sao có thể làm khó được hấn, đáng tiếc...

Xoảng, cái bát thứ ba bỏ mình.

Văn Nhân Minh Húc hai tay ôm ngực, tựa vào cạnh cửa phòng bếp, miệng ngâm điều thuốc, cười đến lưu manh.

“Anh không cần thấy có lỗi đâu, tôi sẽ mua một bộ bát đĩa mới.”

Hạ Dương giật giật khoé miệng, tiếp tục rửa bát, hấn căn bản là không thấy có lỗi được không!

“Nếu cậu không ở đây quấy rầy tôi, tôi sẽ rửa rất tốt.” Hấn ghét bỏ phát phát tay, đuổi Văn Nhân Minh Húc ra ngoài.

Văn Nhân Minh Húc gạt đầu, lấy tạp dề để ở bên cạnh, đi qua đeo cho hắn, thuận tay vòng quanh thắt lưng hắn, chặc lười.

“Chặc, thanh mảnh ghê!”

Hạ Dương sợ nhột né né, quay đầu cả giận nói, “Gia không thanh mảnh! Đáng người của gia là hoàn mỹ!”

Văn Nhân Minh Húc bước lùi lại, cười nói, “Ừ, sờ tuyệt lắm.”

“...Đàn ông có gì mà sờ, cậu mau rút đi!” Hạ Dương nhe răng, hắn thấy nếu tên này còn ở đây quấy rối, nhất định hắn sẽ làm vỡ hết sạch đồng bát đĩa mất.

Văn Nhân Minh Húc rời phòng bếp, đi vào phòng khách, mèo béo đang ngồi trên sofa mềm mại thích ý liếm móng.

Y nhéo tai mèo, hừ một tiếng, “Mày sướng thật đấy, ngày nào cũng được ở bên anh ấy.”

Mèo béo nghiêng đầu tránh tay y, nhảy xuống sofa, xoay người meo meo mấy tiếng với y, như muốn tỏ thái độ bất mãn y động tay động chân, quá bất lịch sự! Tưởng ai cũng được phép tùy tiện sờ tai tui hả!

Hạ Dương rửa bát xong, ôm mèo béo đang cọ chân mình lên, đi đến chỗ Văn Nhân Minh Húc.

“Haiiii, thì ra rửa bát cũng tốn sức như vậy.” Hạ Dương đặt mông ngồi xuống bên cạnh Văn Nhân Minh Húc, gừa đầu dựa vào sofa thở phào một hơi.

Văn Nhân Minh Húc đưa ly nước chanh trên bàn cho hắn, chê cười, “Anh đến bát cũng không biết rửa, đúng là đại thiếu gia.”

Hạ Dương uống một ngụm, lâu bầu, “Thế cậu thì sao? Không phải đại thiếu gia chắc?” Khu nhà này tuy giá không quá đắt, nhưng người bình thường sẽ không thể tùy tiện mua được, hơn nữa căn hộ này là loại lớn, giá cả sẽ càng cao.

Văn Nhân Minh Húc nhún vai, “Nhà tôi chỉ là kinh doanh bình thường thôi, nhà có ba con, tôi là anh cả, đương nhiên phải làm một ít việc nhà chăm sóc các em.” Lời này cũng coi như không tính lừa Hạ Dương, cùng lắm là nửa thật nửa giả thôi, y quả thực thích xuống bếp nghiên cứu cách làm đồ ăn ngon, còn về chuyện chăm sóc các em... Hai thằng nhóc đỡ hơi nhà y không phải vẫn luôn bắt y phải đi giải quyết hậu quả cho sao.

Hạ Dương vẽ mặt cảm thông nhìn y, Văn Nhân Minh Húc bật cười đẩy vai hắn, “Anh đừng nhìn tôi như sắp tận thế vậy, tôi chịu không nổi đâu.”

“Ăn cơm xong buồn ngủ quá, tôi về đây.” Hạ Dương đứng lên, nói với Văn Nhân Minh Húc.

“Bây giờ về? Hay là anh ngủ ở đây đi?” Văn Nhân Minh Húc không muốn giữ chặt tay hắn, lại lập tức buông ra, y cũng tự thấy mình có chút nôn nóng, không thể bám chặt không buông được, nếu không sẽ dọa Hạ Dương chạy xa.

Hạ Dương nghi hoặc nghiêng đầu nhìn y, không hiểu ý của Văn Nhân Minh Húc cho lắm, biểu tình mâu thuẫn khi này của cậu ta là sao?

Hắn nghĩ nghĩ, lại ngồi xuống sofa, ôm mèo nhìn Văn Nhân Minh Húc.

Văn Nhân Minh Húc ngây ngốc nhìn hắn, không khỏi suy nghĩ, anh ấy ngồi xuống làm gì? Không phải mới nói muốn về sao?

Hạ Dương trợn mắt, “Cậu muốn tôi ở đây với cậu còn gì?” Không thì cậu ta bày ra cái mặt này làm chi? Hay là cậu ta cô đơn quá, muốn có người ở cùng?

Ừm, có thể lắm, dù sao tuy cậu ta nói là có ba anh em, nhưng giờ cậu ta lại ở một mình, hơn nữa ban này lúc dạo quanh căn hộ này một vòng, không thấy có ảnh chụp gì cả, không chừng quan hệ với người nhà của cậu ta không được tốt.

Văn Nhân Minh Húc không biết Hạ Dương đang náo bô ra cái gì, nhưng y rất đồng ý với Hạ Dương, lập tức gạt đầu, “Ừ, tôi muốn anh ở cùng tôi.”

Lời này không phải là giả, có thể ở riêng với nhau như thế này càng lâu càng tốt.

Hạ Dương nghe y nhỏ giọng nói, không khỏi run run, cổ quái nhìn Văn Nhân Minh Húc, “Cậu sẽ không có ý đồ gì với tôi chứ?”

“Sao lại thế được! Chúng ta không phải là bạn bè sao!” Văn Nhân Minh Húc xua tay lia lịa, cười gượng.

“Ừm, đúng, cậu là bạn nấu cơm của tôi, giỏi hơn Chuột nhiều.” Hạ Dương như người anh em tốt khoác tay lên vai Văn Nhân Minh Húc, cười đến chân thành.

Văn Nhân Minh Húc cũng khoác lên vai hắn, ghé sát vào tai hắn nói, “Ừ, tôi giỏi hơn bất cứ kẻ nào, ít nhất cũng biết nấu cơm cho anh phải không?”

“Đúng đúng, không bằng như vậy đi, về sau cứ cách vài ngày tôi sẽ đến ăn cơm ké một lần, nói chuyện phiếm với cậu coi như trả công.” Hắn đã sớm chán cơm người giúp việc ở nhà nấu rồi, chẳng qua người kia đã làm cho nhà hắn nhiều năm, không dễ gì mở miệng muốn thay người.

Văn Nhân Minh Húc chỉ ước hắn có thể suốt ngày đến ăn ké, người ta đã bảo thế nào?

Muốn bắt lấy trái tim người đàn ông, trước hết phải bắt được dạ dày của người đó! Để có thể biến Hạ Dương thuộc về mình, cái chuyện nhỏ tẹo như nấu ăn ấy hả, không thành vấn đề!

“Ừ, vậy cứ quyết định thế đi, mấy hôm nữa tôi sẽ đánh chìa khoá cho anh, anh muốn ăn gì thì gọi điện cho tôi, chỉ cần không bận, nhất định tôi sẽ khiến anh hài lòng.”

Hạ Dương vui vẻ đồng ý, có đồ ngon miễn phí, sao hắn có thể chối từ chứ!

Hạ Dương không ngờ tới, chính là bởi cái tính ham ăn này của hắn, mà mai sau hắn sẽ bị Văn Nhân Minh Húc đè gắt gao.

Cái này gọi là — tự mình đào hố, tự mình nhảy vô đó!

21. Chương 21

Vừa tắm xong, Hạ Dương đứng lên cân, hắn sâu sắc nhận ra rằng, mình sa đoạ.

Ái phi vòng vòng quanh chân hắn, Hạ Dương dùng chân trần đạp vào mông nó.

“Mi cũng thấy ta béo phỉ?” Hạ Dương không muốn nhìn con số biểu hiện trên cân, hắn tự thấy mình không thể tiếp tục sa đoạ thêm được nữa, loại cảm giác như bị người ta bao bọc là sao đây?

Hạ Dương mặc áo ngủ, ôm mèo nằm trên giường, như có như không vuốt bộ lông mềm mượt của mèo béo.

Hắn đang tự hỏi.

Vì có gì chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi hắn lại có thể béo lên mười cân (=5kg), là mười cân đó! Là bao nhiêu mỡ tích tụ chất béo hả trời?

Hạ Dương cầm điện thoại đặt ở tủ đầu giường lên, nghĩ nghĩ, cuối cùng gọi điện cho Văn Nhân Minh Húc.

Văn Nhân Minh Húc đang họp, dạo này công ty nhà y bận rộn, ngày ngày y còn phải trở về đúng giờ nấu cơm đút no một người một mèo, chạy tới chạy lui tuy rằng rất mệt, nhưng y vẫn vui vẻ chịu đựng.

Điện thoại trên bàn rung lên, y cầm điện thoại lên nhìn thấy tên báo trên màn hình, ra hiệu cho mọi người tiếp tục, còn y ra ngoài nghe điện.

“Alo? Tôi nay muốn ăn gì?” Ôi cái giọng kia, ôn nhu dịu dàng biết bao nhiêu, sắp nổi trên mặt nước rồi.

Hạ Dương suýt nữa thì quen miệng báo món, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt trở vào, sửa thành, “Hôm nay tôi không đến đâu, khuya, ừm, tôi định đến nhà anh tôi ở một thời gian, sẽ không làm phiền cậu nữa.”

Văn Nhân Minh Húc cau mày, không vui hỏi, “Vì sao anh muốn đến nhà anh anh ở?” Y nghĩ một tháng ở chung này khiến hai bọn họ hiểu thêm rất nhiều về nhau, nhưng y trăm triệu không ngờ tới, không ngờ đã một tháng rồi mà vẫn chưa nuôi quen được con sói vô ơn Hạ Dương!

Có bị đánh chết Hạ Dương cũng không nói nguyên nhân là vì hắn bị nuôi béo cho nên mới không tới ăn ké. Hắn chỉ hé môi, không nói gì.

Hắn là một đứa nhỏ thật thà, chưa nói dối bao giờ, hơn nữa đối với người bạn ngày ngày chịu khó nấu cơm cho hắn ăn như Văn Nhân Minh Húc, hắn lại càng không thể nói dối. Cho nên hắn lựa chọn không hé răng, trầm mặc đáp lại.

Không nghe được câu trả lời của hắn, một cơn giận dữ xộc thẳng lên đầu Văn Nhân Minh Húc. Y hít một hơi thật sâu, cảm thấy mình cần phải mặt đối mặt với Hạ Dương để thảo luận vấn đề nghiêm trọng này.

“Hạ Dương, giờ tôi đang họp, dù anh có chuyện gì, cũng không thể chờ tôi tan làm rồi về chúng ta gặp nhau nói cho rõ ràng được sao?”

Hạ Dương khẽ nhíu mày, hắn cảm giác ngữ khí của Văn Nhân Minh Húc có gì đó không ổn, sao lại như đang chất vấn hắn vậy?

“Hứa Minh, cậu đang hiểu lầm gì à?” Hắn thử hỏi.

Văn Nhân Minh Húc hít sâu một hơi, y rất muốn rống lên với đối phương rằng, y không phải Hứa Minh, y là Văn Nhân Minh Húc y không hiểu lầm gì cả, chỉ là y có một chuyện y đã cất giấu trong lòng từ lâu, muốn nói rõ tất cả cho hắn hiểu!

Nhưng mà y không dám nói, nếu nói nhất định Hạ Dương sẽ nghĩ y có ý đồ khác, tuy rằng thực sự là y có ý đồ, nhưng tuyệt đối không thể nói khi giữa hai người chỉ là quan hệ bạn bè được xây dựng bằng mấy món ăn ngon!

“Tôi không hiểu lầm gì cả, Hạ Dương, tôi chỉ muốn trực tiếp nói chuyện với anh.” Ngữ khí của y mang chút cương ép, khiến Hạ Dương không khỏi trầm mặt.

“Được, tôi gặp.” Hắn muốn nghe thử xem, rốt cuộc người này muốn nói gì.

Hạ Dương cúp máy, nói với mèo béo đang liếm móng rúc trong bụng mình, “Ái phi, có phải đầu óc Hứa Minh có vấn đề không? Chỉ là vài hôm không qua nhà cậu ấy ăn cơm thôi mà, sao cậu ấy kích động thế chứ?”

Văn Nhân Minh Húc quay lại phòng họp, nhắm mắt áp chế lửa giận đang bốc lên không ngừng, rất nhanh đã khôi phục dáng vẻ bình tĩnh của đại thiếu gia, tiếp tục nghe cấp dưới báo cáo kết quả.

Chỉ là... Bàn tay trái đặt dưới đầu gối lại nắm chặt lấy điện thoại, các khớp ngón tay vì gắt gao dùng sức mà trắng bệch.

Hạ Dương cầm chìa khoá và di động trong tay, trước khi đi còn cùng mèo béo thực hiện một cuộc đối thoại giữa người với mèo tinh.

“Ái phi, trầm ra ngoài thăm thú, người ngoan ngoan ở nhà nha.” Hạ Dương cúi người, gãi gãi cầm mèo béo.

Mèo béo cầu nhàu vài tiếng trong cổ họng, ngửa đầu kêu, “Meo meo ”

Hạ Dương gật đầu, “Ta sẽ chú ý an toàn, Ái phi phải ngoan ngoan nghen!”

Mèo béo cọ qua cọ lại quanh chân hắn, tiếp tục ‘Meo meo, meo meo ’

Hạ Dương ngồi xổm xuống bế mèo béo, hôn chụt một cái lên mũi nó, thả nó xuống, xoay người ra cửa, trước khi đi còn tặng cho mèo béo một nụ hôn gió nồng nàn.

Sau đó, đóng cửa cái rụp.

Mèo béo bám lên cửa, hai móng cào cào, thê thảm kêu, “Meo meo meo!! Méo méo méo!!!!” Nó cũng muốn đi mà!! Nó muốn ăn cá!!!!

Hạ Dương mua một túi gà chiên ở tiệm gà trước cửa nhà trọ của Văn Nhân Minh Húc rồi mới lên lầu.

Hắn vào nhà, nhìn dép lê để ở giá giày, nhướn mày, Hứa Minh còn chưa về?

“Hứa Minh? Hề lô hề lô, có ở nhà không?” Hạ Dương đi dép loẹt quẹt đi qua phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp một vòng, sau đó quay lại phòng khách, ngồi xuống sofa bày túi gà ra, mở TV, vừa xem vừa ăn.

Hắn tính từ mai bắt đầu giảm béo, ừm, ăn nốt túi gà này rồi tính sau.

Một tiếng sau, chín giờ tối.

Văn Nhân Minh Húc mở cửa, còn chưa vào nhà đã ngửi thấy mùi dầu mỡ chiên rán, y mặt nhăn mày nhú, nhìn lưới qua đôi giày ở huyền quan, nhướn mày, Hạ Dương đã đến.

Nghe thấy tiếng động, Hạ Dương nhồm người dậy, vẫy tay chào, “Về rồi à.”

Văn Nhân Minh Húc ừ một tiếng, vẻ mặt mỗi mệ.

Hạ Dương đứng dậy, đi qua y vào phòng bếp rót cho y một ly nước chanh, hỏi, “Cậu mới từ công ty về?” Thực tập cần liệu mạng như vậy hả? Ngại quá, hắn chưa đi làm bao giờ, không hiểu được sự bận rộn của một công ty.

Văn Nhân Minh Húc uống một ngụm nước, ngửa đầu tựa vào sofa, khẽ thở phào một hơi, “Ừ, trên đường về tiện thể qua trường lấy chút đồ.”

Hạ Dương khẽ nhú mày, quan tâm, “Đã ăn gì chưa?”

Văn Nhân Minh Húc lắc đầu, cười khổ, y nào còn lòng dạ ăn cơm.

Hạ Dương trợn mắt, một bộ cục cưng ngoan ngồi xuống sofa đơn bên cạnh, còn thuận tay ôm gối ôm vào ngực, trước kia hắn không có tật này, chỉ là từ sau khi trong nhà có thêm mèo béo chỉ thích được ôm kia, Hạ Dương đã dần dần có thói quen này.

“Cậu muốn nói gì?”

Văn Nhân Minh Húc nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy không có từ ngữ nào có thể diễn đạt tâm tình lúc này của y.

Y thở dài, lắc đầu hỏi, “Vì sao anh muốn đến chỗ anh anh ở?” Buổi chiều Hạ Dương vẫn chưa trả lời vấn đề này, cho nên giờ y hỏi lại. Nếu không phải vì muốn tránh né y, quả thực y không tưởng tượng ra được lý do nào khác.

Hạ Dương nghiêng đầu, bĩu môi than thở, “Tôi béo lên mười cân, cần phải giảm béo.” Được rồi, hắn thua cuộc, thực ra thừa nhận mình béo cũng không khó lắm.

Văn Nhân Minh Húc sững sốt, tưởng mình nghe lầm.

“Giảm béo?” Nếu có thể, thực sự y rất muốn nhảy qua điện cường lắc hai vai của Hạ Dương!

22. Chương 22

Văn Nhân Minh Húc cầm ly nước trên bàn, uống ừng ực mấy ngụm liền.

Y không biết nói gì nữa, cái con sói vô ơn này không ngờ chỉ vì chuyện giảm béo mà muốn thoát khỏi tầm mắt y trốn ra ngoài!

Hạ Dương xoa xoa gối ôm trong lòng, vươn tay cầm nốt miếng gà còn sót lại trong túi, ngoạm một miếng vào miệng, nhai nhai, còn vươn lưỡi liếm liếm đầu ngón tay.

“Ừm, tiệm gà rán ở ngoài khu siêu thật đấy, gà được tẩm ướp ngon lắm, cậu cũng ăn một miếng đi.” Hạ Dương chớp chớp mắt, cười gượng đưa miếng gà đã cắn dở đến bên miệng Văn Nhân Minh Húc, “Này.”

Văn Nhân Minh Húc giật giật khoé miệng, thở dài, há miệng ăn.

Y nhai nhai rồi nuốt xuống, thấy Hạ Dương vui vẻ cắn hết miếng này đến miếng nọ, buồn bực hỏi, “Không phải anh muốn giảm béo sao?”

Hạ Dương thấy miệng hơi khô, liếc đến hai ly nước chanh trên bàn, ly của hắn đã cạn sạch, hắn lại lười không muốn đứng dậy rót ly khác, lại ngại nhờ Văn Nhân Minh Húc trông có vẻ đang rất mệt mỏi, nghĩ nghĩ, trực tiếp cầm ly nước của Văn Nhân Minh Húc lên, uống luôn mấy ngụm.

“Hôm nay ăn xong rồi mai giảm béo, lại nói, tôi chỉ muốn giảm béo thôi mà, cậu kích động chi vậy?”

Văn Nhân Minh Húc thấy dáng vẻ thoải mái kia của hắn, lại thấy hắn dứt miếng gà hắn đã cắn cho mình, còn uống ly nước của mình nữa, những hành vi thân mật này quả là làm y miên man suy nghĩ.

“Dương Dương, giờ anh nhìn không béo chút nào, không cần giảm béo đâu.” Văn Nhân Minh Húc bắt lấy tay Hạ Dương, nhéo nhéo cảm thụ cơ thể hắn một chút, hạ mắt lên lút nuốt nước miếng, y thực rất sự rất muốn vuốt ve hắn từng tác một, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài.

Hạ Dương ngốc nghếch vén áo lên, lộ ra cơ bụng căng chặt, dùng đầu ngón tay chọc chọc, nói với Văn Nhân Minh Húc đang nhìn mình chăm chăm, “Cậu xem, cơ bụng cũng nhũn ra rồi.”

Văn Nhân Minh Húc hưng hăng nuốt nước miếng, chỉ muốn bổ nhào lên dùng môi cảm thụ làn da trơn bóng kia.

“Khụ, để tôi sờ thử xem sao.” Y ho khê để mình trấn định hơn chút, âm thầm nhắc nhở bản thân không được run tay, mau lẹ mò tay qua sờ soạng một phen, vô thức liếm môi.

“Không béo đâu, sờ vẫn rắn chắc lắm.”

Hạ Dương hừ một tiếng, lôi tay y ra, trừng mắt, “Sờ nghiệm rồi hả! Bỏ tay ra!”

Văn Nhân Minh Húc chưa thoả mãn chặc chặc lưỡi, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, hỏi, “Còn muốn ăn cơm tối nữa không?” Đã hơn chín giờ rồi, y bận rộn một ngày vừa mệt vừa đói, còn bị Hạ Dương chọc cho tức giận đầy một bụng.

Hạ Dương chép miệng, xoa xoa bụng, tuy hắn đã ăn no, nhưng mới nghĩ đến tay nghề nấu nướng của Văn Nhân Minh Húc hắn đã không ngừng nuốt nước miếng, lập tức gật đầu lia lịa.

“Muốn ăn muốn ăn, cậu định làm món gì vậy?”

Văn Nhân Minh Húc đứng lên, quay đầu nhìn Hạ Dương, thấy trong đôi mắt phượng kia tràn ngập chờ mong, không khỏi vươn tay nhéo cằm hắn, “Không phải anh nói muốn giảm béo sao?”

“Tôi bảo mai mới bắt đầu giảm béo mà! Còn tận ba tiếng nữa lận! Mau lên mau lên, tôi giúp cậu nhặt rau!” Hạ Dương đứng dậy, nóng lòng đẩy lưng Văn Nhân Minh Húc đi vào phòng bếp.

Văn Nhân Minh Húc thở dài, xoay người dùng sức nắm tay hắn một chút, sau đó đẩy vai hắn, ý bảo hắn ngồi xuống.

“Nấu mì thịt thái sợi thôi, mệt lắm, không muốn động.”

Hạ Dương bĩu môi ngồi lại sofa, than thở, “Tôi muốn ăn hai quả trứng chần.” Hắn dựng thẳng hai ngón tay quơ quơ.

Văn Nhân Minh Húc nhận mệnh gật đầu, ờ, hai quả thì hai quả, cho no chết anh đi!

Hai người ngồi mặt đối mặt húp mì xì xụp, Hạ Dương cắn một phát hơn nửa miếng trứng chần tròn vo, mi mãn nhìn lòng đỏ trứng vàng óng bên trong, vừa ăn vừa nói, “Ừm, tay nghề của cậu tốt thật, đến trứng chần cũng nấu ngon như thế.”

Văn Nhân Minh Húc khều khều đũa, gấp mấy miếng thịt trồn dưới đáy bát chuyển qua cho Hạ Dương, nói một câu, “Ăn nhiều chút, ngày mai giảm béo đỡ bị đói.”

Hạ Dương suýt nghẹn mì, vỗ ngực bùm bụp, trừng mắt nhìn Văn Nhân Minh Húc, chỉ vào mặt hắn, “Hứa Minh, cậu có mưu đồ xấu xa!” Đã biết hắn tham ăn còn cố tình lấy mỹ thực rù quyến hắn mỗi ngày, khiến hắn không thể rời khỏi tay nghề nấu nướng của cậu ta!

Văn Nhân Minh Húc không ngờ hắn sẽ nói vậy, sững sờ nhìn hắn, nào ngờ Hạ Dương nói xong vẫn cúi đầu ăn từng miếng to, coi cái dáng vẻ hí hửng đắc chí kia kìa, người không biết còn tưởng hắn đang ăn đại tiệc!

Ăn đến khi bụng tròn xoe, Hạ Dương thoải mái thở ra một hơi, xoa xoa bụng, lười biếng nói, “Ăn no uống say rồi, buồn ngủ quá, tôi về đây.”

Văn Nhân Minh Húc giật giật khoe miệng, ăn xong liền buồn ngủ, buồn ngủ liền đi, anh ngủ luôn ở đây không được à! Khuya rồi còn muốn đi bộ ra đường!

“Có cần tôi đi cùng anh một đoạn không?”

Hạ Dương phát tay, cười nói, “Không cần đâu, đi bộ tiêu cơm một lúc là về đến nhà ấy mà.”

Văn Nhân Minh Húc cũng không nhiều lời, gật đầu, nhưng vẫn hỏi một câu, “Mai anh thực sự đến nhà anh anh?”

Hạ Dương nghĩ nghĩ, gật đầu nhìn y, “Phải đến chứ, đã lâu tôi chưa đến rồi, tôi muốn gặp cháu trai của tôi.”

Văn Nhân Minh Húc bĩu môi, biết nói thêm cũng vô dụng, đành tiễn hắn ra cửa.

“Bao giờ đến nơi nhớ gọi điện cho tôi.” Thấy hắn vào thang máy, Văn Nhân Minh Húc còn dặn dò một câu.

Hạ Dương gật gật, tuy tiện nói đồng ý, sau đó đi thang máy xuống lầu.

Hạ Dương về đến nhà liền bế mèo béo đang đi vòng vòng quanh chân mình lên, vừa lên lầu vừa than thở, “Nếu biết có thể ăn ké cơm thì ta đã mang mi đi rồi, ôi chao, ăn no ghê, Ái phi, đi bộ vài vòng nào.”

Hắn ôm mèo béo leo mấy lượt cầu thang, đến khi cảm giác chướng bụng biến mất mới quay về phòng, tắm rửa đi ngủ.

Ừm, buổi tối được ăn no, hắn ngủ rất ngon.

Văn Nhân Minh Húc nằm trong chăn, suy nghĩ, làn da của Hạ Dương không chỉ nhìn trơn mềm nhẵn nhụi, mà sờ cũng rất thích tay, hừm, về sau có cơ hội phải sờ nhiều nhiều chút một được.

23. Chương 23

Chep tết dương không biết chúc gì, thôi thì post chương mới làm quà vậy (Mong nóng được nghỉ tết ta quá đi)

Tư Không Đặc Dương đang ngủ, chợt nghe chuông cửa kêu không ngừng. Gã buồn bực lấy gối che đầu, thế nhưng vẫn không thể che được tiếng chuông cửa đáng ghét.

Gã bật dậy, gào lên với cửa phòng, “Quản gia Tào! Mở cửa!”

Quản gia Tào không có ở nhà, bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán năm nay năm tuổi rưỡi đi ra mở cửa, “Chú trẻ, chú tới à.”

Hạ Dương gật đầu, kéo tay nhỏ của nhóc vào nhà, nghiêng đầu hỏi nhóc, “Ba con đâu?”

Tư Không Cảnh Hoán chỉ lên lầu, “Ba còn đang ngủ.”

Nhóc dẫn Hạ Dương lên tầng hai, mở cửa phòng ngủ, mặt không biểu cảm nói với người đàn ông có cái đầu như tổ chim đang nằm kênh trên giường, “Ba, chú trẻ đến.”

Hạ Dương đứng trước cửa, cầm một túi du lịch màu đen trong tay, cái túi căng phồng, nhìn kĩ còn thấy có gì đang ngọ nguậy.

Tư Không Cảnh Hoán quay đầu nhìn cái túi chăm chú, tò mò tiến lại gần, vươn một ngón nhỏ chọc chọc, mềm mềm, lại nhúc nhích nữa.

Nhóc mở to hai mắt kinh ngạc nhìn túi, ngửa đầu nói với Hạ Dương, “Chú trẻ ơi, bên trong có gì thế ạ?”

Hạ Dương đặt túi xuống đất, cười xoa đầu nhóc, ý bảo nhóc tự mở ra xem.

Cảnh Hoán chớp chớp mắt, kéo khoá, lập tức lộ ra một cái đầu mèo, nhóc hơi nhướn mày, rồi cong môi cười.

“Chú trẻ, con ôm nó được không?” Lần đầu tiên nhóc nhìn thấy con mèo bụi như thế đó, đáng yêu ghê.

Hạ Dương gật đầu, ngồi xổm xuống bế mèo béo đặt vào lòng Cảnh Hoán, hôn lên trán nhóc.

Tư Không Đặc Dương vừa quay đầu liền thấy con giai mình đang ôm một con mèo mập, lập tức bật dậy, chỉ vào mèo quát, “Con mèo nào đây, quăng ra ngoài mau! Mau lên, đừng để ba thấy nó!”

Đây là lần đầu tiên Tư Không Đặc Dương phát điên thế này, không có tí phong độ nào, cứ như gặp phải kẻ thù.

Cảnh Hoán nhìn ba, cố sức ôm mèo béo đến trước mặt Tư Không Đặc Dương, bĩu môi nói, “Ba, meo meo đáng yêu lắm.”

Tư Không Đặc Dương giật giật khoé miệng, cũng không dám gào ầm lên với con, cười gượng rụt tuốt về sau, phát tay ghét bỏ, “Ngoan, con giai bảo bố, ôm nó đi đi, con với nó ra ngoài chơi.”

Tư Không Cảnh Hoán gật gật, thôi được rồi, ba không thích meo meo thì nhóc bế nó đi vậy.

Nhóc ôm mèo béo ra ngoài, lúc đi qua Hạ Dương còn lễ phép nói, “Chú trẻ, con bế meo meo xuống lầu, chú và ba cứ nói chuyện đi.”

Hạ Dương gật đầu, bất đắc dĩ cười khổ, “Cảnh Hoán, con không thể có thêm tí biểu tình nào được sao?”

Tư Không Cảnh Hoán chỉ liếc hần một cái, không nói gì, rồi đi.

Tư Không Đặc Dương thấy mèo bị con mình bế đi xong mới thả lỏng toàn thân, nghiêng răng nghiêng lợi trừng Hạ Dương, lòng thầm lầu bầu, thằng nhãi Hạ Dương này, biết mình ghét mèo còn mang theo một con mèo béo ú như thế đến nhà mình, đúng là đồ xấu xa mưu đồ đen tối!

Hạ Dương dứt tay túi quần, lắc lư đi đến giường Tư Không Đặc Dương, nghiêng người cái ‘bụp’ ngã sấp xuống giường lớn mềm mại, không nói gì.

Tư Không Đặc Dương nhìn gáy hần một lúc, lấy gối đập thẳng vô đầu hần.

“Thằng nhóc này, lại gây chuyện gì rồi hả!” Tự dưng chạy đến trước mặt gã nằm ngay đơ là sao? Định ngủ một giấc hả!

Hạ Dương lầu bầu lật người lại, cọ cọ mặt trong chăn bông, nhắm mắt ngủ. Hần mới không có gây chuyện đâu, hần chính là bị bắt dậy từ sáng sớm, sau đó mang theo Ái phi rời khỏi nhà, ghen khuấy biết bao nhiêu!

Tư Không Đặc Dương đập đập sườn hần, “Dậy, muốn ngủ hửm.”

“Em không ngủ, đừng đá em.” Hạ Dương dụi dụi mắt, vẻ mặt buồn bực, miệng nói không ngủ, thế nhưng cái dáng cởi giày trèo lên giường chui vào chăn thế này có chỗ nào là không định ngủ chứ.

Mắt Tư Không Đặc Dương đảo như rang lạc, sau đó nheo lại, gã xoay người bỏ nhào về phía Hạ Dương, nghiêng người nằm đè lên người hần, vươn tay vòng quanh cổ hần kéo hần vào lòng.

“Sao, nói anh nghe coi.” Hiếm lắm mới thấy thằng nhóc hoạt bát hiếu động này mất mát vậy đó, gã thực sự rất phản kích, à không, rất lo lắng!

Hạ Dương nhắm chặt mắt phượng, cau mày dùng móng ừ ừ về phía sau, râm rì, “Đói, tâm trạng không vui.”

Thực ra nguyên nhân chính không phải là vậy, bởi do lúc sáng ra ngoài Văn Nhân Minh Húc gọi điện cho hần, hỏi hần muốn bữa sáng thế nào, kết quả Hạ Dương rống lên, ăn cái gì mà ăn, hôm qua đã nói rồi cơ mà, bắt đầu từ hôm nay hần phải giảm béo! Ăn uống kiêng khem!

u

Hai người bắt đầu cãi nhau, chủ yếu là Hạ Dương đơn phương gầm rú, lúc mới đầu Văn Nhân Minh Húc còn ôn tồn khuyên hấn, nói không ăn bữa sáng là không tốt vân vân các loại, thế mà Hạ Dương không nghe, cứ nói phải ăn ít giảm cân, về sau Văn Nhân Minh Húc cũng tức, nói thẳng một câu thế anh thích làm gì thì làm đi, sau đó cúp máy cái rụp.

Đây là lần đầu tiên Văn Nhân Minh Húc tự động cúp máy của hấn, Hạ Dương buồn bực muốn chết. Cả đường đến đây đều rầu rĩ không, nhìn thấy cháu trai đáng yêu cũng không làm hấn vui lên được.

Tư Không Đặc Dương nhíu mày, gã nghĩ không khéo Hạ Dương phát sốt rồi, không thì sao lại dỗi được, thằng nhóc này giỏi kiểm đồ ăn lắm mà.

Hạ Dương cong lưng, rầm rì cọ mặt vào gối hờn dỗi, “Bao giờ anh hai về?”

Tư Không Đặc Dương ngáp một cái, cũng sán lại cọ cọ mặt lên lưng hấn, nhắm mắt nghiêng đầu gối lên vai hấn lằm bằm, “Không biết, không thấy gọi điện.”

Hạ Dương như bị gã lây, ngáp theo, uốn éo người đẩy gã, “Anh đứng dậy đi, ép em khó chịu chết đi được.”

Tư Không Đặc Dương thở dài, đứng dậy khỏi người hấn, nhận mệnh đi thay quần áo, kiểm đồ ăn cho tiểu tổ tông này, miễn cho lát nữa nó lại động kinh.

Hạ Dương nghe thấy tiếng đóng cửa, mắt nửa nhắm nửa mở nhìn theo, hừ một tiếng nằm úp sấp ngủ tiếp.

24. Chương 24

Hạ Dương nằm trên giường lớn của Tư Không Đặc Dương ngủ mơ mơ màng màng.

Đột nhiên hấn cảm giác có gì đang quấy rối trên mặt, mở mắt ra thì thấy, là mèo béo đang xài cái lưỡi có măng rô liếm liếm mặt hấn.

Hấn trợn mắt, kéo mèo béo vào ngực, cọ cọ mặt lên lớp lông mềm mại ấm áp của nó vài cái, may mà mèo béo tốt tánh cộng thêm thân thiết với hấn, đổi là mèo nhà khác xem, chẳng tung móng cào cho mấy phát từ lâu rồi.

Tư Không Đặc Dương đứng ở cửa phòng, cau tịt mày nhìn một mèo một người thân thiết trên giường gã, buồn bực xiết bao.

Không phải gã không thích động vật nhỏ mà là gã từng bị dị ứng lông mèo, hồi trước nhà gã có nuôi hai con mèo, chỉ cần gã lại gần bọn nó là bắt đầu nổi mẩn đỏ, ngứa không chịu được, hại gã gãi chảy máu khắp người, đến khi lớn thì bệnh đỡ hơn một chút, nhưng để cho mèo lăn lộn trên giường của gã thì... Gã phải bảo quản gia Tào tiêu độc cho phòng gã, tiêu huỷ toàn bộ bộ chăn ga gối đệm này mới được!

Hạ Dương ôm mèo rúc trong chăn, tâm tình hấn đang không tốt, đương nhiên phải giày vò anh hấn rồi, có anh đương nhiên là lôi ra tra tấn những lúc thế này rồi. (Ồ mài gọt thằng em lão toét)

Tư Không Đặc Dương cau mày mím chặt môi, hừ một tiếng, quay đầu xuống lầu ăn bữa sáng, thằng nhãi này chỉ biết gây sự với gã, sao không thấy nó đi gây sự với em trai gã chứ! Đúng là thấy gã hiền liền bắt nạt gã.

Tư Không Cảnh Hoán đứng bên cạnh gã, vươn tay nhỏ túm quần gã lắc lắc, bĩu môi, vẻ mặt mất hứng.

Gã cúi đầu nhìn con, cúi người bế nhóc ngồi lên cánh tay mình, “Sao vậy? Miệng bĩu sắp treo được cái bình đựng dầu rồi kìa.”

Cảnh Hoán chỉ chỉ mèo béo đang tương thân tương ái với Hạ Dương, than thở, “Meo meo không chơi với con.”

Nhóc là con độc nhất của nhà Tư Không, khi bé vẫn ở nhà chính để ông cụ chăm sóc, năm trước mới quay về ở cùng ba, trong nhà toàn người lớn, không có trẻ con cùng tuổi, cũng không nuôi chó nuôi mèo, nhóc con quả thật rất cô đơn.

Tư Không Đặc Dương nghiêng đầu, tròng Hạ Dương đã dậy mà vẫn nằm ì trên giường, cả giận nói, “Đứng dậy, chơi với cháu chú một lát đi!”

Hạ Dương ồm một tiếng, buông tay thả mèo béo xuống đất.

Tư Không Đặc Dương theo phản xạ ôm con lùi ra sau, đuổi chân đuổi mèo.

“Xùy xùy, đi ra kia đi!” Gã bắt đầu thấy ngứa da rồi.

Hạ Dương đứng dậy xỏ dép, đi qua bé Cảnh Hoán từ ngực Tư Không Đặc Dương, Tư Không Đặc Dương xoay người ra cửa, nói với Hạ Dương, “Chú định ở đây mấy hôm nữa?”

Hắn ngồi xổm xuống, để cho Cảnh Hoán ngồi trên đùi mình chơi với mèo béo, gật đầu ừ một tiếng.

Cái thái độ không thèm phản ứng này của hắn làm Tư Không Đặc Dương vô cùng căm tức, thằng nhãi này đến ở nhờ mà cứ như đại gia! Giận!

Tư Không Đặc Dương nhấc chân đạp mông hắn, thấy hắn quay đầu tròng mình, gã nhún vai, cười lạnh, “Muốn ở cũng được, tuy nhiên phải tuân thủ ba điều.”

Hạ Dương bĩu môi, nhướn mày nói, “Ba điều gì?”

Tư Không Đặc Dương vươn ngón trỏ, lạnh lùng nói, “Phòng của anh, không được cho con mèo béo này tùy tiện ra vào.”

Gã vươn ngón giữa, hừ lạnh tiếp tục nói, “Phải đưa đón Cảnh Hoán đến trường mỗi ngày, nó học nhảy lớp, năm nay bắt đầu học lớp một.”

Vươn ngón áp út, gã nghĩ nghĩ nói, “Nếu muốn ở đây, nhất định phải nghe lời anh, không được hờn dỗi tổ thái độ!”

Hạ Dương lăm bằm bất mãn, “Đón đưa Cảnh Hoán thì không thành vấn đề, nhưng mèo béo muốn đi đâu sao em quản được, hơn nữa, em hờn dỗi tổ thái độ bao giờ? Anh coi em là mấy tiểu tình nhân chó má của anh chắc!”

Câu cuối hắn nói không lớn, dù sao có Cảnh Hoán ở đây, hắn không thể làm trò cãi nhau với ba thằng nhỏ ngay trước mặt nhóc được.

Tư Không Đặc Dương mặc kệ hắn, dám không nghe lời gã sẽ lập tức đá hắn đi.

Hạ Dương ôm Cảnh Hoán cho nhóc nắm móng mèo chơi một lúc thì bắt đầu run run chân, bụng sôi lên ọc ọc.

Tiếng ọt ọt lớn đến nỗi Cảnh Hoán cũng nghe thấy, mèo béo còn nghiêng đầu nhìn chủ nhân.

“Chú đói.” Nhóc phát biểu.

Hạ Dương giật giật khoé miệng, gật đầu, đối với người một ngày ăn thừa ba bữa cơm như hắn mà nói, bảo hắn nhịn bữa sáng quả thực quá miễn cưỡng.

Lúc này con sói vô ơn Hạ Dương chợt nhớ đến Hứa Minh, sáng hôm qua Hứa Minh chuẩn bị cho hắn trứng bọc cơm rang với sữa đậu nành, hôm kia thì là vẫn thần với rau củ muối, hôm trước trước nữa...

Không được, không thể nghĩ nữa, hắn còn đang giận Hứa Minh cơ mà!

“Ba đã bảo dì chuẩn bị cơm trưa rồi, lát chú trẻ ăn nhiều một chút.” Tuy Cảnh Hoán là một tiểu băng sơn, nhưng nhóc rất thân với Hạ Dương, cho nên cũng ưng lòng nói nhiều hơn vài lời với hắn. Chỉ tiếc nhóc con vẫn không có biểu tình gì, làm cho Hạ Dương chỉ biết câm nín.

Hắn nhéo nhéo khuôn mặt vù vù thịt của nhóc, bắt đắc dĩ nhìn nhóc hỏi, “Có phải Cảnh Hoán thích chú hai con lắm không?” Nếu không sao lại học theo anh hai hắn, biến thành một tiểu mặt than chứ?

Cảnh Hoán nghiêng đầu nghĩ nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút thay đổi, gật gật, dạ một tiếng. Lúc nào về chú hai cũng mua rất nhiều quà cho nhóc, nhóc thích chú hai.

Hạ Dương xoa xoa mái tóc mềm mượt của nhóc, đứng dậy hoạt động hai chân tê rần, ngồi xuống giường cười nhìn nhóc, “Thế Cảnh Hoán có thích ba không?”

Tư Không Cảnh Hoán nắm hai tai mèo béo, gật đầu, “Thích.”

“Vậy còn ông nội với chú trẻ thì sao?” Hạ Dương thấy nói chuyện Cảnh Hoán rất vui, tuy nhóc ít tuổi nhưng có lý lẽ rõ ràng, hơn nữa hẳn phát hiện, Cảnh Hoán coi bộ cũng có nguyên tắc của chính mình.

Nhóc rất lễ phép, tuy rằng không có nhiều biểu tình, nhưng đôi mắt to đen láy kia sẽ biểu lộ rõ là nhóc có thực sự thích người ta hay không, nếu nhóc giận, nhóc sẽ không tranh cãi ầm ĩ, chỉ xoay người không thèm để ý nữa, tự mình về phòng chơi.

Giờ ngẫm lại, người nhà bọn họ ai cũng trưởng thành sớm, ông cụ non!

Cảnh Hoán ôm mèo béo rúc vào ngực Hạ Dương, ngẩng đầu nhìn hẳn, “Thích ông nội, cũng thích chú trẻ, thích cả ông Năm và quần gia Tào, cả dì cũng thích nữa.”

Hạ Dương vui vẻ, ôi, vậy chẳng phải nhóc thích tất cả những người mình biết sao. Cơ mà trẻ con đứa nào cũng vậy, ai tốt với nó nó liền thích người ấy.

Hai chú cháu quần quýt một lúc, quần gia Tào gõ cửa gọi bọn họ xuống ăn cơm, còn bổ sung thêm một câu, “Biểu thiếu gia, đại thiếu gia nói không được cho con mèo kia vào phòng ăn.”

Hạ Dương nhún vai, đặt mèo béo vào lòng quần gia Tào, “Này, anh tìm một chỗ cho nó ăn đi.”

Quần gia Tào nhìn mèo béo trong ngực, gật đầu đồng ý, mèo đáng yêu biết bao nhiêu, thế mà đại thiếu gia không thích, đúng là không có tình thương!

Một nhà bên này vui vẻ hoà thuận ăn cơm trưa, bên kia Văn Nhân Minh Húc áp suất thấp vờn quanh.

Lý Đông ngồi bên cạnh Văn Nhân Minh Húc, khoa trương nuốt nước miếng một cái, nhẹ giọng hỏi, “Minh Húc, còn cần nhắc nhở chuyện gì nữa không? Không thì để bọn họ nghỉ đi, đến giờ ăn rồi.”

Là ai, ai có khả năng khiến cái tên phúc hắc điềm tĩnh này tức giận đến thế! Từ lúc tới trường mặt y cứ âm trầm như vậy, làm cho các thành viên hội sinh viên đều cẩn thận làm việc, chỉ sợ có sai sót gì lọt vào tay y.

Văn Nhân Minh Húc mặt sầm sì lật dở bản ghi chép trong tay, lạnh lùng nói, “Bắt đầu từ tuần sau tôi sẽ không thường xuyên đến trường nữa, chuyện của hội đừng tiếp tục gọi cho tôi.”

Dựa theo lẽ thường mà nói, Văn Nhân Minh Húc đã sắp tốt nghiệp tới nơi, không còn tiếp tục giữ chức hội trưởng, cơ mà bọn họ đã quen nghe theo sự sắp xếp chỉ thị của cựu hội trưởng là y, gặp chuyện gì cũng gọi điện hỏi ý kiến y.

Một đám người khúm núm gật đầu vâng dạ, trầm nghĩ, cựu hội trưởng đại nhân hôm nay tâm tình siêu tệ a.

Lý Đông phát tay cho mọi người tản đi, chân chó rớt nước đặt trước mặt Văn Nhân Minh Húc, đáng khinh hề hề hỏi, “Hôm nay trông cậu giận dữ thế, có chuyện gì vậy?”

Không nghe thấy tin công ty nhà Văn Nhân dạo này gặp gì bất lợi, chắc chắn, hẳn thật đúng là không nghĩ ra có chuyện gì có thể chọc đại thiếu gia đây bực bội như thế.

Văn Nhân Minh Húc không thèm phản ứng hẳn, lấy di động ra thoáng nhìn, hình nền là ảnh Hạ Dương cười túm túm ôm mèo béo.

Lý Đông trộm nhìn một chút, lòng run lên, ảnh trên màn hình chẳng phải là Hạ Dương sao? Lẽ nào... Ôi chúa ơi, hẳn vừa phát hiện ra một chuyện động trời!

Văn Nhân Minh Húc nghiêng đầu, hơi nheo mắt, lạnh giọng hỏi, “Cậu thấy cái gì rồi?”

Lý Đông lắc mạnh đầu, xua tay lia lịa, lớn tiếng cam đoan, “Cái gì cũng không thấy, màn hình điện thoại của cậu phản quang, mình chỉ thấy đen sì thôi!”

Hắn nào lúc trước Minh Húc dặn hắn ở trước mặt Hạ Dương phải gọi y là Hứa Minh, thì ra là vì vậy! Nhưng hắn vẫn có chút buồn bực, sao tự đứng lại lấy tên giả ra lừa người ta làm chi?

Văn Nhân Minh Húc hừ lạnh, hỏi, “Cậu còn không đi ăn cơm?”

Lý Đông coi như có năng khiếu nhìn nhận sắc mặt, biết giờ mình đứng đây chỉ tổ làm y chướng mắt, tuy hắn rất muốn bà tám chuyện của Minh Húc và Hạ Dương, cơ mà... Mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn!

Lý Đông rời đi, trong phòng hội sinh viên chỉ còn lại mình Văn Nhân Minh Húc, y rút điện thoại nhìn chăm chăm nửa buổi, trong lòng thầm rửa xả.

Hạ Dương chết tiệt, vậy mà không biết gọi điện thoại cho y nhận lỗi! Đúng là chiều quá sinh hư rồi!

Xem lại lịch sử cuộc gọi, số y gọi nhiều nhất chính là số của Hạ Dương, y nghĩ, hay là... Y gọi một cuộc? Không khéo Hạ Dương da mặt mỏng, ngại gọi điện xin lỗi, thế thì y dành cho hắn một bậc thang bước xuống vậy!

Ừm, quyết định thế đi.

Nhấn điện thoại gọi, đặt lên tai.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc, xin vui lòng gọi lại sau. The number...”

Văn Nhân Minh Húc chửi bậy một tiếng, buồn bực vút điện thoại lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi cả giận nói, “Hạ Dương, anh dám tắt máy!”

25. Chương 25

Văn Nhân Minh Húc lại cầm điện thoại bị y quăng ra xa kia, chưa từ bỏ ý định gọi thêm lần nữa.

“Thuê bao quý khách...”

Y thấp giọng chửi bậy, ném điện thoại lần nữa, lần này lực ném mạnh hơn nhiều, điện thoại bay xa, tung hết cả.

Văn Nhân Minh Húc nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt tay, hận giờ không thể trực tiếp vọt tới nhà Tư Không Đặc Dương, lời con sói vô ơn nuôi mãi không quen chủ kia về hung hăng đánh một trận.

Hạ Dương tắt điện thoại suốt một tuần, dù sao cũng không có ai tìm hắn, một tuần này hắn nằm ì trong nhà Tư Không Đặc Dương, đến giờ thì lái xe đưa đón bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán đi học. Ở nhà chán thì vào thư phòng của Tư Không Đặc Dương chơi máy tính, thỉnh thoảng chọc mèo béo, sống rất vui vẻ thích ý.

Hắn thì đắc chí hân hoan, Văn Nhân Minh Húc lại ngày càng buồn bực, có đôi khi y nghĩ, mình sao cứ phải khổ sở đi thích tên gốc gác hăm dọa như Hạ Dương chứ, đây chẳng phải là tự mình đi chịu tội sao!

Hạ Dương ngả đầu dựa vào sofa, cầm bài tập của đứa nhỏ năm tuổi rưỡi viết, hắn vừa kiểm tra bài cho Cảnh Hoán, vừa cảm khái trong lòng.

Tiểu băng sơn này quả là không phải thông minh bình thường mà, tính không sai một con nào, tuy chữ còn xiêu vẹo, nhưng cũng đã rất nắn nót rồi. Hắn không thể không bội phục, đứa nhỏ này từ nhỏ đã được dạy dỗ khác hẳn người thường.

Trẻ con năm tuổi rưỡi nhà người khác có đứa nào không tè dầm chơi bòn bẩn, trẻ con nhà bọn họ thì sao, chặc, sắp nghịch thiên rồi.

“Cảnh Hoán à, trẻ con thì phải chơi trò của trẻ con chứ, con đừng cả ngày chỉ học bài, cũng không cần luyện chữ liên tục ba giờ thế đâu!” Hạ Dương nhìn Cảnh Hoán ngồi thẳng tắp sống lưng mà thấy mệt thay cho nhóc.

Tư Không Cảnh Hoán nghiêng đầu nhỏ, khuôn mặt trẻ con phúng phính hơi vênh lên, mím môi nói, “Không luyện chữ thì làm gì ạ?” Không phải nhóc không muốn chơi, nhưng một đứa nhỏ thì có thể chơi gì chứ? Nhóc không thích chơi mấy trò nhàm chán trên máy tính, chẳng thà luyện chữ còn hơn.

Hạ Dương ghen lời, tuy hẳn thích trẻ con, nhưng hẳn chưa mang trẻ con ra ngoài chơi bao giờ, mai là chủ nhật, Cảnh Hoán được nghỉ, hẳn thực sự đau lòng đứa cháu nhỏ của mình ngày nào đi học về cũng phải đối mặt với một núi bài tập về nhà, cho nên, hẳn quyết định, mai sẽ dẫn Cảnh Hoán đi chơi!

“Mai chú trẻ dẫn con ra biển chơi chịu không?” Thời tiết tháng năm thích hợp ra biển, tuy còn chưa thể xuống bơi, song ngồi trên bờ xây lâu dài vân vân cũng không tồi.

Tư Không Cảnh Hoán nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý, nhóc chưa đi biển bao giờ, thế nhưng đã thấy trên TV nhiều lần rồi.

Không phải nhóc không muốn đi, chỉ là ba rất bận, không có thời gian đưa nhóc đi chơi, lại càng không có ý định dẫn nhóc ra biển nghịch nước.

Thấy Cảnh Hoán đồng ý, Hạ Dương lập tức đứng dậy tìm anh mình, dù sao cũng là bắt cóc con giai bảo bối của người ta, phải đi xin chỉ thị mới được.

Hắn quy củ đứng trước cửa, nâng tay gõ gõ.

Không phải hẳn đột nhiên học thành kính trọng anh cả, chẳng qua là anh hẳn hôm nay về nhà đến cơm cũng không ăn đã vào thư phòng.

Tư Không Đặc Dương đang gọi điện, cầm điện thoại ra mở cửa cho hẳn.

Nhìn thấy người đến là Hạ Dương, gã chỉ tay vào sofa trong phòng, hất cằm ý bảo hẳn qua đó ngồi.

Gã thì ngồi ở sofa đơn bên cạnh, cầm bút máy vạch mấy nét lung tung trên giấy, chờ bên kia nói xong liền nói, “Năng lượng Hoàn Hảo Tân, ừ, thu mua 50%, ừ, đúng, cứ như vậy.”

Cúp máy, Tư Không Đặc Dương châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi rồi thở ra, coi bộ đang có tâm sự.

“Nói đi, có chuyện gì?”

Hạ Dương tiện hề hề xấp qua, chọt chọt cánh tay Tư Không Đặc Dương, cười hì hì hỏi, “Anh hai, Năng lượng Hoàn Hảo Tân là xí nghiệp kiểu mới phát triển nhất hiện nay, anh vậy mà lại thu mua một nửa cổ phần của công ty bọn họ, gian xảo ghê.”

Tư Không Đặc Dương liếc xéo hẳn, gian xảo? Không gian xảo không ra tiền.

“Đó là ý của anh hai chú, chú không định nói gì thì tôi xuống ăn cơm.”

Hạ Dương lập tức giữ chặt tay gã, cũng không tám nhảm nữa, nói mục đích của mình.

“Ngày mai em muốn đưa Cảnh Hoán ra bờ biển chơi, nó trẻ con ngày nào cũng ru rú trong nhà không tốt đâu.”

Tư Không Đặc Dương nhướn mày, gã không ngờ Hạ Dương lại có ý định đưa Cảnh Hoán ra ngoài chơi, hơn nữa bình thường con gã rất ngoan ngoãn nhu thuận, chưa bao giờ bám dính lấy gã, cho nên lâu dần, gã cũng quên mất con mình mới chỉ hơn năm tuổi, cũng thích chơi đùa như bao đứa nhỏ khác.

“Ừ, nhưng không được xuống biển, trời lạnh, Cảnh Hoán sẽ bị cảm.”

Hạ Dương gật đầu lia lịa, hẳn phải đưa Cảnh Hoán ra ngoài chơi, cho nhóc kia hít thở không khí trong lành mới mẻ, suốt ngày ở trong trung tâm thành phố, toàn hít phải khói xe bụi đường.

“Vậy em đi sắp xếp đồ đạc cho Cảnh Hoán.” Hạ Dương đứng lên vỗ vỗ mông, vui vẻ chân bước nhỏ, chậm chậm chạy đi.

Tư Không Đặc Dương đứng đằng sau hô một câu, “Tối mai anh hai chú về, nhớ ra sân bay đón.”

Hạ Dương vừa đến trước cửa, vươn tay chuẩn bị mở, kết quả nghe anh hẳn nói câu này, người lão đảo, chân trái vấp chân phải, trực tiếp ngã up lên cửa.

Mũi đụng cửa cái ‘bốp’.

“....Anh hai....Anh hai mai sẽ về?” Hấn đứng vững, quay đầu lại, vẻ mặt đáng thương như nàng dâu nhỏ.

Tư Không Đặc Dương nhếch miệng, ác ý cười, “Đúng, mười một giờ tối mai sẽ về, đặc biệt gọi điện cho chú đến đón đó.”

Hạ Dương kinh hãi liếm môi, bao nhiêu vui vẻ vừa rồi biến mất sạch.

“Có thể không đi được không?”

Gã lắc đầu, miệng sắp toét tới tận mang tai, biểu cảm vui sướng khi người gặp hoạ vô cùng rõ ràng, nở nụ cười lộ ra tám cái răng tiêu chuẩn.

“Chú nói có thể không đi được không?”

Hạ Dương lắc đầu, thở dài nhận mệnh.

“Được rồi, em đi đón.” Hấn mở cửa đi ra ngoài, hu hu hu, anh hai đã về, ngày lành của hấn thế là hết rồi.

Sáng hôm sau, Hạ Dương và Cảnh Hoán mỗi người đeo một balo trên lưng, lái xe ra bờ biển.

Tiết trời tháng năm vẫn còn hơi lạnh, hấn mặc cho Cảnh Hoán hai chiếc áo khoác, ngồi xổm trước mặt nhóc, xoa xoa khuôn mặt nhóc, “Có lạnh không?”

Cảnh Hoán lắc đầu, mắt to đen bóng nhìn chăm chú biển rộng xanh thẳm trước mặt, mặt than nhỏ nhắn hiếm có hiện lên nụ cười kinh ngạc vui mừng.

“Chú trẻ, nơi này lớn thiệt đó!”

Hạ Dương thơm má nhóc, đối với một đứa nhỏ lần đầu tiên nhìn thấy biển mà nói, nơi đây quả thực rất lớn rất mênh mông.

Hấn vỗ lên mông nhỏ của nhóc, cười nói, “Chạy ra đi, bãi cát có nhiều vỏ sò đẹp lắm nghen, chúng ta nhặt về làm quà cho chú hai.”

Cảnh Hoán gật đầu, nhắc chân chạy.

Hạ Dương đặt mông ngồi xuống cát, ngẩng đầu hô, “Đừng xuống nước nhé!”

Cảnh Hoán xoay người, nâng tay vẫy vẫy, “Con biết rồi!”

Hấn thả lỏng ngã về sau, nhìn bầu trời cũng mang màu xanh thẳm như nước biển, nhất thời có chút cảm khái.

“Biển rộng hời! Tất cả của người đều là nước!”

....Cái thằng cha nào rút gân này!

Xưng hô của anh Dương lớn với anh Dương bé sẽ thay đổi từ ‘anh – em’ sang ‘tôi – chú’ tùy theo tình huống nhé

26. Chương 26

Hấn còn đang ngửa mặt lên trời cảm xúc tràn trề, chợt thấy Cảnh Hoán chạy về, cúi người đứng phía trên hấn, cười hì hì nhìn hấn.

“Chú trẻ, đứng lên đi, nhặt vỏ sò với con, ở kia có thiệt nhiều thiệt nhiều vỏ sò đó!”

Cảnh Hoán như chú ngựa nhỏ thoát cương vui vẻ chạy nhảy, khuôn mặt đỏ bừng, nhưng không chảy mồ hôi.

Hạ Dương ngồi dậy, lục lục trong balo, lấy ra một cái hộp nhựa quơ quơ, “Bỏ vào đây.”

Cảnh Hoán gật đầu, vươn tay túm áo Hạ Dương kéo hẳn đi.

Lần đầu tiên nhóc được đi chơi, vui quá trời, đương nhiên mặt không còn xụ ra như bình thường nữa.

Hai chú cháu chân trần đi trên bờ cát, vừa đi vừa nhặt vỏ sò bị nước biển đánh dạt vào bờ, chiếc hộp trống không mau chóng được lấp đầy.

Cảnh Hoán cúi đầu nhìn vỏ sò trong tay, trề môi nhìn Hạ Dương.

“Không thả vào được nữa.”

Hạ Dương nghĩ nghĩ, hào phóng đóng góp áo quần của bản thân, “Để trong túi áo của chú này, túi áo của Cảnh Hoán cũng đựng được đó.”

Bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán vui vẻ, tiếp tục cắm cúi nhặt vỏ sò.

Nhìn đồng hồ, Hạ Dương gọi nhóc, “Cảnh Hoán, xây nhà cát với chú đi!”

Cảnh Hoán vừa nghe, lập tức xoay người chạy về, cát vỏ sò, những viên đá nhỏ xinh đẹp vào túi mình. Sau đó nhóc đặt móng ngồi xuống cạnh Hạ Dương, nghiêng đầu nhìn hẳn.

Hạ Dương xoa đầu nhóc, cười nói, “Có mệt không?” Nhóc con này tuy bình cũng tập thể dục, nhưng hẳn chưa thấy nhóc chạy nhảy nhiều như vậy bao giờ, không khéo mai lại đau chân.

Nhóc lắc đầu, dang rộng hai chân, cúi người, vòng hai tay vun một đụn cát, ngửa đầu hỏi, “Chú trẻ, xây thế nào ạ?” Nhóc chưa chơi trò này bao giờ, tò mò quá.

Hạ Dương ngồi đối diện nhóc, một lớn một nhỏ mặt đối mặt, hẳn nhếch cằm, “Trước vun thành một đống cát, sau đó đắp cao lên, con cứ xây giống căn nhà con tưởng tượng, xong chú sửa giúp cho.”

Cảnh Hoán lập tức bắt đầu ra tay, cũng không bận tâm quần áo dính đầy cát, chơi vui vẻ.

Hạ Dương lấy máy ảnh trong balo ra, giơ máy chụp khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Cảnh Hoán, tách tách mấy pô, hẳn chép miệng, cháu hẳn đúng là đáng yêu mà, mặt không biểu cảm vẫn đáng yêu hết như thế!

Hắn đang ngồi chơi với Cảnh Hoán, đột nhiên di động để trong túi quần rung lên ong ong.

Hạ Dương vỗ vỗ cát trên tay, duỗi thẳng chân, lấy di động ra, cũng không nhìn xem là ai gọi tới, đặt luôn lên tai, lười biếng hỏi, “Ai vậy?”

“Anh khởi động máy rồi à, không tránh tôi nữa?” Văn Nhân Minh Húc ở đầu dây bên kia cười lạnh.

Hạ Dương trợn mắt, nhất thời không nhận ra người kia là ai, nói chuyện gì mà kì vậy.

Hắn giơ điện thoại ra xem, là Hứa Minh...

“Tôi không tránh cậu, có chuyện gì vậy?” Hạ Dương ngồi trước biển, gió thổi vù vù, cho nên Văn Nhân Minh Húc không nghe rõ hẳn nói gì.

Tại Văn Nhân Minh Húc nghe được thành, “Tôi vù vù trốn cậu, chuyện vù vù gì...”

Văn Nhân Minh Húc tức điên, vui sướng khi Hạ Dương nghe máy biến mất tiêu, cơn giận bắt đầu bùng lên.

Đang giận, tất nhiên giọng điệu cũng không được tốt, y hừ mạnh, hỏi, “Anh lại đi đâu vui vẻ rồi phải không, sao anh bảo anh đi đến nhà anh anh cơ mà?”

Hạ Dương nhú mày, hẳn không quen nghe y nói giọng thế này, một tay cầm di động một tay vẽ cửa sổ cho nhà cát giúp Cảnh Hoán, không kiên nhẫn nói, “Cậu có bệnh à, có bệnh thì đi uống thuốc đi, ầm ĩ với tôi làm gì.”

Hắn tự thấy mình không đắc tội người này, vì sao phải chịu nghe y nói kiểu này chứ.

Văn Nhân Minh Húc nắm chặt điện thoại, tức phát điên, “Được, Hạ Dương, anh giỏi thì đừng đến tìm tôi bảo tôi nấu cho anh ăn nữa!” Rống xong liền vứt điện thoại lên bàn, ‘bộp’ một tiếng rõ to.

Hạ Dương bị dọa nhảy dựng, nhìn điện thoại vẫn đang kết nối, hần bĩu môi, cúp máy, lẩm bẩm, “Không ăn thì không ăn, ai thèm!” Hừ, khinh hần không có chỗ ăn cơm à, đâu phải chỉ có mình cậu biết nấu cơm!

Tuy an ủi bản thân như vậy, cơ mà trong lòng hần vẫn thấy không thoải mái, hần có làm gì sai đâu, Hứa Minh sao lại tỏ thái độ với hần như thế! Còn cúp điện thoại của hần lần hai!

Tư Không Cảnh Hoán ngẩng đầu, bất mãn nói, “Chú, chú phá hỏng nhà của con rồi!”

Hạ Dương lúc này mới hồi thần, cúi đầu nhìn, nhếch môi.

“Chú xin lỗi Cảnh Hoán, chú giúp con xây cái khác nghen.” Hần vừa rồi kích động, tung nhất dương chỉ chọc chọc chọc, nhà của Cảnh Hoán bị hần biến thành tổ ong vò vẽ mất rồi.

Cảnh Hoán bĩu môi gật đầu, được rồi, tâm trạng của chú trẻ hình như không được vui, nhóc đành tốt bụng tha thứ cho chú ấy vậy.

Hai chú cháu chơi ở bờ biển hơn ba giờ, cuối cùng đến khi Cảnh Hoán bụng đói sôi ồng ọc, hai người mới về.

“Chú trẻ, cái này cũng mang về.” Căn nhà nhỏ tự tay mình xây, tuy rằng xiêu xiêu vẹo vẹo không đẹp lắm, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên làm, Cảnh Hoán thấy có chút luyến tiếc.

Hạ Dương nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cầm máy ảnh tách một cái.

“Thế này được không?” Tất nhiên là không thể mang căn nhà cát này về nhà, đành phải chụp ảnh thay thế.

Tuy vẫn không nở, nhưng Cảnh Hoán rất hiểu chuyện, kiễ chân nhìn nhìn ảnh, gật đầu, “Được rồi ạ, vậy chúng ta về nhà đi chú, con đói.”

Hạ Dương gật đầu, cúi người đuổi tay bế nhóc lên.

Cảnh Hoán quấy quấy chân, không muốn để hần bế.

“Cảnh Hoán ngoan nào, để chú bế con, hôm nay con mệt rồi.” Hạ Dương một tay nâng mông nhóc ôm vào ngực, cúi người nhặt hai balo lên, hôn chụt một cái lên mặt nhóc, cười hì hì nói với nhóc, “Cảnh Hoán, hôm nay có vui không?”

Cảnh Hoán gật gật, ôm balo be bé của mình vào ngực, mặt không chút thay đổi nói, “Vui ạ, cảm ơn chú trẻ.”

Hạ Dương lòng vui như hoa nở, bế Cảnh Hoán ra bãi đậu xe, về nhà ăn cơm.

Văn Nhân Minh Húc thở phì phì ngồi trong văn phòng, một đồng văn kiện chết tiệt còn đang xếp chồng trước mặt chờ y kí tên, y lại xem không vào, hiệu suất làm việc tụt dốc nghiêm trọng.

Bút máy trong tay chấm chỉ chít trên trang giấy trắng, để lại một loạt chấm đen rối mắt.

Càng nghĩ càng bực mình, y cầm di động lên.

“Tuấn Nghị, có bận gì không?”

Mạc Tuấn Nghị đang đi ăn cơm ở căng tin trường cùng Ô Thuần Nhã, kinh ngạc nhận điện của Văn Nhân Minh Húc.

“Đang ăn cơm với bạn học, anh bận rộn thế mà còn có thời gian tìm tôi sao.” Vừa nói hần vừa gấp thịt cho Ô Thuần Nhã.

“Ăn nhiều một chút!”

Ô Thuần Nhã mỉm cười phất tay, cậu thích ăn đồ thanh đạm, mấy món thịt thà không hợp với khẩu vị của cậu lắm.

Văn Nhân Minh Húc nhướn mày, chà, quan tâm bạn học ghê nhỉ.

“Buổi tối có rảnh không, đi uống với tôi.” Hai người bọn họ đã lâu không gặp, y và Mạc Tuấn Nghị cũng coi như trúc mã trúc mã, anh giai Văn Nhân Minh Húc trước đây luôn có mấy thằng nhóc con lon ton sau mông, Mạc Tuấn Nghị chính là một trong số đó.

Mạc Tuấn Nghị nghiêng đầu nghĩ nghĩ, dù sao cũng không bận gì, đồng ý.

Hai người hẹn thời gian, Mạc Tuấn Nghị cúp máy, buồn bực nói với Ô Thuần Nhã, “Mình nhớ rõ anh ấy không biết uống rượu mà!”

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, khó hiểu nghiêng đầu nhìn hắn, nhưng cũng không hỏi nhiều, cậu không thích tùy tiện hỏi han việc tư của người khác.

Hạ Dương đưa Cảnh Hoán về nhà ăn cơm, sau đó hai chú cháu vào phòng tắm tắm rửa.

Cảnh Hoán hết như con khỉ, cả khuôn mặt lấm lem đất cát.

Lần đầu tiên tắm cho trẻ con, Hạ Dương luống cuống tay chân, chỉ muốn chôn đầu vào bồn tắm.

“Chú, để con tự tắm.” Cảnh Hoán bĩu môi, lấy tay che JJ con con của mình.

Hạ Dương cười hô hô, nhéo nhéo bụng nhóc, gạt đầu, “Rồi rồi, tự con tắm.”

Hạ Dương nâng chân dài, nhảy vào bồn tắm ngâm mình.

Nước hơi nóng, nhưng ngâm rất thoải mái, nhìn Cảnh Hoán ở bên cạnh dùng vòi hoa sen gội đầu, hắn vẩy vẩy tay với nhóc, “Lại đây ngâm mình đi, không mai chân con sẽ đau.”

Cảnh Hoán nghĩ nghĩ, trèo vào bồn tắm, ngồi lên đùi Hạ Dương, ghé vào trước ngực hắn lấm bắm, “Vỏ sò cũng phải tắm.”

Hạ Dương lười biếng nhắm mắt ừ một tiếng, nhấc tay cầm hộp nhựa đặt trên bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch, cũng cầm luôn cả túi nilon đầy ụ lên.

“Lát nữa tắm xong thì tắm cho vỏ sò.”

Cảnh Hoán ngoan ngoãn gạt đầu, thành thành thật thật ngâm mình.

Ngâm mình thư giãn khoảng ba mươi phút xong, Hạ Dương ôm Cảnh Hoán cả người ửng hồng ra khỏi bồn tắm, bao khăn tắm quanh người nhóc.

“Vỏ sò!” Cảnh Hoán chỉ hộp nhựa.

Hạ Dương nghĩ nghĩ, mở nước vào một cái chậu to, thả hết vỏ sò vào.

“Mặc quần áo đã, lát chú rửa vỏ sò cùng con.”

Lại qua nửa giờ nữa, vỏ sò đã được rửa sạch sẽ nằm trong chậu, Cảnh Hoán vươn tay nhỏ lật lật, cười vừa lòng.

“Con làm quà cho chú hai, chú trẻ nếu bận thì đi đi.”

Hắn nhướn mày, hừm, dùng xong rồi thì đá phồng!

“Chú làm giúp con.” Hạ Dương muốn nhảy vô giúp vui, đưa keo dán cho Cảnh Hoán, cười hì hì nói.

Cảnh Hoán lắc đầu, “Không cần đâu, con tự làm.”

Được rồi, hắn không hiểu tâm tư trẻ con, không cần hắn hỗ trợ thì thôi.

Hạ Dương nhéo nhéo mặt thịt tròn tròn của Cảnh Hoán, xoay người ra khỏi phòng ngủ của nhóc.

Mới ra khỏi cửa đã thấy Tư Không Đặc Dương, coi bộ là đang đi tìm hắn.

“Mau mau mau, ra sân bay.” Tư Không Đặc Dương thấy Hạ Dương, liền qua kéo tay hắn.

Hạ Dương nghiêng đầu, khó hiểu hỏi, “Sao đi sớm vậy? Anh hai đến nửa đêm mới về cơ mà?”

Tư Không Đặc Dương kéo hắn ra ngoài, vừa đi vừa bảo, “Ai biết nó muốn làm gì, lên máy bay rồi, một tiếng nữa hạ cánh.”

Hạ Dương giật giật khoé miệng, hắn biết anh hai động kinh, cơ mà cũng chỉ dám vụng trộm nói sau lưng y.

“Đợi lát nữa, em đi thay quần áo đã.” Hắn mới tắm xong, vẫn còn mặc áo choàng tắm đây!

Hai anh em chuẩn bị một chút, lái xe thẳng đến sân bay.

Bên này, Mạc Tuấn Nghị vốn định rủ otn đi gặp Văn Nhân Minh Húc uống rượu, nào ngờ người ta nói, nhà có việc.

“Mình không đi đâu, Tuấn Nghị.” Ô Thuần Nhã lắc đầu từ chối.

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, không được vui, “Cậu nói xem cậu còn trẻ như vậy, chẳng lẽ có cô nào đang chờ ở nhà?”

Ô Thuần Nhã trợn mắt, cô nào cái rắm, ở nhà còn có một nhóc con đầy hơi sữa đang chờ đây! Nhưng mà cậu không thể nói với Mạc Tuấn Nghị được, không thì thể nào cũng sẽ bị hấn hỏi không ngừng.

“Mình còn phải đi dạy thêm, đi trước đây.” Cậu đeo balo, cũng không để tâm xem Mạc Tuấn Nghị đang nói gì, bỏ chạy lấy người.

27. Chương 27

Tại sân bay, Tư Không Viêm Nghiêu một mình kéo vali đi ra. Đứng trước cổng sân bay, y nâng cổ tay nhìn đồng hồ, sắc mặt ngày càng trầm xuống.

Hạ Dương đạp phanh phanh kít con xe Hummer màu vàng kim, vũng vàng dừng trước mặt Tư Không Viêm Nghiêu.

“Anh hai!” Hạ Dương bước xuống xe, lao đến...Vali hành lý ở chân Tư Không Viêm Nghiêu.

Tư Không Đặc Dương cười xuống xe, dang rộng hai tay, vốn gã định ôm một cái ôm thân mật thể hiện tình cảm thâm thiết với người em giai đã hơn nửa năm chưa gặp, kết quả...

“Anh cả, anh tởm quá đấy.” Hạ Dương ghét bỏ đẩy người đang ôm mình ra, vẻ mặt phải nói là muốn ghét bỏ bao nhiêu thừa mứa ghét bỏ bấy nhiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu liếc hai người bọn họ một cái, mở cửa ghế sau, khom người nhắc chân bước vào, sau đó lạnh lùng nói với hai tên ngu ngốc đang nhìn mình, “Đi.”

Hạ Dương bĩu môi, nhắc vali cất vào cốp xe, quay đầu thấy Tư Không Đặc Dương còn chưa lên xe, hấn nhướn mày kêu, “Hình như anh hai đang bực đấy.”

Tư Không Đặc Dương gật đầu, khoa chân múa tay làm tư thế cắt cổ, ý tứ chính là, hai bọn họ phải thành thật ngoan ngoãn một chút, nếu không tí lại bị khí lạnh của y đông chết.

Hạ Dương rứt cổ, nuốt nước miếng, nháy mắt cảm giác tóc gáy bị cơn gió âm u thổi dựng đứng hết cả, dây thần kinh rung lên dữ dội.

“Anh cả...Em chợt nhớ ra mình còn có chút việc, ừm, hay là em đi trước, anh với anh hai về đi...”

Tư Không Đặc Dương trừng hấn một cái, ngồi vào ghế phó lái, nhướn mày với Hạ Dương.

Hạ Dương nhận mệnh thở dài, ngồi lên ghế lái, lái xe đi.

Hấn nghiêng đầu hỏi, “Về nhà?”

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi như đại gia không buồn hé mắt, mũi hừ một tiếng xem như trả lời.

Hạ Dương giật giật khoé miệng, nghiêng đầu nhìn Tư Không Đặc Dương.

“Viêm Nghiêu, em ở nơi hẻo lánh lâu thế rồi, có muốn đi tìm vui không?” Gã rất hiểu thằng em nhà mình, nhu cầu của nó không phải lớn bình thường đâu, muốn bắt em trai gã cảm dục, phỏng chừng trời sẽ mưa màu hồng. (Và nửa đời sau của ảnh đã phải cảm dục dài dài ^..^)

Tư Không Đặc Dương cười gian tà, quay đầu hỏi y.

Tư Không Viêm Nghiêu hơi mở mắt, mặt không đổi sắc nói, “Mệt, không đi, về nhà.”

Hạ Dương vừa lái xe vừa nói, “Em đi, anh cả mang em đi chơi đi.” Hắn còn chưa đến quán bar uống rượu bao giờ, không phải hắn không muốn đi, mà là không có cơ hội đi.

Vất vả lắm mới có cơ hội, đương nhiên không thể bỏ lỡ rồi.

Tư Không Đặc Dương nghĩ nghĩ, dù sao cũng không có việc gì làm, buổi tối ở nhà cơm nước xong ra ngoài tiêu dao một lúc cũng hay lắm, liền đồng ý.

Mạc Tuấn Nghị ăn tối với Văn Nhân Minh Húc xong, trực tiếp đi đến bar Hồng Nhân.

Mới vào cửa, nhân viên của quán đã đón tiếp hai người.

“Hai vị tiên sinh muốn dùng gì?” Nhân viên dẫn cả hai đến chỗ ngồi, đưa menu cho Mạc Tuấn Nghị.

Mạc Tuấn Nghị còn chưa mở miệng, Văn Nhân Minh Húc đã đưa menu lại cho nhân viên phục vụ, không kiên nhẫn nói, “Một đĩa mực sồi, một đĩa hạt dưa, một chai Vodka.”

Nhân viên hơi cúi đầu, xoay người rời đi.

Mạc Tuấn Nghị khó hiểu nhìn y, hỏi, “Anh sao thế, sáng mai tôi còn phải đi học đấy!”

“Uống rượu chứ còn gì, không thì cậu đến đây làm chi, câu giai?” Văn Nhân Minh Húc liếc xéo hắn, ngữ khí đầy vẻ khinh thường.

Nhân viên phục vụ mau chóng bưng khay tới, đặt đồ lên bàn.

Mạc Tuấn Nghị thở dài, khui rượu, rót vào hai ly nhỏ, nghiêng đầu nhìn nữ ca sĩ hát trên đài, chập lưỡi, “Minh Húc, anh đang yêu à?”

Hắn không rõ, nếu không bị tình cảm kích động, người này sao có thể chủ động tìm hắn đi uống rượu chứ.

Văn Nhân Minh Húc rất không lịch sự mà đảo mắt xem thường hắn, cầm ly rượu trên bàn, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Mạc Tuấn Nghị nhướn mày, không nói nữa, rót thêm rượu cho y.

Ly thứ hai lập tức bị y khí phách xử lý.

Mạc Tuấn Nghị nhíu mày, bất mãn, “Nếu anh cứ thế này thì tôi về đây, miễn cho lát nữa phải lái xe đưa anh về.”

Văn Nhân Minh Húc hừ một tiếng, vươn tay đoạt lấy chai rượu, tự mình rót đầy ly, ly thứ ba lại bị y xử đẹp.

Liếm chất lỏng vương bên khoé môi, y cười nói, “Tự mình đi săn mực tiêu đi, ai cần cậu đưa về.”

Mạc Tuấn Nghị giận, có ý tốt mà không được báo đáp!

Hắn hừ một tiếng, khẽ nhấp ngụm rượu, chập lưỡi, quay đầu nhìn về phía đám trai gái lẩn lộn.

Chín giờ tối, đây là khoảng thời gian quán bar Hồng Nhân có lượng khách cao nhất, phụ nữ ăn mặc thời thượng trang điểm xinh đẹp, đàn ông anh tuấn tiêu sái, bọn họ lắc lư quay cuồng, ở sàn nhảy chính giữa quán bar thoả sức khiêu vũ.

Mạc Tuấn Nghị nheo mắt, chột chột Văn Nhân Minh Húc ngồi cạnh đã uống hơn nửa chai Vodka nhưng vẫn rất tỉnh táo, nghi hoặc hỏi, “Kia là Tư Không Đặc Dương à? Người đi bên cạnh anh ta là ai?”

Số lần Mạc Tuấn Nghị gặp Hạ Dương có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa đèn quán bar lúc sáng lúc tối, hắn nhìn không ra.

Hắn phải công nhận Tư Không Đặc Dương đúng là tên cặn bã, chạy măn không kiêng, cơ mà người đàn ông đang uốn éo cùng anh ta quả không tồi, chắc, xem cặp mắt phượng kia kia, lúc nheo lại quá là động lòng người. Còn vòng eo, đôi chân kia nữa, chắc chắn, nhưng nhìn quen quá, ai thế nhỉ?

Văn Nhân Minh Húc quay đầu, quét mắt nhìn hai người kia, sửng sốt.

Y nắm chặt tay, khớp ngón tay trắng bệch, nếu dùng thêm chút lực nữa, ly rượu nho nhỏ trong tay y chỉ sợ sẽ chịu không nổi mà vỡ nát.

Mạc Tuấn Nghị quay đầu hỏi muốn xác nhận với y một chút, kết quả thấy y vẻ mặt dữ tợn, cứ như hận không thể lao qua cắn chết ai đấy, dọa hấn nhảy dựng.

“Minh Húc?” Hấn giải cứu ly rượu đáng thương ra khỏi tay Văn Nhân Minh Húc, gọi y một câu.

Văn Nhân Minh Húc quay đầu lại, nhìn Mạc Tuấn Nghị, không nói gì.

Mạc Tuấn Nghị bị y liếc đến run da đầu, càng thêm khó hiểu.

Không giống tính cách của Văn Nhân Minh Húc chút nào, không phải anh ấy rất trầm ổn điềm tĩnh sao, thế nào mà giờ lại xù lông như vậy?!

Hơn nữa vừa rồi...Minh Húc hấn là nhìn người đang nhảy nhót trên sàn nhảy, trong đám đông đó có người có thể khiến anh ấy để ý như vậy sao?

Nghĩ nghĩ, Mạc Tuấn Nghị cũng quay đầu nhìn theo, vừa khéo mắt đối mắt với Tư Không Đặc Dương đang nhảy mệt, muốn quay về uống rượu.

Mạc Tuấn Nghị vẫy vẫy tay, cười nhìn gã.

Tư Không Đặc Dương nhướn mày, vừa lau mồ hôi vừa đến bàn bọn họ, ngồi xuống sofa bên cạnh, thở hổn hển, hỏi, “Hai người cũng đến đây à?”

Mạc Tuấn Nghị gật đầu, chào hỏi, “Anh Đặc Dương vẫn đom đống lả lơi như trước.”

Tư Không Đặc Dương cười nhạo cổ đầu hấn một cái, xoay sang nhìn Văn Nhân Minh Húc, hỏi, “Cậu sao thế, nhìn anh cứ như nhìn kẻ thù.”

Coi y trừng kia, sắp rớt con ngươi ra rồi.

Văn Nhân Minh Húc mơ hồ nhìn Hạ Dương điên cuồng vặn vẹo trong đám người, y chưa bao giờ biết, Hạ Dương bình thường tùy tiện, khi nhảy lại có khả năng cảm nhận nhịp điệu tốt đến vậy.

Tư Không Đặc Dương quay đầu lại, nhìn theo Văn Nhân Minh Húc, liếc một cái liền thấy Hạ Dương.

Làn da trắng nõn của Hạ Dương bị ánh đèn chiếu lúc hồng lúc trắng, mắt phương hơi nheo lại, thân thể lắc lư theo âm nhạc, không chỗ nào không khiến lòng người rung động.

“Đó là em họ tôi, Hạ Dương, hai người hấn là biết chứ?”

Văn Nhân Minh Húc quay đầu lại, tùy tiện ‘Ừ’ một tiếng, cầm ly rượu nốc chất lỏng cay nồng bên trong, che đi thân thể khô nóng của mình lúc này.

Y biết mình đang có vấn đề gì, đây không phải là lần đầu y có xúc động bức thiết muốn chiếm lấy Hạ Dương, y muốn người đàn ông tưởng chừng ngốc nghếch, kì thực lại có tâm tư tinh tế kia.

Mạc Tuấn Nghị giật mình, hấn nào hấn thấy người kia quen vậy, thì ra là Hạ Dương, nhưng chưa nghe nói Hạ Dương vào những chỗ thế này ăn chơi bao giờ, không phải anh ta thích đi du lịch sao?

“Anh Đặc Dương, anh đưa Hạ Dương đến đây khai trai à?” Tư Không Đặc Dương đến đây, mười phần mười là săn đối tượng, Hạ Dương đến cùng gã, nhất định là cũng tới tìm mục tiêu.

Ôi, mấy người trai gái vây quanh Hạ Dương có ý tứ chưa kia, hết cạ bên này lại cạ bên kia.

Tư Không Đặc Dương liếc một cái, nhếch miệng cười, cầm ly rượu của Mạc Tuấn Nghị, nhấp một ngụm.

Thấy Mạc Tuấn Nghị trợn tròn mắt, gã trấn an, “Không sao đâu, tôi không chê cậu.”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, ai chê ai còn chưa biết đâu!

“Dì trẻ tôi mong ngóng được ôm cháu, nếu hôm nay chẳng nhóc Hạ Dương này có thể tìm đối tượng khai trai, tôi còn được tính là giúp dì trẻ tôi giải quyết một vấn đề quan trọng!” Coi cái ngữ khí, cái vẻ mặt kia kìa, đúng là vui sướng khi người gặp họa mà.

Văn Nhân Minh Húc nổi điên, đập mạnh ly rượu xuống bàn, đứng dậy bỏ đi.

Tư Không Đặc Dương chớp mắt mấy cái, khó hiểu hỏi, “Minh Húc sao thế?”

Mạc Tuấn Nghị nhún vai, chìa hai tay, vô tội nhìn gã, “Không biết, trên cơ bản là mình anh ấy uống hết chỗ rượu này, tửu lượng của Minh Húc từ khi nào tốt thế nhỉ? Uống nhiều như vậy mà đi đường cũng không loạn choạng.”

Tư Không Đặc Dương phì cười, Mạc Tuấn Nghị đây là đang hâm mộ đó à?

Tác giả bày tỏ suy nghĩ:

Có bạn trẻ nói tính cách của Hạ Dương không giống trong truyện Bánh Bao nhà ai.

Thực ra là như vậy, truyện này xảy ra khi Hạ Dương 24 tuổi, Văn Nhân Minh Húc 23 tuổi.

Còn trong truyện Bánh Bao Hạ Dương đã 28 tuổi, Văn Nhân Minh Húc 27 tuổi.

Cho nên, thời gian ba bốn năm, cho dù cậu ấy hâm hâm điên điên thế nào, cũng sẽ trở nên trưởng thành chín chắn hơn nhiều.

Bạn Táo bày tỏ suy nghĩ: Tính ra thì gian tình của ông em út nhà này nảy sinh sớm nhất đó!

28. Chương 28

Trên sàn nhảy, trai hào hoa gái mỹ miều, đủ mọi loại người cùng nhau lắc lư thân thể, dưới âm nhạc chấn động ồn ã, bọn họ phóng túng bản thân, ma sát lẫn nhau.

Văn Nhân Minh Húc bước ra từ toilet, đưa mắt nhìn Hạ Dương đang bị một đám người vây quanh, lửa giận càng bùng lên, y bước qua, vươn cánh tay dài túm Hạ Dương đang lắc lư eo mông ra, cũng không quan tâm người xung quanh xôn xao rối loạn, xoay người kéo cánh tay Hạ Dương rời đi.

Y lôi Hạ Dương đi qua bảy tám khúc rẽ đến lối nhỏ ở cửa sau quán bar, thấy một đôi nam nữ đang quần quýt tại chỗ, y trừng mắt, lạnh lẽo nói, “Cút ngay! Muốn làm tình thì đi thuê phòng!”

Đôi tình nhân kia bị sắc mặt âm trầm của y dọa sợ, người đàn ông vốn còn định gào lên với y là bọn họ tới trước, kết quả bị thân hình cao lớn của y áp bách, đành xám xịt kéo người phụ nữ đang dựa vào tường bỏ đi.

Hạ Dương nhảy nóng toát mồ hôi, đầu óc còn chưa tỉnh táo lại, lắc lư đến hoa cả mắt, lúc bị Văn Nhân Minh Húc kéo đi còn ngu ngốc tưởng là anh cả của hắn nữa chứ! Ánh đèn trong bar quá mờ, dáng người của Văn Nhân Minh Húc lại khá tương tự với Tư Không Đặc Dương, chỉ là hơi cao hơn một chút, cho nên hắn vẫn không nhận ra.

Văn Nhân Minh Húc vung tay, Hạ Dương liền bị y đè lên tường, mông ‘bộp’ một tiếng cụng vào tường, đau đến nhe răng.

“Kháo! Anh làm gì thế!” Hạ Dương xoa xoa mông, đau chết đi mất! May mà hắn mông cong, nếu không lưng hắn nhất định sẽ bị thương nặng!

“Đau lắm đó, anh động kinh à, anh cả...?” Hạ Dương đang định ngẩng đầu hung hăng gào lên, nào ngờ đến khi nhìn thấy rõ người đang nổi giận đùng đùng là ai, hắn sững sờ.

Mắt phượng chớp chớp tròn tròn, hần khó hiểu nghiêng đầu, chu miệng xoa mông, cả giận nói, “Cậu uống say hả!”

Văn Nhân Minh Húc nheo mắt, đặt hai tay lên vai hần, âm trầm nhìn chăm chăm hần.

Hạ Dương bị y sống chết đè lại, vặn vẹo muốn giãy dựa lại chỉ phí công, người trước mặt là một thanh niên cao gần mét chín, sức lực mạnh hơn hần nghĩ nhiều, hơn nữa, cảm giác bị nhìn từ trên xuống thể này thật là đau trứng mà!

Hạ Dương cau chặt mày, tức giận nói, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì, buông ra!”

Văn Nhân Minh Húc không mấy may xô dịch, y dõng theo cánh môi hé ra khép vào cửa Hạ Dương, không kìm được nuốt nước miếng.

“Anh tới đây khai trai?” Giọng nói mang theo một chút khàn khàn, ngữ điệu cũng ẩn ẩn nguy hiểm.

“Gi?” Hạ Dương ngơ ra, ngửa đầu nhìn Văn Nhân Minh Húc đối diện, khó hiểu chớp chớp hai mắt sáng long lanh.

Rõ ràng ánh đèn ở ngõ nhỏ mờ tối, vậy mà Văn Nhân Minh Húc lại có thể nhìn rành mạch cặp mắt ánh nước của Hạ Dương, còn cả đôi môi hồng hồng mềm mại kia nữa.

Y mê muội dán sát lại, chớp mũi đối chớp mũi Hạ Dương, nheo mắt nhìn hần, khàn khàn hỏi lại một lần nữa,

“Anh tới đây, có phải để khai trai không?”

Hạ Dương hơi nhú mày, nghiêng đầu tránh hơi thở ẩm mùi rượu của y phả lên mặt mình, mắt tự nhiên liếc xéo y.

“Khai trai gì chứ, cậu nói linh tinh gì thế, tôi nghe không hiểu.” Hạ Dương đẩy mặt y ra, quyết định phải giữ vững khoảng cách an toàn với y, lúc này Văn Nhân Minh Húc nhìn rất nguy hiểm, hơn nữa sức chiến đấu của hần căn bản không đo lại được với y.

Đừng thấy y lẳng lặng nhìn hần mà nghĩ không có gì khác thường, trong tiềm thức hần biết, hiện tại người này vô cùng nguy hiểm.

Văn Nhân Minh Húc rõ ràng không tin lời hần nói, nhất là khi lúc này Hạ Dương không dám nhìn thẳng y, càng làm y cảm thấy mình đã đoán đúng.

Y nâng cằm hần lên, để hần đối mặt với mình, “Hạ Dương, tôi đối với anh có tốt không?”

Hạ Dương sững sốt, chớp mắt thêm mấy cái, nghi hoặc hỏi, “Cậu phát điên à, tôi đã nói rồi, không phải đến để khai trai, cậu còn nói linh tinh gì nữa! Gì mà đối với tôi tốt hay không, cái này có liên quan đâu?”

Hơn nữa, tôi có khai trai hay không thì liên quan gì đến cậu. Hạ Dương bĩu môi, buồn bực quá trời.

Văn Nhân Minh Húc lại áp tới cọ cọ chớp mũi hần, Hạ Dương run run, tóc gáy dựng đứng lên, sờn gai ốc khắp người.

“Hứa Hứa Hứa Hứa, Hứa Minh, đừng gần tôi như vậy được không...” Hạ Dương vì tránh đụng chạm của Văn Nhân Minh Húc mà rụt gáy sát rạt vào tường.

Văn Nhân Minh Húc hận chết cái tên giả này, làm cho đến giờ Hạ Dương vẫn nghĩ y tên là Hứa Minh, nhưng nếu y nói cho Hạ Dương biết thực ra mình là Văn Nhân Minh Húc, vậy y sẽ trở thành tên lừa gạt xấu xa mất, đến lúc đó với tính cách của Hạ Dương, nhất định hần sẽ trở mặt với y.

“Hạ Dương, anh có hiểu ý tôi không?” Văn Nhân Minh Húc bị đủ loại cảm xúc đè nén, nhụt chí tựa đầu lên vai Hạ Dương, nhắm mắt thở than.

Hạ Dương nghiêng đầu, hỏi, “Ý gì?” Trước kia hần không cảm thấy Hứa Minh có gì khác thường với mình, nhưng hôm nay...Hần không quen loại tiếp xúc gần gũi, lại đây tính ám chỉ thế này.

Văn Nhân Minh Húc hít sâu, cảm nhận mùi hương đặc biệt chỉ duy Hạ Dương có, giống hệt mùi hương trên người người này khi hần cứu y, mùi hương khiến y mê muội.

“Tôi thích anh.” Lời thổ lộ này thực sự quá mềm nhẹ khê khàng, bị tiếng nhạc ồn ã hỗn loạn của quán bar che mất.

Hạ Dương không nghe rõ Văn Nhân Minh Húc nói gì, hấn rụt cổ, nâng y dậy, lo lắng hỏi, “Cậu uống say quá à?” Cho dù giờ rất tối, nhưng hấn vẫn nhìn ra khuôn mặt y đỏ bừng, nóng hầm hập.

Văn Nhân Minh Húc nhắm mắt, cọ cọ má lên bàn tay mát lạnh của Hạ Dương, bĩu môi, ừm một tiếng, đặt toàn bộ sức nặng cơ thể của mình lên người hấn, xấu xa cong lưng vòng hai tay lên cổ hấn, áp cả người qua.

Hạ Dương run rẩy khoé miệng, thật muốn ngửa mặt lên trời rống giận, tôi khát, Hứa Minh cậu nặng muốn chết!

Hạ Dương nghiêng đầu nhìn, thấy y đã tựa vào mình nhắm mắt lại, hấn thở dài, vỗ vỗ vai y, gọi mấy tiếng.

“Này, Hứa Minh, tỉnh tỉnh, Hứa Minh!”

Hấn nhận mệnh lấy di động ra gọi cho Tư Không Đặc Dương.

Tư Không Đặc Dương đang ôm một cậu chàng đẹp trai, vung tay với Mạc Tuấn Nghị, vẻ mặt muốn lưu manh bao nhiêu có đủ lưu manh bấy nhiêu.

Mạc Tuấn Nghị đảo mắt xem thường, ghét bỏ nhìn cậu trai điểm tô xinh đẹp trong lòng Tư Không Đặc Dương, hừ một tiếng.

“Di động kêu kìa!” Một hấn trong tiếng nhạc đinh tai này còn có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Tư Không Đặc Dương.

Tư Không Đặc Dương nhướn mày, đẩy người trong ngực ra, lấy điện thoại trong túi áo ra xem, thấy là số của Hạ Dương liền quay đầu nhìn đám đông trên sàn nhảy, không thấy hấn đâu.

Gã nghe điện, quát, “Thằng nhãi con này em chạy đi đâu rồi!”

Hạ Dương nhếch miệng, để điện thoại ra xa xa, tránh cho bị điếc tai.

“Anh cả, em vô tình gặp một người bạn uống say, em đưa cậu ấy về nhà, anh cứ chơi tiếp đi.”

Nói xong liền cúp máy.

Tư Không Đặc Dương mặt nhăn mày nhíu, mở ví rút một tấm phiếu đỏ rực đưa cho cậu trai ngồi bên cạnh, cậu trai nhận lấy, ghé qua hôn chụt một cái lên mặt gã, rồi đứng dậy lắc hông rời đi.

Tư Không Đặc Dương cầm khăn tay hung hăng xoa mặt.

Mạc Tuấn Nghị cười lạnh một tiếng, chọc gã, “Ồi chào, tôi còn tưởng anh thích cậu ta chứ, mới rồi còn ôm chặt thế cơ mà.”

Tư Không Đặc Dương nâng mắt lên nhìn hấn, nhấp một ngụm rượu, cười tà, “Sao, ghen à?”

“Phi, đúng là lên đến tuổi đại thúc có khác, da mặt dày hơn người trẻ nhiều.”

Tư Không Đặc Dương nhướn mày, không nói gì, trong lòng thầm nghĩ, thằng nhóc thối Hạ Dương kia không biết gặp được bạn nào, lại còn tự mình đưa về nhà, đúng là thân thiết ghê.

Mạc Tuấn Nghị lại uống cùng Tư Không Đặc Dương một lúc, thấy Văn Nhân Minh Húc vẫn chưa về, gọi điện thì tắt máy, hấn có chút buồn bực, lười biếng tựa vào sofa lằm bằm, “Buồn ngủ quá, tôi về nhà ngủ đây, Minh Húc bảo tôi đi uống rượu cùng rồi lại trốn đi, đúng là quá đáng!”

Tư Không Đặc Dương bật cười, “Ừ, đi thôi, tôi đưa cậu về.” Hai người bọn họ cũng uống khá nhiều, để hấn tự lái xe về gã không yên tâm lắm.

Tư Không Đặc Dương vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, thanh toán.

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, đứng lên đi theo Tư Không Đặc Dương ra khỏi bar.

Hạ Dương đỡ Văn Nhân Minh Húc đi ra từ cửa sau, đảo mắt mấy cái liền thấy xe của y, thò tay vào túi quần Văn Nhân Minh Húc lấy chìa khoá xe, nhét y vào ghế sau.

Hắn vừa lái xe vừa lăm bắm, coi như làm tài xế cho cậu một hôm, sáng làm đại băng sơn, tối về làm ma men!

Vất vả lăm Hạ Dương mới lôi Văn Nhân Minh Húc lên tầng, lại lấy chìa khoá nhà trong túi áo của y ra, mở cửa vào nhà.

Dùng sức quăng y xuống giường, Hạ Dương thở hổn hển, ngồi bên giường nhìn y nửa buổi, thấy y không có dấu hiệu tỉnh lại đành chịu mệt nhọc đi vào toilet trong phòng ngủ của Văn Nhân Minh Húc.

Cảm giác được bên cạnh không có động tĩnh, Văn Nhân Minh Húc hé mắt, nhìn về phía Hạ Dương trong toilet.

Vừa thấy Hạ Dương xoay người quay lại, y lập tức nhắm mắt giả bộ ngủ.

Hạ Dương cầm một cái khăn mặt thấm nước ấm đi ra, nghiêng người ngồi bên cạnh Văn Nhân Minh Húc, áp khăn lên mặt y, lau lau lau.

Văn Nhân Minh Húc thiếu chút bị động tác dã man của hắn làm nghẹn chết, nhưng vẫn cố nhịn xuống, y giờ đang say, đã ngủ rồi.

Hạ Dương lau xong mặt cho y, đứng lên nhìn nhìn, cởi giày y ném qua một bên, lăm bắm, “Cậu ngủ đi, tôi đi đây.”

Văn Nhân Minh Húc vừa nghe hắn nói muốn đi, sao có thể thả hắn đi cho được, lập tức rầm rì ồn ào, “Muốn cởi quần áo, khó chịu, cởi quần áo!”

Vừa nói vừa tự tay kéo cà vạt, mắt lại vẫn nhắm chặt.

Thấy y lung tung tháo cà vạt, có khi sẽ tự thít chết chính mình, Hạ Dương đành phải cởi cà vạt giùm hắn, thấy y liên tục lều bều đòi cởi quần áo, cũng tốt bụng cởi nốt cho y, tháo thắt lưng, lột quần, được rồi, ngoại trừ cái quần xà lỏn ra, mấy cái khác đều cởi tất.

Hạ Dương chắc chắc lưỡi, vỗ lên đùi Văn Nhân Minh Húc cái đốp, còn bóp bóp, cảm thán, rắn chắc ghê há.

Văn Nhân Minh Húc bị hắn bóp ra phản ứng, lập tức thừa dịp xoay người trốn vào chăn, cơ mà tay thì vẫn túm chặt tay áo Hạ Dương, chỉ sợ hắn chạy mất.

“...” Cúi đầu nhìn bàn tay chơi xấu kia nửa ngày, Hạ Dương không còn cách nào, đành phải nghiêng đầu nhìn khuôn mặt say ngủ của Văn Nhân Minh Húc, nằm xuống.

Được rồi, hắn mệt mỗi một ngày, tối lại nhảy nhót lâu như thế, còn phải khuôn vác cái tên đại ngốc bự chẳng này về, thực sự là buồn ngủ lắm rồi.

Dù sao cũng là hai thằng đàn ông, ngủ chung một giường đâu có vấn đề gì.

Nghĩ như vậy, Hạ Dương ngáp to một cái, nằm nghiêng bên cạnh y, từ từ nhắm hai mắt, không lâu sau, hô hấp liền chậm lại.

Văn Nhân Minh Húc hơi mở mắt lên quan sát, thấy Hạ Dương đã ngủ, y không khỏi cong môi cười gian, vươn qua chụp một cái lên môi hắn, còn liếm liếm.

Sau đó thoả mãn hôn thêm cái nữa, duỗi tay ôm hắn vào lòng, dụi đầu vào hõm vai hắn cọ cọ, thoả mãn nhắm mắt lại, ngủ!

Vẫn

Vẫn nhớ đoạn lúc cứu ảnh đến chính bạn Dương cũng tự thấy người mình thú vị hoặc vì mấy hôm hè nắng chang chang không tắm, thế mà ảnh vẫn mê muội được, đúng là tình nhân trong mũi hoá Comfort mà =))

29. Chương 29

Hạ Dương bị tiếng di động đánh thức, hần nhắm mắt rút điện thoại vừa rung vừa kêu trong túi quần, đặt lên tai, mơ mơ màng màng nghe điện,

“Alo?”

“Nhóc con cả đêm qua em đi đâu!” Tư Không Đặc Dương gào lên.

Gã nghĩ tên nhóc này có lẽ sẽ về muộn, gã lẩn lộn một ngày cũng rất mệt, chỉ nhắc quần gia Tào một câu rồi về phòng ngủ.

Nào ngờ sáng dậy đi gọi hần ăn sáng, quần gia Tào mới nói đêm qua biểu thiếu gia không về, Tư Không Đặc Dương mất bình tĩnh, lập tức gọi điện thoại, thằng nhãi này lúc đang ở nhà gã mà gặp phải chuyện gì, nhất định đi trẻ của gã sẽ ăn tươi nuốt sống gã mất.

Hạ Dương bị tiếng rống giận dữ của gã làm rung rung màng nhĩ, nháy mắt tỉnh táo hơn nhiều, hần nâng tay còn lại lên dụi mắt, đuổi người, nói vào điện thoại, “Em ở nhà bạn, anh đừng lo.”

Tư Không Đặc Dương nghiêng răng, hung hăng nói, “Bạn gì, nam hay nữ! Nhóc con em học được đêm không về nhà rồi hả!”

Hạ Dương xoay người, híp mắt than thở, “Anh cả....Oa!”

Nói còn chưa xong, hần trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt đàn ông đẹp trai quen thuộc đang nhắm mắt ngủ chình ình trước mặt, sợ tới mức ‘Hoa dung thất sắc’, rụt về sau thiếu chút lẩn xuống giường.

Tư Không Đặc Dương bị tiếng kêu cả kinh của hần làm đau cả đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giáo huấn hần, “Lại sao nữa, thấy thi thể? Hay là thấy người ngoài hành tinh! Kêu thê thảm như thế làm gì!”

Thi thể?

Hạ Dương trợn mắt, kí ức đêm qua ủa về, hần thềm thở phào một hơi, nhanh chóng nói, “Anh cả, tối nay em về, không cần chờ cơm em đâu, bái bai.”

Hần bộp một tiếng cúp máy, ném điện thoại qua một bên, lao qua.

Hần túm lấy hai vai trần của Văn Nhân Minh Húc, điên cuồng lay lay, vừa lay vừa hô.

“Hứa Minh chết tiệt, cậu dậy ngay cho tôi! Nếu không dậy tôi sẽ châm một mồi lửa đốt trụ nhà cậu!”

Thực ra ngay từ lúc điện thoại kêu Văn Nhân Minh Húc đã tỉnh, chẳng qua y muốn được nằm cạnh người này thêm một lúc nữa, nhưng mà hiện tại...Cho dù y muốn giả bộ ngủ cũng không được, Hạ Dương lay như hận không thể lắc bay luôn đầu y xuống ấy.

Y nâng tay, ôm Hạ Dương vào ngực, thuận thể xoay người đè lên người hần.

Còn chôn mặt vào hõm vai hần dùng sức cọ cọ.

Hạ Dương sững sốt, ngu ngốc vỗ vỗ lưng trần của Văn Nhân Minh Húc, hỏi, “Cậu mơ ngủ à?”

Cái tên ngu si này, đúng là khiến người ta hết nói mà! Phát điên mất!

Văn Nhân Minh Húc hận không thể làm người này ngay tại chỗ! Cơ mà y không dám, y sợ con cá trạch Hạ Dương này sẽ lẩn đi mất. Sau đó y sẽ chẳng thể tìm thấy hần nữa.

Càng nghĩ càng khổ bức, y thở dài, xoay người nằm bên cạnh hần, nhắm mắt lảm bảm, “Ừ, mơ ngủ.”

Hạ Dương then quá thành giận, cầm gối lông chim đập qua, hung hăng nói, “Cậu mẹ nó dám coi ông đây là phụ nữ!”

“...” Văn Nhân Minh Húc ngăn gối lao đến, trợn trắng mắt, nhìn ảo não cùng một chút uỷ khuất trong mắt Hạ Dương.

Ai thêm phụ nữ chứ, tôi muốn anh kia!! Thật muốn rống lên với hần như vậy, đáng tiếc, y vẫn không dám.

Văn Nhân Minh Húc cảm thấy mình càng sống càng thụt lùi, càng sống càng nghẹn khuất, đến thích một người mà cũng không dám nói ra.

Bị y nhìn không hiểu ra sao, Hạ Dương nghiêng đầu, lại sao đây? Ông đây còn chưa tử thân đâu nhé!

“Dậy, dậy mau!” Không nghĩ ra thì khỏi nghĩ, dù sao chuyện hần không nghĩ ra có nhiều lắm.

Hạ Dương đập đập Văn Nhân Minh Húc, ừn tên đang rúc một cục trong ổ chăn ra, lầu bầu, “Phải bồi thường việc đêm qua tôi đưa cậu về nhà với cả ngủ cùng cậu, mau làm bữa sáng cho tôi!”

Văn Nhân Minh Húc ngồi tựa vào đầu giường, giơ tay hai đầu hàng, “Rồi rồi rồi, tổ tông của tôi, tôi đi nấu cho anh ăn, anh muốn ăn gì?”

Hạ Dương nhìn cơ ngực và cơ bụng của Văn Nhân Minh Húc, nuốt nước miếng cái ực, hơi hơi hâm mộ chột chột cơ ngực y, tán thưởng, “Cậu luyện kiểu gì thế, co dãn ghê.”

Văn Nhân Minh Húc không phòng bị bị hần chột, đầu ngón tay lạnh lạnh của hần chột lên ngực ấm áp của y, làm cho y giật mình run lên.

Y lập tức nắm bàn tay đang đùa mình của Hạ Dương, ho một tiếng, khàn khàn hỏi, “Anh nói đi, muốn ăn gì?”

Hạ Dương liếm cánh môi khô khốc, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Cháo gạo kê, cả bánh bao thịt heo nấm hương nữa.” Hần biết, tủ lạnh nhà Hứa Minh đã chuẩn bị đủ các loại mì, bánh bao sủi cảo cho hần, đã thế Hứa Minh còn nấu cháo gạo kê rất ngon, vừa mềm lại vừa thơm, hần thích ăn lắm.

Văn Nhân Minh Húc lập tức gật đầu đồng ý, sau đó mở miệng đuổi hần, “Được rồi, anh ra lấy bánh bao ở ngăn đá tủ lạnh đi, khụ, lát nữa tôi hâm cháo cho anh.”

Hạ Dương gật gật, trèo xuống giường, đi dép trong nhà vào phòng bếp, mở tủ lạnh lấy bánh bao.

Thấy Hạ Dương đi rồi, Văn Nhân Minh Húc xốc chăn nhảy xuống giường, chân trần vọt vào toilet, sầm một tiếng đóng cửa, còn cẩn thận khoá lại.

Y đứng trong toilet, cúi đầu nhìn bộ vị đã nâng lên như túp lều, nhếch miệng cười khổ, thở dài, mở vòi hoa sen, đứng tắm nước lạnh.

Sáng sớm đã phải tắm nước lạnh, thiệt khổ bức.

Đợi đến khi Văn Nhân Minh Húc tắm xong, mặc quần áo thoải mái vào phòng bếp, Hạ Dương đã làm tốt mấy bước chuẩn bị, gạo kê đã vo, nồi đã rửa sạch, đến bánh bao cũng đặt sẵn trong chỗ, chỉ còn chờ Văn Nhân Minh Húc thực hiện các bước tiếp theo.

Y buồn cười nhìn hần, hếch cằm, nói, “Làm cho tôi một ly nước mật ong đi, tôi hơi đau đầu.”

Hạ Dương gật đầu, lấy ly thuỷ tinh và mật ong trên giá xuống, vừa pha vừa hỏi, “Tối qua cậu sao thế? Uống rõ nhiều rượu.”

Nghe hần hỏi, Văn Nhân Minh Húc sững sốt, quấy cháo trong nồi, trầm giọng nói, “Không có gì, hôm qua uống với bạn hơi quá chén thôi.”

Hơi quá chén? Uống đến không thể đi đường rồi mà còn nói hơi!

Hạ Dương nhún vai, lười nói y, đưa nước mật ong cho y, “Này, lần sau uống ít thôi, đến lúc đó có khó chịu cũng là tự cậu phải chịu.”

Văn Nhân Minh Húc nhướn mày, nghĩ thầm, đang lo cho y sao?

Y cười thoả mãn nhận ly nước, uống một ngụm, liếm môi, nhẹ giọng nói, “Ừ, tôi biết rồi, nghe lời anh.”

Hạ Dương đảo mắt xem thường y.

“Mặc kệ cậu, tôi đi đánh răng rửa mặt.” Hần phát tay, ra khỏi phòng bếp.

Văn Nhân Minh Húc toét miệng cười không ngừng nổi, đây là đang ngượng ngùng sao?

Nếu Hạ Dương nghe thấy y hỏi vậy, phỏng chừng sẽ cầm nồi cháo còn chưa nấu xong ụp thẳng lên đầu y, ngưng ngưng cái rắm! Hạ thiếu gia là người có da mặt mỏng như vậy hả!

Hắn tìm tìm trong phòng vệ sinh, tìm được khăn mặt và bàn chải mới, thầm nghĩ, tên này chuẩn bị đầy đủ thiệt, chắc chắn là chuẩn bị cho bạn gái tương lai rồi, lại nói, tò mò chuyện yêu đương của Hứa Minh ghê, chắc, lát nữa ăn sáng phải hỏi mới được.

Hạ Dương súc súc miệng, nhổ ra, vừa đánh răng vừa ngẫm xem lát hỏi thế nào. Hắn tò mò lắm luôn, thanh niên tốt đẹp như Hứa Minh không biết sẽ coi trọng thiên kim nhà nào đây!

Mặt đối mặt ăn bữa sáng, Hạ Dương ăn một miếng cháo, thoải mái đến híp mắt.

Văn Nhân Minh Húc thấy vẻ mặt hưởng thụ của hắn, không khỏi nụ cười, gấp bánh bao đặt lên đĩa nhỏ trước mặt hắn, “Này, anh thích ăn đó.”

Hạ Dương cắn một miếng bánh bao, lắm bằm, “Hứa Minh, tôi hỏi cậu một chuyện.”

Văn Nhân Minh Húc bưng bát lên, thổi cháo còn đang bốc hơi nóng, gật đầu.

“Cậu có bạn gái không?”

“Phụt!!” Ngụm cháo trong miệng cứ thế phun ra.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ.” Cầm khăn tay Hạ Dương đưa tới, y che miệng ho đến đỏ bừng mặt.

Hạ Dương giật giật khoé miệng, đứng dậy lấy khăn lau lau cháo trên bàn, ghét bỏ nói, “Cậu tửm thế!”

Văn Nhân Minh Húc lườm hắn một cái, hắn không đột nhiên hỏi y vấn đề này thì miếng cháo kia đã không bị phun ra.

“Vừa rồi anh hỏi gì?” Y đứng dậy mức bát cháo khác, ngồi xuống hỏi.

Hạ Dương nháy mắt nhìn hắn, mặt gian như kẻ trộm, lại còn bà tám vô cùng.

“Tôi hỏi cậu có bạn gái không, thích phụ nữ thế nào.”

Văn Nhân Minh Húc buông bát, gấp bánh bao cắn một miếng.

“Rất muốn biết?”

Hạ Dương gật đầu lia lịa, ừ mấy tiếng liên.

“Tôi không có bạn gái, nhưng có thích một người.” Văn Nhân Minh Húc hạ mắt, chú ý đến vẻ mặt của hắn.

“Thích một người? Ai thế? Điều kiện của cậu tốt như vậy, nhất định ánh mắt cũng cao lắm, cậu nói với tôi tí đi, tôi tò mò chết đi được.”

“...Người tôi thích ấy à, ngốc ngốc, thích chiếm mấy món tiện nghi nho nhỏ vớ vẩn, còn có chút nghịch ngợm.” Y nhún vai, “Có thể nói cho anh biết nhiều đó.”

“Thật hả?”

Văn Nhân Minh Húc lắc đầu, tâm tình vui vẻ gấp thêm một cái bánh bao, một phát cắn hơn nửa.

“Không thật.”

Hạ Dương nhứt chí sụp vai xuống, hừ hừ mấy tiếng, không nói gì.

Đồ khốn, dám không nói cho hắn biết! Hừ, sớm muộn gì hắn cũng sẽ biết!

Văn Nhân Minh Húc thấy hắn đảo mắt, không biết là đang nghĩ ý xấu gì đây, nhưng mà không sao, sớm muộn gì anh cũng sẽ là người của tôi!

30. Chương 30

Dù mấy hôm nay trốn học ở nhà chả làm gì, cơ mà hình như lạnh lẽo diệt sạch tế bào beta để post truyện của mình rồi Q~Q

...

Hạ Dương từ chỗ Văn Nhân Minh Húc quay về biệt thự của Tư Không Đặc Dương, hắn không dám đi cửa chính nên vòng ra cửa sau, cửa khoá.

Hắn nhìn xung quanh, thấy không có ai liền lùi về sau mấy bước, phi lên, đập vào tường trụ lực, hai tay túm chặt rào chắn cao cao, chân sau làm trụ, dùng lực bám bờ tường.

Vừa ngoi đầu lên liền...Choáng váng.

Hai chân vốn hữu lực giờ run run, khoé miệng giật giật nhìn cửa sổ sát đất ở tầng hai biệt thự, nuốt nước miếng.

“Anh anh anh... Anh hai...”

Tư Không Viêm Nghiêu híp mắt, lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt kia như rắn độc theo dõi con mồi, chỉ chờ còn chuột đồng ngu ngốc tự mình đưa lên cửa.

Vươn một ngón tay chỉ xuống đất, Tư Không Viêm Nghiêu thâm bật cười, tên nhóc thối này muốn trèo tường, nếu nhảy xuống, nhất định sẽ bị thương.

Mọi chỗ trong nhà đều có camera theo dõi, hắn muốn dễ dàng trèo tường trốn vào nhà thật sự có chút miễn cưỡng, hơn nữa cọc sắt ngầm ở đây còn gấp mấy lần ở nhà Hạ Dương, nếu Hạ Dương không ngẩng đầu nhìn thấy y, trực tiếp xoay người nhảy xuống, chắc chắn, hai chân thể nào cũng bị cọc thép xia te tua.

Hạ Dương nhìn theo hướng Tư Không Viêm Nghiêu chỉ, trên trán nháy mắt rịn một lớp mồ hôi lạnh.

Ông trời của con ời, sao lại đáng sợ thế này, vừa rồi hắn mà nhanh chân nhanh tay nhảy xuống đất thì xác định thành tên tàn phế rồi.

Yết hầu trượt lên trượt xuống, hắn nuốt nước bọt vì khẩn trương mà trào ra, ngoan ngoãn thả tay nhảy xuống bên ngoài tường, xoa xoa mồ hôi trên trán, hừ chết hắn!

Hạ Dương xám xịt quay về cửa chính, vừa vào cửa, quản gia Tào đã tiến lên đón.

“Biểu thiếu gia, cậu chạy về đó à, toát hết mồ hôi rồi này.”

“...” Hạ Dương run rẩy khoé miệng, không trả lời, chỉ chỉ tầng hai ý ‘Tôi lên đây’.

Quản gia Tào giữ chặt hắn, đặt khay lên tay hắn, thấp giọng nói, “Đây là bữa sáng của nhị thiếu gia, biểu thiếu gia, vừa rồi nhị thiếu gia dặn muốn cậu tự bưng lên.”

Hạ Dương nhìn sữa đậu nành và bánh quẩy trên khay, có chút buồn bực, vừa nãy mới bị anh hai bắt quả tang trèo tường, giờ lại phải đi đối mặt với anh hai vua mặt lạnh, gan không khỏi run run.

Hắn hít sâu, hiên ngang lăm liết lên lầu.

Chết thì chết, cùng lắm thì bị anh hai mắng mấy câu.

Hắn gõ cửa, mở cửa vào.

Hạ Dương đặt khay xuống bàn trà, run run nép qua một bên, cúi đầu, hai tay xoắn xuýt lấy nhau, đúng là đáng vẽ của cục cưng ngoan.

Tư Không Viêm Nghiêu từ toilet bước ra, quét mắt nhìn Hạ Dương, sau đó ngồi xuống sofa, cầm bánh quẩy trước mặt cắn một miếng, nhúu mày, y không thích ăn đồ ăn dầu mỡ lắm, chẳng qua hôm nay đột nhiên muốn nếm thử một chút, nhưng vị quá ngấy, quả nhiên là y không thích mấy món này.

Y cầm ly sữa đậu nành uống một ngụm, rồi cũng đặt qua một bên.

Đối với đồ ăn mình không thích, y luôn chỉ nhìn chứ không ăn.

Hạ Dương trộm liếc Tư Không Viêm Nghiêu, xong đảo mắt đi, rồi lại trộm liếc một cái, cứ thế mấy lần liền.

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày nhìn hấn, lạnh giọng hỏi, “Đi đâu.”

Hạ Dương cúi đầu, sống lưng thẳng tắp, hết như học sinh tiểu học mắc lỗi.

Hấn đảo mắt, thú tội, “Em ngủ ở nhà bạn một đêm, hôm qua cậu ấy uống say.”

Tư Không Viêm Nghiêu giờ mới nhớ ra, hôm qua y ăn cơm tối xong liền đi ngủ, gần đây công việc quá bận rộn, y mệt mỏi ngã đầu xuống giường liền thiếp đi, quên luôn Hạ Dương bị anh trai mình dẫn ra ngoài.

“Vì sao trèo tường.”

Hạ Dương nhấp môi, lí nhí một câu, “Sợ anh cả mắng em.”

Một khi Tư Không Đặc Dương đã quyết tâm thuyết giáo thì nhất định sẽ làm người ta phiền đến chết, Hạ Dương lại là người nóng tính, hấn chẳng sợ Tư Không Đặc Dương trợn mắt mắng mỏ, thể nào hai người cũng âm ỉ cho xem. Hấn lo sẽ cãi nhau với anh cả, cho nên mới trèo tường.

Tư Không Viêm Nghiêu ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ chỉ sofa đơn bên cạnh, ý bảo hấn ngồi xuống.

Hạ Dương rề rà bước đến, ngồi xuống.

“Lần sau, đừng quá muộn.” Đứa em họ từ nhỏ đã chạy sau lưng bọn họ vừa tốt nghiệp đại học, mới tiếp xúc với xã hội, y sợ hấn bị người ta bắt nạt.

Cơ mà Tư Không Viêm Nghiêu lo lắng quá rồi, với cái tính tặc mao của Hạ Dương, hấn không đi bắt nạt người khác đã đáng niệm a di đà phật rồi.

Hạ Dương ‘dạ’ một tiếng, ánh mắt thoảng thấy bữa sáng gần như còn nguyên của Tư Không Viêm Nghiêu, lập tức biết không hợp khẩu vị của y, chân chó nói, “Anh hai, em bảo quản gia Tào chuẩn bị cho anh bữa sáng khác nhé?”

Tư Không Viêm Nghiêu phát tay, y cũng không đói lắm.

Chợt y nghĩ ra cái gì, ngẩng đầu nhìn Hạ Dương, “Công việc.”

Hạ Dương sững sốt, mãi mới ngộ ra, anh hai là muốn hỏi chuyện công việc của mình.

Hạ Dương gãi gãi đầu, nghĩ nghĩ, nói, “Em không muốn vào cơ quan nhà nước làm nhân viên công chức, cũng không muốn đến công ty làm thành phần trí thức.”

Tư Không Viêm Nghiêu ‘ừm’ một tiếng, y cũng biết hai nơi này không thích hợp với Hạ Dương tính cách hoạt bát đơn thuần nhà mình, sẽ bị người ta bắt nạt tính kế.

“Tiếp.” Ý là, tiếp tục nói suy nghĩ của cậu đi.

Hạ Dương liếm môi, cầm ly sữa đậu nành của Tư Không Viêm Nghiêu lên, ừng ực ừng ực uống cạn ly.

Hấn lau lau miệng, nói, “Anh hai, em thích đi du lịch, hơn nữa em học nhiếp ảnh, tuy không quá chuyên nghiệp, nhưng đã có không ít ảnh em chụp được các tạp chí sử dụng, cho nên...” Trộm nhìn sắc mặt của Tư Không Viêm Nghiêu, thấy y nhìn chăm chăm mình, hấn cố lấy dũng khí nói, “Em muốn vừa đi du lịch vừa chụp ảnh.”

Dù sao hấn không hút thuốc không uống rượu, lại chỉ có vài người bạn, không hay ra ngoài tụ tập, có tụ tập hấn cũng không phải bỏ tiền, cho nên hấn muốn trước hết cứ tự do tự tại sống vài năm như vậy, đợi đến khi hấn bay nhảy đủ rồi, tự mình mở một tiệm chụp ảnh là được.

Tuy ba hấn là thị trưởng, nhưng hấn thực sự không có khả năng trong lĩnh vực này, nói hấn không cầu tiến cũng được, không có chí tiến thủ cũng được, hấn vẫn cứ thích thoải mái tự do chạy nhảy khắp nơi.

Tư Không Viêm Nghiêu thực ra không hề cảm thấy suy nghĩ này có gì không hay.

Thằng nhóc còn trẻ, trong nhà cũng không thiếu tiền cho nó dùng, hơn nữa Hạ Dương không giống mấy tên công tử nhà giàu khác, không kết bè kết phái vui chơi đàn ***, đứa nhỏ nhà bọn họ chính là hiền lành ngoan ngoãn như vậy đấy, cho nên rong chơi mấy năm cũng không có vấn đề gì.

Nghĩ như vậy, Tư Không Viêm Nghiêu đứng dậy, xoay người cầm áo khoác bị y ném trên giường lên, lấy ra một tờ chi phiếu.

Y lại ngồi xuống sofa, cầm bút máy xoẹt xoẹt mấy cái, đưa cho Hạ Dương.

Hạ Dương mở to mắt, khó hiểu nhìn chi phiếu trên bàn, ngẩng đầu hỏi, “Anh hai, anh cho em nhiều tiền như vậy làm chi?” Cho dù hắn không đi làm cũng đâu có thiếu tiền, ba hắn đã cho hắn một khoản tiền tiêu vặt rồi.

Hắn trả tờ chi phiếu lại, lắc đầu, “Em không cần đâu.”

Tư Không Viêm Nghiêu lạnh lùng nói, “Tiền tiêu vặt.” Y làm anh đưa tiền tiêu vặt cho em trai mình có gì không đúng? Thằng nhóc thối này còn bày đặt ngại ngùng với y.

Hạ Dương vẫn lắc đầu, từ chối, “Không cần, ba em cho em rồi, hơn nữa tự em cũng có thể kiếm tiền.” Bình thường lễ tết hai anh hắn đều mua quà cho hắn, đây là lần đầu tiên anh hai đưa tiền cho hắn, hắn thấy hơi mất tự nhiên.

Tư Không Viêm Nghiêu buồn cười nhìn hắn, đôi mắt đen thẫm sắc bén đầy ý cười, y đứng dậy, nhét chi phiếu vào túi áo Hạ Dương, vỗ đầu hắn, thấp giọng nói, “Cầm.”

Hạ Dương hé môi, vẫn hơi xấu hổ.

“Cảm ơn anh hai.”

“Ừ, đi nghỉ đi.” Đứng gần, y mới nhìn thấy trên mắt nhóc con có hai vết quầng nhàn nhạt, chắc đêm qua ngủ không ngon.

Hạ Dương gật đầu, đứng dậy, đi đến cửa, lại quay người nói với Tư Không Viêm Nghiêu, “Cảm ơn anh hai đã cho em tiền tiêu vặt, em sẽ không làm chuyện xấu để hai anh phải lo lắng.”

Hắn biết người nhà đối với hắn rất tốt, tuy bình thường hắn vẫn hay gây sự với Tư Không Đặc Dương, nhưng hắn biết, hai anh họ đều rất thương hắn, chưa từng bởi vì hắn khác họ mà xa lánh hắn.

Tư Không Viêm Nghiêu phát tay ý bảo hắn đóng cửa ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, y liền lấy di động gọi cho một người.

“Cho nó rồi?” Tư Không Đặc Dương ở đầu dây bên kia hỏi.

“Ừ, mỗi người một nửa.” Ý chính là, chi phiếu đưa cho Hạ Dương hai anh em bọn họ chia mỗi người một nửa.

Tư Không Đặc Dương cười, thì ra không chỉ mình gã lo nhóc con kia ra ngoài bị đói chết.

“Được, em coi bộ cũng nhiệt tình ghê.”

“Em trai em.” Nói xong y liền cúp máy, ngửa đầu tựa vào sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hạ Dương cầm chi phiếu trở về phòng cho khách, nhìn con số một trăm vạn trên đó, hắn bĩu môi, cẩn thận cất đi.

Nhiều tiền thế này hắn phải dùng thế nào đây? Hay là gửi vô ngân hàng ăn lãi? Không được, hay là....Hắn mua cổ phiếu chơi thử coi. Ừm, đúng rồi, mua cổ phiếu của tập đoàn Tư Không đi, ổn định không thua lỗ.

Không liên quan mà bỗng mình nghĩ đến một câu, “Cuộc đời thật lắm trớ trêu, chẳng hai hộp sữa chẳng không hộp nào” A Dù ở nhà thi thoảng cũng cảm giác được mọi người yêu thương cưng chiều, cơ mà chưa gặp phải trường hợp bị cho nhiều tiền quá thế này bao giờ, cần lắm một trải nghiệm

31. Chương 31

Qua vài ngày, Hạ Dương dậy sớm cầm chi phiếu đi đến ngân hàng, trước làm một thẻ, sau đó mới đi đến công ty chứng khoán, mở tài khoản.

Hạ Dương gọi điện cho Tư Không Viêm Nghiêu, hẳn phải báo anh hai một câu, đây là lần đầu tiên hẳn đi đầu tư, không thể lỗ được.

“Anh hai, em dùng tiền anh cho mua cổ phiếu tập đoàn mình, anh đừng để em lỗ đó.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, cảm thấy đứa nhỏ nhà mình vẫn có chút đầu óc, ít nhất cũng biết lấy tiền sinh tiền, đầu tư cổ phiếu nhà mình, chỉ thu chứ không lỗ, ai có lỗ chứ không đến lượt nó.

“Biết rồi.”

Y đồng ý, nói xong liền cúp máy.

Hạ Dương đắc chí ra khỏi sàn chứng khoán, ngâm nga hát, bước chân khoan thai, nhìn trái nhìn phải trên đường đi bộ.

Từ khi ở ké nhà Tư Không Đặc Dương, mèo béo Ái phi của hẳn liền vứt bỏ hẳn, chạy theo quần gia Tào, cứ đến giờ lành là đảm bảo quần quanh chân quần gia Tào kêu to meo meo, đến cả hẳn nó cũng chẳng quan tâm.

Hạ Dương bị vứt bỏ, cơ mà hẳn cũng rộng lượng lắm, dù sao cái tên béo ú kia ai cho nó ăn thì chính là chủ nhân của nó, hẳn không thêm so đo với một con mèo béo đầu.

Đi đến một tiệm bán đồ ăn nhanh, ngửi mùi thức ăn từ trong quán bay ra, bụng Hạ Dương rất phối hợp kêu ọc ọc.

Hắn xoa xoa bụng, liếc liếc, lại liếc liếc, sững sốt.

Cái gì kia? Hẳn vậy mà nhìn thấy Hứa Minh!

Người phụ nữ ngồi đối diện Hứa Minh là ai, trông xinh đẹp ghê, dáng người cũng được lắm.

Hắn híp mắt tiến đến cửa sổ sát đất, chỉ thiếu chưa dán luôn mặt lên ngó vào trong.

Văn Nhân Minh Húc như có cảm ứng, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, cũng sững sốt.

Hạ Dương nheo mắt, cười lạnh một tiếng xoay người đi.

Hứa Minh chết tiệt, nói hôm nay bận việc công ty, không có thời gian nấu cơm cho hẳn, kết quả lại đi hèn hò phụ nữ!

Cái kế hoạch giảm béo gì đó đã sớm bị Hạ Dương vứt ra sau đầu, dạo này ở nhà anh cả hẳn ăn khá nhiều, bữa sáng ngày đó Văn Nhân Minh Húc nấu cho hẳn đã gọi lên ham muốn ăn uống của dạ dày hẳn.

Nói thế nào cũng muốn Văn Nhân Minh Húc tiếp tục làm đầu bếp cho hẳn, nhưng hẳn không về nhà, ở nhà chỉ có mình hẳn, dù gần nhà Văn Nhân Minh Húc hơn, thế nhưng rất buồn chán, cho nên, đến trưa nếu có thời gian hẳn sẽ đến nhà Văn Nhân Minh Húc để người ta nấu cho mình ăn.

Vốn đang tốt đẹp, Hạ Dương đã thân thiết với Văn Nhân Minh Húc hơn nhiều, kết quả, sáng nay trước khi đến sàn chứng khoán hẳn gọi cho Văn Nhân Minh Húc, nói muốn ăn sườn hầm, Văn Nhân Minh Húc lại nói y bận, hôm nay không nấu cơm cho hẳn ăn được, bảo hẳn về nhà ăn.

Được thôi, về nhà ăn thì về nhà ăn, dù sao tay nghề của đầu bếp nhà anh hẳn cũng không tồi, tuy rằng nấu hơi nhạt chút, nhưng hẳn vẫn ăn đến sung sướng, cơ mà!

Cái tên chết tiệt lừa hẳn công ty đang bận, không nấu cơm cho hẳn được, lại đang ngồi ở một nơi cách xa công ty để ăn cơm nói chuyện phiếm với một người phụ nữ xa lạ!

Tuy chỗ này là tiệm thức ăn nhanh, nhưng, người đang mặt đối mặt ăn với hẳn là một người phụ nữ!

Càng nghĩ càng điên, hắn rút điện thoại gọi cho Triệu Văn Hạo, hắn muốn ăn giải bực, phải tìm trợ lý Triệu đến chiêu đãi!

Triệu Văn Hạo kinh ngạc nhận điện của Hạ Dương, Hạ thiếu gia đã mấy tháng không liên lạc với hắn rồi, không phải Hạ Dương không buồn quan tâm hắn, mà là cậu ấy biết dạo này hắn đang bận.

“Bệ hạ, người có thời gian rảnh triệu kiến vi thần ư?” Triệu Văn Hạo cười trêu hắn.

Hạ Dương hừ một tiếng, “Mình muốn ăn sườn, Chuột cậu mời mình ăn đi.”

Triệu Văn Hạo nhìn đồng hồ, nghĩ đến lịch trình buổi chiều của mình, đồng ý, “Ừ, cậu đang ở đâu, mình lái xe tới đón cậu.”

Từ khi hắn làm ở công ty chi nhánh của tập đoàn Tư Không, tiền lương của hắn liền trên đà tăng cao, trực tiếp chuyển từ thanh niên thực tập mới ra trường thành thành phần tri thức.

Hạ Dương băng qua đường, nhìn trái nhìn phải, “Mình đang ở toà nhà Mậu dịch, gặp nhau trước cửa nhá.”

“Được, đến ngay đây.” Triệu Văn Hạo cúp máy, báo cho cấp dưới một tiếng, cầm chìa khoá xe ra ngoài.

Nghe ngữ khí vừa rồi của Hạ Dương, hình như tâm trạng cậu ấy đang không tốt, Triệu Văn Hạo buồn bực ghê, ai có năng lực có thể làm Hạ thiếu gia hờn dỗi vậy.

Văn Nhân Minh Húc thấy Hạ Dương xoay người băng qua đường, muốn đuổi theo đã không còn kịp.

Đến giờ Lý Đông mới từ toilet về, ngồi xuống cạnh hai người, ôm cằm mỹ nữ kia, cười nói, “Thế nào, đừng nhìn đây là tiệm ăn nhanh mà coi thường, đồ ăn ngon lắm đúng không!”

Cô mỹ nữ kia then thùng cười, trộm nhìn Văn Nhân Minh Húc sắc mặt khó coi, gật đầu, “Ừ, ngon lắm.”

Văn Nhân Minh Húc trừng Lý Đông, âm thầm nổi điên.

Nếu không phải tên xúi quẩy này gọi y ra, còn lái xe đến nơi xa thế này thì y sẽ không gặp Hạ Dương!

Nhìn vẻ mặt của Hạ Dương khi này là biết, nhất định anh ấy cho rằng mình đang lừa anh ấy, trời đất chứng giám, y thực sự là bề bộn nhiều việc, nếu Lý Đông không cứng rắn ép buộc kéo y đi, giờ y chắc chắn đang ngồi trong công ty ăn cơm hộp rồi.

Y gọi thử cho Hạ Dương, điện thoại báo máy bận.

Y cúp máy, đợi một lúc, gọi lại.

Lần này máy thông, nhưng Hạ Dương không nghe, tắt luôn.

Y chưa từ bỏ ý định gọi thêm lần nữa, lần này ấy vậy mà không tắt máy, Văn Nhân Minh Húc đợi đến khi nhạc chờ kêu chán chê, điện thoại tự ngắt cuộc gọi...

Y oán hận buông di động, quay đầu trừng Lý Đông đang cùng mỹ nữ tình chàng ý thiếp, nghiêng răng nghiêng lợi mắng, “Cậu là đồ sao chổi, lần nào đi cùng cậu cũng gặp chuyện xui xẻo!”

Lý Đông bị y rống cho chẳng hiểu gì, hắn chỉ kéo người này ra ăn cơm trưa thôi mà, tức thế làm chi!

“Mình làm gì sai chọc đến cậu...” Nhìn hai mắt bốc hỏa của Văn Nhân Minh Húc, Lý Đông thức thời nuốt nửa câu sau vào bụng, nếu hắn dám nói nốt “Chẳng qua chỉ mời cậu ra ngoài ăn cơm thôi mà!”, không khéo Văn Nhân Minh Húc sẽ lật tung cái bàn này mất.

Văn Nhân Minh Húc hừ lạnh, cầm chìa khoá xe rời đi.

Y không buồn liếc Lý Đông, nhìn thêm một cái không khéo toét mắt!

Y ra cửa, đi đến bãi đậu xe đối diện, ngồi vào xe, lại gọi cho Hạ Dương.

Khi nhạc chờ chạy gần hết, y cũng đã thôi nuôi hi vọng, giọng Hạ Dương bỗng truyền đến.

“Alo?”

Hạ Dương mở cửa xe, nghiêng người ngồi vào.

Văn Nhân Minh Húc chau mày, giọng điệu của Hạ Dương rất khác thường, đang giận sao.

“Anh ở đâu? Tôi về nấu cơm cho anh ăn, anh —”

“Khỏi cần, cậu đang bận mà, tôi cũng không đói chết được đâu.” Giọng Hạ Dương chua lèm, nói xong liền cúp máy cái rụp, trường Triệu Văn Hạo đang tò mò nhìn mình, “Lái xe!”

Triệu Văn Hạo bĩu môi, nhận mệnh lái xe, đưa Hạ thiếu gia đi ăn cơm trưa.

Văn Nhân Minh Húc ngây ngốc nắm điện thoại bên tai, thở dài, Hạ Dương đổi rồi, đợi đến tối phải đi giải thích cho anh ấy, giờ y phải về công ty hoàn thành nốt đơn hàng quảng cáo ban sáng đã.

32. Chương 32

Triệu Văn Hạo chở Hạ Dương đến một nông trang mới mở ở ngoại ô, nơi này chuyên làm vài món ăn thôn dã, đặc biệt là lợn rừng, hẳn nghĩ tên cật hoá (ham ăn) như Hạ Dương chắc chắn sẽ thích lắm.

Hạ Dương cúp máy xong thở phì phì ném điện thoại qua một bên, nghĩ nghĩ chưa hết giận, lại cầm điện thoại lên gọi.

Văn Nhân Minh Húc đang lái xe, liếc nhìn di động để ở ghế phó lái, thấy là Hạ Dương gọi đến, lập tức tắt xe vào lề đường, nghe điện.

“Alo, Dương Dương?”

Hạ Dương lạnh lùng nói, “Hứa Minh, về sau tôi không bao giờ tin cậu nữa!”

Nói xong ngắt điện, tắt máy.

Văn Nhân Minh Húc sửng sốt, gọi lại, điện thoại thông báo đối phương đã tắt máy.

“...” Y cười khổ để điện thoại qua một bên, ghé lên vô lăng thở dài.

Hay rồi, giờ đã hoàn toàn chọc Hạ Dương tặc mao.

Triệu Minh Hạo nghiêng đầu liếc Hạ Dương, thấy hắn thở phì phì liền thấy ngứa ngáy không chịu nổi, ho khê, hỏi, “Hứa Minh...là ai vậy?”

Hạ Dương hai tay ôm ngực, hừ hừ, hung hăng nói, “Là kẻ đại lừa đảo!”

“...Cậu ta lừa cậu thế nào?” Đừng trách hắn lắm chuyện, thật sự là nhìn dáng vẻ tặc mao thở phì phò của Hạ Dương làm hắn không thể nhịn trên chọc được.

Hạ Dương trợn mắt, cười lạnh, “Hỏi nhiều thế làm gì? Có thể ăn được à!”

Triệu Văn Hạo thức thời ngậm miệng, tiểu tổ tông này đang khí huyết không thông, hắn không chọc vào được.

Xe chạy nửa đường, Hạ Dương ngồi không yên, dịch dịch mông, nghiêng đầu nhìn cảnh vật hoang vắng bên ngoài, hỏi, “Cậu muốn đi đâu đây?”

Triệu Văn Hạo cười nói, “Đợi một lát nữa thôi, đưa cậu đi ăn đồ ngon.”

Hạ Dương nhướn mày, không hỏi nữa.

Mười lăm phút sau, xe dừng trước cổng một nông trang, Triệu Văn Hạo hẩy đầu ý bảo Hạ Dương xuống xe.

Hạ Dương bước xuống, nhìn ngó chung quanh, khó hiểu hỏi, “Chỗ này hẻo lánh quá, cậu tìm được kiểu gì vậy?”

Lại nói, tuy chỗ này có hơi hẻo lánh, nhưng bãi đậu xe bên ngoài nông trang lại có không ít xe xịn, Hạ Dương quét mắt phượng một vòng, vậy mà lại nhìn thấy hai chiếc xe trông rất quen, trong đó có một chiếc là của anh cả hần Tư Không Đặc Dương.

Hạ Dương quay đầu nhìn Triệu Văn Hạo, nhú mày hỏi, “Cậu đặt chỗ chưa?”

Triệu Văn Hạo lắc đầu, kéo cánh tay hần vào trong, vừa đi vừa nói, “Chưa, mình ăn ở đây một lần, thấy ngon nên muốn đưa cậu đến đây ăn thử.”

Hạ Dương mày vẫn không giãn ra, cứ thế bị kéo vào phòng của nông trang.

Kết quả vừa vào trong, liền thấy một ghế lô đối diện đang để cửa mở, Tư Không Đặc Dương và vài người ngồi quanh một cái bàn lớn ngồi trong đó, nhìn tình hình có vẻ đã uống được một lúc lâu.

Tư Không Đặc Dương ngồi đối diện cửa, Hạ Dương vừa vào gã đã nhìn thấy hần, sững sốt hỏi, “Sao em lại chạy tới đây?”

Hạ Dương không có ô tô, không phải mọi người không cho hần mua, gara ở nhà cũng có mấy chiếc xe bỏ không, nhưng thằng nhóc này không thích lái xe, người ta ứng di chuyển bằng hai cái cẳng gà hơn.

Hạ Dương biết không trốn được, đành ừm một tiếng, chào hỏi, “Anh cả, em và bạn đến ăn cơm.” Ai ngờ gặp phải anh! Cơm mà về sau hần không nói ra.

Triệu Văn Hạo choáng váng, tới giờ hần vẫn không biết Hạ Dương có quan hệ với Tư Không Đặc Dương, Tư Không Đặc Dương...Chính là chủ tịch của hần mà!

“Chủ tịch!” Triệu Văn Hạo đứng nghiêm, đến cái bụng mỡ cũng bị hần hít một hơi hóp lại.

Tư Không Đặc Dương giật giật khoe miệng, gạt đầu, “Ừ, ở ngoài công ty không cần căng thẳng như vậy.”

Triệu Văn Hạo gạt đầu lia lịa, nhưng vẫn có chút câu nệ.

Hạ Dương đảo mắt xem thường, kéo hần, nói với Tư Không Đặc Dương, “Anh cả, em không ở đây xem nào nhiệt nữa, mọi người cứ tiếp tục, bọn em vào ăn đây.”

Tư Không Đặc Dương gạt đầu, “Cứ tính tiền vào phần của anh.”

Hạ Dương ‘dạ’ một tiếng, không hề tỏ vẻ khách khí.

Tới lúc bị Hạ Dương kéo ngồi xuống bàn Triệu Văn Hạo vẫn ngơ ngác.

“Này! Hoàn hồn.” Hạ Dương chụp cuốn menu lên đầu hần.

“...Hạ Dương! Cậu vậy mà lại quen Tư Không Đặc Dương, còn không nói cho mình biết!” Triệu Văn Hạo lấy lại tinh thần, trừng hần.

Hạ Dương nhún vai, cúi đầu gọi món, sau đó đảo mắt xem thường hần, “Đó là anh họ của mình, mình nói cho cậu làm chi? Để cậu đi cửa sau à?”

Nhìn vào ngoại hình của Triệu Văn Hạo sẽ nghĩ hần là một anh béo dễ tính, nhưng thực ra, hần rất hay để tâm đến những chuyện vụn vặt, nếu hần sớm biết Hạ Dương có quan hệ với nhà Tư Không, đừng nói đến chuyện bảo hần đi phỏng vấn ở tập đoàn Tư Không, kể cả phỏng vấn thành công, hần cũng sẽ nghĩ là do Hạ Dương giúp hần.

Nhưng giờ thì hần có thể chắc chắn không phải do ý của Hạ Dương, những gì hần đạt được ở thời điểm hiện tại đều là do hần cố gắng nỗ lực, hần không cần thiết phải để tâm suy nghĩ linh tinh.

Triệu Văn Hạo cúi đầu nghĩ nghĩ, nâng cốc bia lên, ngửa đầu uống cạn, “Cảm ơn người anh em.”

Hạ Dương nhướn mày, biết hần đã hiểu rõ, cũng uống cạn cốc bia của mình.

Hạ Dương đang đói bụng, đĩa thịt lợn rừng phơi khô vừa được bưng lên, hần đã bốc một miếng to, cắn cắn, vừa lòng gạt gù, “Hương vị không tồi.”

Triệu Văn Hạo lấy gang tay nilon để bên cạnh cho Hạ Dương, ghét bỏ nói. “Cậu có thể dùng như tên chưa được ăn thịt bao giờ không, ít nhất cũng phải đeo gang tay vào cho mình chứ.”

Hạ Dương liếc xéo hắn một cái, không thèm để ý, tiếp tục cúi đầu gặm xương.

Đồ ăn lục tục được bưng lên, Hạ Dương chắc lưỡi, cầm đũa gấp một miếng sườn xụn chiên vào miệng, hệt như con chuột nhảy vào kho thóc, nhồi đầy căng hai má.

Triệu Văn Hạo vừa ăn cơm vừa quan sát vẻ mặt Hạ Dương, thấy hắn say mê chiến đấu với mỹ thực, ho khẽ một tiếng, thấp giọng hỏi, “Dạo này cậu thế nào?”

Hạ Dương lầu bầu, “Ừm, tốt lắm.”

....Hắn nói như vậy làm Triệu Văn Hạo cảm giác mình đang đắm vô bịch bông. Cậu tiếp theo tới bên miệng không biết nên nói ra thế nào, hơn nữa, Triệu Văn Hạo rất tò mò, vừa rồi Hạ Dương nói chuyện với ai...

Không bao giờ tin nữa? Chắc chắn, rốt cuộc là ai có thể khiến Hạ thiếu gia để bụng như vậy?

Hạ Dương ngẩng đầu, gõ gõ xương xuống mặt bàn, cộp cộp hai tiếng, Triệu Văn Hạo ngẩng đầu nhìn hắn, nhướn mày, “Sao?”

“Cậu sao thế? Ăn một bữa cơm mà nhìn lên mình mấy lần rồi, thế nào, mới nhận ra gia đẹp trai à?”

Triệu Văn Hạo làm vẻ nôn mửa, ngồi thẳng người, nhin không nổi nữa, hỏi lại, “Vừa rồi ai gọi điện cho cậu thế?”

Hạ Dương giờ mới nhớ ra, hồi còn đi học Triệu Văn Hạo tham gia câu lạc bộ tuyên truyền, có danh sách nam nữ sinh viên trong trường.

“Cậu có nhớ người nào trong trường mình tên là Hứa Minh không?”

Triệu Văn Hạo nghĩ nghĩ, “Hứa Minh? Không có ấn tượng, trường mình không nhiều người họ Hứa lắm, mình nhớ có Hứa Ngụy, Hứa Hưởng, Hứa Đào, nhưng mà không nhớ có Hứa Minh, sao thế?”

Hạ Dương nheo mắt, hắn tin tưởng trí nhớ của Triệu Văn Hạo, lúc ấy vì làm việc ở câu lạc bộ tuyên truyền mà Triệu Văn Hạo đã bao đêm ôm danh sách học thuộc lòng.

Hắn chưa từ bỏ ý định, nói thêm, “Rất đẹp trai, cao lớn nữa, ít nhất cũng phải khoảng mét chín.”

Triệu Văn Hạo nhíu mày, trường bọn họ có không ít người cao mét tám, nhưng mét chín thì chỉ có mấy người, nếu có người như vậy thì hắn không thể không nhớ được. (Uầy trường toàn các anh giai cao to thể chảy nước miếng)

Hắn lắc đầu, khẳng định, “Không có người này, kể cả các khoá sau cũng không có.” Thấy sắc mặt Hạ Dương khác thường, hắn hỏi, “Hứa Minh này trêu chọc cậu à?”

Hạ Dương vút miếng xương đang cầm lên bàn cái ‘bộp’, cảm hận nói, “Ngay cả tên cũng con mẹ nó là giả!”

“...” Triệu Văn Hạo mở to mắt, vô tội nhìn hắn, “Bệ hạ?”

“Bệ hạ cái quỷ, đừng nói chuyện với mình, bực bội!”

Đó trong truyện lúc nào cũng cầu huyết thế đấy, bí mật gì cũng không kịp thú tội đã bị lộ rồi.

33. Chương 33

Hạ Dương giận, đến miếng thịt ăn trong miệng cũng chẳng thấy ngon nữa.

Càng nghĩ càng giận, hắn nheo mắt, gọi cho mẹ.

Khúc Tân Hồng nghe điện, đầu dây bên đó rất ồn ào, Hạ Dương nhíu mày hỏi, “Mẹ, mẹ đang làm gì thế?”

Mẹ hắn đi đã được hơn hai tháng, chưa chủ động gọi điện hỏi thăm hắn lần nào, tuy Hạ Dương không gọi thường xuyên, nhưng một tuần ít nhất hắn cũng gọi cho ba mẹ một lần, hỏi thăm ân cần chu đáo, còn nhìn mẹ hắn coi, quên luôn mình có một thằng con giai là hắn rồi!

Phu nhân Khúc Tân Hồng cong môi nở nụ cười tao nhã, lời thốt ra miệng lại vô cùng dã man, “Nhãi con có việc thì nói nhanh, mẹ đang dự tiệc cùng ba con!”

Cái giọng như phun ra từ kẽ răng này làm Hạ Dương bĩu môi, “Mẹ, mẹ đưa số điện thoại của Lý Đông lần trước đi xem mắt con cho con với.”

Khúc Tân Hồng nghĩ nghĩ, “Số điện thoại của đứa nhỏ kia? Mẹ không có.”

Hạ Dương nhú mày, giương mắt thấy Triệu Văn Hạo đang khoa chân múa tay với mình, hắn nhướn mày, ý là, cậu đang làm gì thế?

Triệu Văn Hạo chỉ chỉ vào di động của mình, nhỏ giọng nói, “Mình có số của Lý Đông.”

Hạ Dương gạt đầu, nói vào điện thoại, “Mẹ, không cần nữa đâu, con tìm được rồi, mẹ cứ đi với ba đi, tạm biệt.”

Khúc Tân Hồng nhú mày nhìn chằm chằm điện thoại, Hạ Trường Thái quay đầu hỏi, “Là Dương Dương à? Nó làm sao vậy?”

“Không có gì không có gì, nó muốn xin một số điện thoại.” Khúc Tân Hồng cười với ông xã, trong lòng lại nghĩ thầm, nhóc thối, lại bày trò gì đây!

Hạ Dương cúp máy, trừng Triệu Văn Hạo, “Sao cậu lại có số điện thoại của tên củ cải Lý Đông trắng hoa kia?”

Triệu Văn Hạo vừa tìm số vừa nói, “Ngoại trừ số của mấy đàn em mới vào năm nay ra, mình có tất cả số của sinh viên trong trường, cậu tin không?”

Hạ Dương khinh thường hừ một tiếng, “Quý mới tin, đưa đây.” Hắn chộp điện thoại tự tìm.

Tìm tìm thấy số của Lý Đông, hắn nhấn gọi, lại lập tức cúp máy.

Hạ Dương bấm số sang điện thoại của mình, gọi lại.

Điện thoại kêu bốn năm tiếng, Lý Đông mới nghe máy.

“Alo, tìm ai?” Giọng điệu nghe rất mất kiên nhẫn.

Thực ra cũng không thể trách Lý Đông, giờ hắn đang cùng bạn gái vào khách sạn, hai người mới lần đến giường lột sạch quần áo, còn chưa kịp làm gì thì điện thoại kêu.

Lý Đông thấy là số lạ, định không nghe, nhưng hắn sợ có chuyện gì quan trọng, dù sao công ty hắn đang thực tập là một công ty hàng đầu, giờ hắn lại đang tranh thủ thời gian nghỉ trưa trộm đi tuyên *** giữa ban ngày.

Hạ Dương lạnh giọng hỏi, “Lý Đông phải không, tôi tìm Hứa Minh.”

Lý Đông nghe giọng hắn có chút quen tai, nhưng nhất thời không nhớ ra được mình đã nghe ở đâu, hơn nữa người dưới thân liên tục liếc mắt đưa tình quyến rũ hắn, hắn nào còn lòng dạ nghĩ nhiều.

“Hứa Minh là ai, tôi không biết!” Nói xong định cúp máy.

“Thật sự không biết? Cậu nghĩ cho kĩ đi.” Hạ Dương nhếch môi cười lạnh, Triệu Văn Hạo ngồi đối diện nhìn thấy mà lạnh cả người, ôi chúa ơi, rốt cuộc Hứa Minh là ai mà chọc giận Hạ thiếu gia đến độ này.

Lý Đông bực bội vuốt ve da thịt người dưới thân, cả giận, “Nói không biết là không biết, anh có bệnh à!”

Lý Đông vút điện thoại cái bộp, cười *** bỏ nhào lên người người phụ nữ, cọ trái cọ phải.

Khi Lý Đông đã tiến vào thân thể người kia, di động lại kêu, mới đưa đẩy được mấy cái nên hắn không muốn nghe điện, nhưng tiếng chuông điện thoại càng ngày càng to, át cả tiếng kêu của người phụ nữ dưới thân hắn.

Lý Đông bực dọc nghe điện, mở miệng liền mắng, “Mẹ nó anh có bệnh à, đã nói không biết Hứa Minh rồi, anh còn quần quýt lấy tôi làm gì hả!”

Hạ Dương hừ lạnh, “Lý Đông, cậu hãy nghĩ cho kĩ, có biết người tên là Hứa Minh không?”

Nếu lúc này Lý Đông không bị tình tròng thượng não, nhất định hẳn sẽ nhớ ra Hứa Minh là ai, đáng tiếc...

“Đã bảo không biết rồi mà lại, đừng làm phiền tôi nữa!” Tiểu huynh đệ của hắn còn đang tinh thần phấn chấn nằm trong cơ thể mềm mại đây, đúng là một sự tra tấn tàn khốc.

“A, tôi là Hạ Dương, giờ cậu nhớ ra chưa, Hứa Minh là ai?”

Lý Đông vừa nghe hắn xưng tên, run một cái, không ngờ bị dọa đến bắn ra...

“Hạ Dương?” Hắn sợ hãi kêu, giọng cũng biến điệu.

“Hử? Quên rồi sao?” Hạ Dương gầy gầy đưa trong đĩa rau trộn, gấp một miếng thịt heo nhét miệng, nhai nhai.

Lý Đông run rẩy, giờ hắn đã tỉnh táo, cũng nhớ ra Hứa Minh là ai, chỉ là, lời đã nói ra như bát nước đổ đi, không thu vào được nữa.

Nuốt nước miếng cái ực, Lý Đông rụt cổ, hắn cảm thấy, Văn Nhân Minh Húc mà biết chuyện này, nhất định sẽ lái xe nghiền chết hắn giữa đường.

“Không quên không quên, sao tôi có thể quên Hạ thiếu gia được!”

“Ừ, không quên là tốt rồi, vậy giờ cậu nói cho tôi biết, cậu quen Hứa Minh không? Nghĩ kĩ rồi hãy nói.”

Triệu Văn Hạo ngồi cạnh sợ run cả người, trong lòng thầm khấn a di đà phật a di đà phật, Hạ thiếu gia bị chọc điên rồi.

Lý Đông hận không thể cắn đứt đầu lưỡi, cạy banh cái đầu mình ra, sao hắn có thể quên chuyện Văn Nhân Minh Húc đã dặn chứ! Còn nói linh tinh với Hạ Dương, vui quá rồi!

“Tôi...”

“Được rồi, cậu không cần nghĩ chuyện bịa đặt nữa, tôi đã hiểu.” Hạ Dương không cho hắn cơ hội lấp liếm, trực tiếp cúp máy.

Còn Lý Đông, tất nhiên là không còn hơi đâu mà lăn lộn trên giường, hắn phải ngẫm cho kĩ nên nói với Văn Nhân Minh Húc thế nào...

Vứt điện thoại qua một bên, Hạ Dương ngẩng đầu nhìn Triệu Văn Hạo đang hé miệng lại không thốt nên lời, nhe răng cười, “Ê Chuột, cậu có biết mình ghét gì nhất không?”

Triệu Văn Hạo gật đầu, lập tức nói, “Cậu ghét nhất bị người ta gạt.”

Đừng hỏi vì sao hắn biết, đã có người lừa tiền của Hạ thiếu gia, kết cục, tên kia không chỉ phải đền tiền gấp đôi cho Hạ Dương mà còn bị Hạ thiếu gia đánh suýt chết, nếu lúc ấy không phải có vài người bọn họ ngăn cản, phỏng chừng tên kia sẽ không còn được thấy mặt trời xuống núi ngày hôm ấy rồi.

Hạ Dương vừa lòng với câu trả lời của hắn, gật đầu liếc xéo hắn, “Ăn no chưa?”

Triệu Văn Hạo dù có ăn chưa no cũng không dám nói, nhờ Hạ Dương trút hết tức giận lên người hắn thì sao.

“No rồi.”

“No rồi thì đi, đưa mình về.” Hắn phải đi tìm Hứa Minh kia tính sổ.

Triệu Văn Hạo gật đầu lia lịa, đi theo Hạ Dương ra ngoài.

Tư Không Đặc Dương thấy hai người bọn họ muốn đi, ra hiệu cho mấy người cùng bàn, rồi đuổi theo giữ chặt cánh tay Hạ Dương.

“Làm chi?” Hạ Dương mất kiên nhẫn quay đầu nhìn gã.

Tư Không Đặc Dương nhú mảy, ngẩng đầu hất cằm với Triệu Văn Hạo ý bảo hắn đi vào xe trước, vươn tay ôm vai Hạ Dương kéo đến một góc.

“Có chuyện gì vậy? Mặt đen sì thế này.”

Hạ Dương đẩy gã ra, chỉnh lại quần áo, lạnh lùng nói, “Không có gì, em đi trước, anh tính tiền bàn ăn kia đi.”

Cái mặt Hạ Dương thối hoắc như vậy mà nói không có việc gì? Ai tin được!

Tư Không Đặc Dương lo cho hắn, dặn, “Em đừng ra ngoài đánh nhau đấy.”

Không phải gã gà mẹ, mà do thằng nhóc này đã từng thế rồi, đánh người ta đến khi người ta ngất xỉu cũng không tha, nếu không dặn dò một chút gã không an tâm được.

Hạ Dương ‘ừm’ đồng ý, oán thăm: Đánh nhau? Ông đây giờ đang muốn giết người!

Triệu Văn Hạo đưa Hạ Dương đến địa chỉ hắn chỉ, vốn còn định lên lầu cùng hắn, kết quả bị Hạ Dương bảo ‘Cút đi, đi lên theo làm chi’.

Lo lắng dặn dò hắn đừng xúc động lần nữa, sau đó Triệu Văn Hạo mới lái xe về đi làm.

Hắn chưa xin phép nghỉ, nếu không hắn sẽ ở đây chờ cùng Hạ Dương, hắn tò mò chết đi được, Hứa Minh có thể lừa Hạ Dương quay lòng vòng rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Hạ Dương đứng dưới lầu nhà Văn Nhân Minh Húc, đợi đến bảy giờ tối mới thấy Văn Nhân Minh Húc lái xe vào khu.

Hạ Dương nhếch miệng, cười âm u.

Văn Nhân Minh Húc không ngờ lại gặp Hạ Dương ở đây, kinh hỉ tột độ, y nghĩ mình phải dỗ dành dụ dỗ hồi lâu mới có thể đưa Hạ Dương đến đây chứ.

Dừng xe trước mặt Hạ Dương, Văn Nhân Minh Húc mở cửa xuống xe, vẻ mặt tươi cười nói.

“Dương Dương, anh đến ăn cơm sao? Tôi đi —”

Lời còn chưa dứt, Hạ Dương đã vung quyền, hung hăng đâm vào mặt Văn Nhân Minh Húc.

Văn Nhân Minh Húc nghiêng ngã, ngã oạch xuống đất.

Trong miệng nhất thời đầy mùi máu.

Y chống tay, nghiêng đầu nhổ một ngụm máu, tức giận nói, “Anh phát điên cái gì!”

Hạ Dương cười lạnh, xoa xoa bàn tay phát đau, chỉ vào Văn Nhân Minh Húc quát, “Tôi phát điên? Tôi mẹ nó đúng là phát điên nên mới tin tên lừa đảo như cậu! Hứa Minh? Sao cậu không gọi là Hứa Cường, Hứa Hoành đi!”

Hắn quay người rời đi, bỏ lại Văn Nhân Minh Húc ngây ngốc ngồi tại chỗ.

Văn Nhân Minh Húc ngơ ngác nhìn theo bóng Hạ Dương, quên cả chạy theo giữ hắn lại, y không rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Hứa Cường, Hứa Hoành?

...Lý Đông chết tiệt, nhất định cậu ta đã nói gì với Hạ Dương rồi!

Ngồi bệt dưới đất nửa buổi, rốt cuộc não bộ của Văn Nhân Minh Húc cũng chạy về, y nghĩ một lát đã hiểu ra, đầu số gây chuyện chắc chắn là Lý Đông, cậu ta không giúp y giấu diếm với Hạ Dương, nếu không Hạ Dương sẽ không nói thế với y!

Sao chối chết tiệt! Cậu chờ cho tôi!

Shhhh, Hạ Dương ra tay nặng dữ, đau muốn chết.

34. Chương 34

Trên đường về, Hạ Dương ngồi trong xe taxi, đưa mắt nhìn điện thoại vẫn rung lên ong ong, hần cười lạnh, hạ cửa kính xe, vứt ra ngoài.

Di động ‘Bộp’ một tiếng rơi xuống đường, ngay lập tức bị chiếc xe tiếp sau nghiền nát.

Hạ Dương nhếch miệng, trừng mắt nhìn tài xế đang trộm nhìn qua gương chiếu hậu, “Nhìn cái gì.”

Tài xế ngượng ngùng thu tầm mắt, chuyển tâm lái xe.

Vứt cho tài xế một tờ một trăm đồng, Hạ Dương cũng không quay đầu lại vọt vào tiểu khu, vào nhà đi thẳng lên phòng Tư Không Viêm Nghiêu ở tầng hai.

Hần không muốn nói chuyện với Tư Không Đặc Dương, hần cần anh hai làm hần bình tĩnh lại.

“Anh hai, anh có ở nhà không? Em vào nhé.” Hạ Dương gõ cửa, nói.

Tư Không Viêm Nghiêu ở trong phòng ‘ừ’ một tiếng xem như trả lời, ý bảo cho Hạ Dương vào.

Hạ Dương đẩy cửa vào, thấy Tư Không Viêm Nghiêu quần khăn tắm quanh hông, đang lau khô tóc.

“Anh hai, có điện thoại không, cho em một cái.”

“Của cậu đâu?”

“...Mất rồi.” Mất này tức là bị hần tiện tay quăng ra ngoài cửa xe, cơ mà Tư Không Viêm Nghiêu có thể hiểu thành bị trộm mất...Thực sự là một hiểu lầm xinh đẹp.

Tư Không Viêm Nghiêu vắt khăn mặt lên cổ, cúi người lấy một chiếc điện thoại để trong ngăn kéo tủ đầu giường ném cho Hạ Dương.

Hạ Dương vươn tay bắt được, cúi đầu lật xem, không ngờ lại là máy mới tinh, hần khó hiểu hỏi, “Anh hai, đây là điện thoại anh dùng à?”

Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng người ngồi xuống giường, mặt không biểu cảm nhìn Hạ Dương, lắc đầu, “Không phải.”

Hạ Dương nhún vai, nhét điện thoại vào túi quần, số điện thoại của mấy người thân quen hần đều ghi nhớ trong đầu, còn số của cái tên chọc hần giận kia, dù hần cũng đã thuộc lòng, nhưng hần nhất định sẽ sớm quên quách đi.

Ngả người tựa vào sofa, Hạ Dương tùy tay ôm gối vào ngực, cặp mắt phượng không có tiêu cự nhìn chằm chằm một điểm, cả người chìm trong trạng thái ngu ngốc.

Tư Không Viêm Nghiêu mặc áo ngủ xong đi đến bên cạnh hần, quơ quơ tay trước mặt hần, thẳng nhóc này thế mà không có phản ứng gì.

Y cao thấp đánh giá Hạ Dương, nâng tay xoa đầu hần, hỏi, “Có chuyện?”

Hạ Dương gật gật, lại lắc lắc.

Phản ứng này của hần càng khiến Tư Không Viêm Nghiêu tò mò, y ngồi xuống cạnh hần, nghiêng đầu hỏi, “Rốt cuộc là làm sao?”

Hạ Dương bĩu môi, nghiêng đầu tựa vào vai Tư Không Viêm Nghiêu, than thở như làm nũng, “Anh hai, em bị người ta bắt nạt, anh giúp em báo thù đi.”

“...” Tư Không Viêm Nghiêu không nói gì nhìn hần, cảm thấy thẳng nhóc này rảnh rồi không có việc gì làm đến quấy rầy mình.

Ai có thể bắt nạt nó chứ? Đừng nhìn Hạ Dương ngu ngu ngốc ngốc, từ nhỏ nó chạy theo hai anh em y cũng gây không ít khổ, quyền cước đâm đá giỏi hơn người thường nhiều.

Hơn nữa nếu thằng nhóc này bực bội không vui, nhất định sẽ giờ nắm đấm giải quyết, ai mà bắt nạt được!

Tư Không Viêm Nghiêu rõ ràng không tin lời hắn nói.

Hạ Dương cọ cọ đỉnh đầu vào vai Tư Không Viêm Nghiêu, ngồi thẳng người, nghiêm túc nói, “Em bị bắt nạt thật.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, thực nể tình hỏi, “Bị ai.”

“...” Giờ đến phiên Hạ Dương hết nói, bị ai? Hắn có thể nói mình bị một gã đàn ông không rõ danh tính lừa suốt mấy tháng không?

Không được, hắn không nói nổi.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy hắn dẫu môi không nói gì, biết thằng nhóc này đang rối rắm, cũng không quấy rầy hắn, đứng dậy mở cửa ra ngoài, y còn một đồng việc phải xử lý, nào có thời gian nghe hắn ầm ĩ.

Thấy Tư Không Viêm Nghiêu muốn ra ngoài, Hạ Dương lầu bầu hai tiếng rồi cũng đi theo, quyết định về phòng mình lần lộn.

Hắn nghĩ kĩ rồi, sáng mai dậy đi luôn, hắn muốn đi du lịch, chiêm ngưỡng núi non tươi đẹp của tổ quốc, thuận tiện gặp một mối lương duyên tình cờ đẹp đẽ, nói chuyện yêu đương.

Văn Nhân Minh Húc về đến nhà không ngừng gọi điện cho Hạ Dương, nhưng điện thoại chỉ báo tắt máy, Văn Nhân Minh Húc rất cuộc ý thức được, lần này Hạ Dương thực sự cãi nhau với mình rồi.

Y phiên muộn rót một ly nước đá, nới lỏng cà vạt, ngồi phịch xuống sofa, quyết định gọi cho Tư Không Đặc Dương, không khéo lại có thể biết được tin tức mình muốn biết!

“Anh Đặc Dương, anh có ở nhà không?” Điện thoại rất nhanh đã kết nối, Văn Nhân Minh Húc khẩn cấp hỏi.

“Minh Húc? Tôi đang ở công ty, cậu có việc gì à?” Tư Không Đặc Dương giờ đang ở công ty tăng ca, suốt đêm chạy dự án, mai còn phải đưa lên lãnh đạo xét duyệt.

“...Không có gì, anh Đặc Dương đang bận phải không.” Nghe gã nói đang ở công ty Văn Nhân Minh Húc mới giật mình nhớ ra, tập đoàn Tư Không đang nghiên cứu một nguồn năng lượng mới, hình như có thể đăng kí độc quyền, hắn nào đến chủ tịch cũng phải tăng ca.

Tư Không Đặc Dương vẽ vài nét nguệch ngoạc trên giấy, nói, “Ừ, có việc thì cậu gọi cho Viêm Nghiêu đi, nó đang ở nhà.”

Văn Nhân Minh Húc ‘Vâng’ một tiếng, cúp máy.

Lại uống miếng nước nữa, y phải nghĩ xem nên nói với Tư Không Viêm Nghiêu thế nào, y hít sâu một hơi, cầm điện thoại lên gọi.

Tư Không Viêm Nghiêu không ở công ty là vì y đang bận chuyện khác, trên chiếc bàn gỗ lim trong thư phòng có một chồng báo cáo cao ngất chờ y xét duyệt, lúc điện thoại kêu y còn định không để ý, kết quả liếc mắt thấy người gọi đến là Văn Nhân Minh Húc, y có chút khó hiểu nhận điện.

“Alo?” Giọng y trầm thấp dễ nghe, nhưng lại không hề có âm điệu cảm xúc.

Văn Nhân Minh Húc hé miệng, hỏi, “Anh Viêm Nghiêu, em có quấy rầy anh làm việc không?”

Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy hôm nay tụi nhỏ đứa nào cũng có vấn đề, nếu không sao hết Hạ Dương đến Văn Nhân Minh Húc đều không bình thường thế này.

“Nói đi.” Nếu sợ quấy rầy đã không gọi cho y, y lại không thể cứ thế cúp máy ngay được.

“Ừm....Hạ Dương có ở nhà không?” Văn Nhân Minh Húc hơi hơi khẩn trương, y không biết Hạ Dương đã về nhà chưa, lại không có cách khác để liên lạc với Hạ Dương, đành dồn hết hi vọng lên câu trả lời của Tư Không Viêm Nghiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu cũng không nghĩ nhiều, ‘ừ’ một tiếng.

Văn Nhân Minh Húc khẽ thở phào, ít nhất Hạ Dương cũng đã về nhà chứ không chạy đi linh tinh, nếu không y sẽ lo lắng chết mất.

“Khụ, anh Viêm Nghiêu anh có thể đưa điện thoại cho Hạ Dương nghe được không?”

Tư Không Viêm Nghiêu có chút buồn bực, Văn Nhân Minh Húc quen thằng khỉ con nhà mình khi nào vậy? Tuy nhiên y cũng không nghĩ nhiều, đưa số điện thoại nội bộ trong phòng Hạ Dương đưa cho Văn Nhân Minh Húc.

“Tự gọi đi.” Nói xong liền cúp máy.

Văn Nhân Minh Húc đến là vui, tốt xấu cũng không bị cự tuyệt.

Hạ Dương quay về phòng tắm rửa, sau đó cả người trần trụi trực chui vào ổ chăn, mèo béo ở dưới giường ngửa cái mặt ú năn kêu to meo meo.

“Ái phi, vội tới thị tắm cho tắm hửm?”

Mèo béo gừ gừ vài tiếng trong cổ họng, “Méo meo, méo meo ”

Hạ Dương nhấc một góc chăn, mèo béo liền nhảy lên giường chui vào, lớp lông mềm mại dán lên cái bụng trơn bóng của hắn, rúc trong đó bất động.

Cách lớp chăn vỗ vỗ chỗ phồng lên, Hạ Dương mắng, “Không phải mi đã phản bội ta đi yêu thương quần gia Tào rồi sao, quay về làm gì!”

Mèo béo giật giật, vươn móng cào cào bụng Hạ Dương.

“...” Được rồi, hắn không nên thiếu ôn nhu như thế, ái phi nhà hắn vẫn là thích hắn nhất.

Hạ Dương với tay lấy điện thoại, khởi động máy, điện thoại thế mà đã lắp sẵn sim, hắn mở danh bạ gọi ra xem, trống trơn không có gì cả, chắc anh hai không dùng cái sim này, thế thì hắn càng được lợi.

Điện thoại để bàn đột nhiên kêu lên, Hạ Dương đang định nhắm mắt ngủ nhủ mày, khó hiểu nghe máy, đã muộn rồi ai còn gọi cho hắn vậy.

“Alo, tôi là Hạ Dương đây, anh là ai?”

“....Dương Dương, tôi...” Văn Nhân Minh Húc căng thẳng mở miệng, y không biết nên giải thích hành vi lừa gạt của mình thế nào.

Hạ Dương nheo mắt, cách một phát cúp máy.

Giải thích cái gì? Nếu đã sớm biết việc làm của mình là sai, vậy sao còn mắc phải? Có thể lừa hắn lâu như vậy, không biết chừng mai sau cậu ta sẽ nhân lúc hắn không biết gì mà đem bán hắn luôn.

Hạ Dương hắn tuy không phải người quảng giao quen biết cả thiên hạ, nhưng cũng không đến nỗi thiếu một hai người bạn.

Hắn thừa nhận, hôm nay chờ ở dưới lầu nhà Hứa Minh rồi đâm cậu ta một quả là do hắn phần nộ vì bị lừa gạt, nhưng sao lại không có cả thương tâm?

Dây thần kinh của hắn quả thật thô hơn người thường, có một số việc hắn không muốn đi truy cứu đến cùng, cũng sẽ không nhớ kỹ những người không quan trọng.

Nhưng còn Hứa Minh, người đàn ông có thể vì hắn mà tự mình xuống bếp làm cơm, là người bạn mà hắn thật lòng yêu quý.

Giờ biết cậu ta lừa mình, nói không thương tâm ư? Sao có thể, Hạ Dương cũng không phải là người thực sự không bận tâm để ý cái gì.

Hạ Dương nghiêng người đi rút dây điện thoại, rứt vào ổ chăn. Hắn quyết định mai mình sẽ đi, ai nói gì cũng không ngăn cản được hắn đâu.

Văn Nhân Minh Húc gọi lại vài lần, đều nghe máy bận.

Y ủ rũ ném điện thoại qua một bên, ngửa đầu tựa vào sofa.

Vết thương ở khoe miệng đã tím bầm, chỉ cần cử động một chút sẽ rất đau, nhưng lòng y còn đau hơn, Hạ Dương không cần y nữa, quyết định cả đời không qua lại với y, biết làm thế nào đây?

Y làm sai, nhưng y cũng có nỗi khổ của mình.

Nếu sớm nói cho Hạ Dương biết thân phận của mình, với tính tình của anh ấy, nhất định sẽ nghĩ y có ý đồ cho nên mới cố ý lấy lòng, đến lúc đó, anh ấy sẽ chạy càng xa!

Quên đi, mai đi tìm anh ấy, mặt đối mặt nói cho rõ ràng.

Theo lý thuyết, Hạ Dương còn là ân nhân cứu mạng y đó! Bảo y xuống nước nhẹ giọng cái gì gì đó đều không có vấn đề gì hết.

35. Chương 35

Mấy ngày gần đây Văn Nhân Minh Húc vô cùng bận rộn, vốn y tính sáng hôm sau đến biệt thự nhà Tư Không Đặc Dương tìm Hạ Dương, nhưng đúng lúc đó y lại nhận được cuộc gọi của ba mình, cho nên cũng bỏ lỡ mất thời gian Hạ Dương rời đi.

Đợi đến mấy hôm sau y gọi tới tìm Hạ Dương, quản gia Tào đã tận tâm nói cho y biết, biểu thiếu gia đã sớm đi rồi, nghe nói là muốn đi du lịch, còn muốn gặp được một cuộc gặp gỡ tình cờ lãng mạn.

Câu này đủ để y tức điên rồi, quăng luôn cái điện thoại.

Được, anh muốn ra ngoài giải sầu, tôi đây liền để anh tự do tự tại một thời gian, nhưng nếu Hạ Dương anh dám đem một cô bạn gái về vẫn không biết ở đâu ra về nhà, vậy đừng trách tôi lòng dạ độc ác!

Hạ Dương thực ra không đi đâu xa, chỉ chạy đến thành phố C thôi, lúc mua vé tàu ở nhà ga đột nhiên hấn vô cùng muốn gặp ba mẹ mình.

Đừng hỏi hấn vì sao lại đột nhiên trở con như vậy, chỉ là hấn muốn gặp mà thôi, sau đó Hạ Dương liền mua vé đi thẳng đến thành phố C.

Chuyện Hạ Dương rời khỏi thành phố X chỉ có mỗi quản gia Tào và Tư Không Viêm Nghiêu biết, ngay cả Tư Không Đặc Dương cũng không biết gì, mãi đến khi vài ngày không thấy Hạ Dương ở nhà, tò mò hỏi quản gia Tào mới biết hấn đã đi.

Lúc nhìn thấy Hạ Dương Khúc Tân Hồng cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ con trai lại lẳng lặng chạy đến trước mặt mình.

Đã thế nó còn cực kì buồn nôn giang rộng cánh tay tặng cho mình một cái ôm nồng nhiệt, khuyến mãi thêm một nụ hôn dạt dào tình cảm.

“Mẫu hậu Nhi thần rất nhớ người!... Phi phi, mẹ, mẹ trát bao nhiêu phần lên mặt thế hả!”

“...” Khúc Tân Hồng giật giật khoe miệng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo hơi có dấu hiệu nứt vỡ, bà đẩy thẳng con cao hơn mình cả cái đầu ra, dùng một ngón tay tạo khoảng cách giữa hai người, ghét bỏ nói, “Nhóc con, con thôi quá!”

Hạ Dương nâng tay phải lên ngửi ngửi.

Lại nâng tay trái lên hít hít.

Công nhận...Không được thơm lắm, chua lôm.

“Khụ, con đi tàu hỏa đến đây, mẹ, con đi tắm cái đã.”

Hắn quăng giày ném balo, nghiêng người né tránh cửi âm bạch cốt trảo của mẹ, xoẹt một lách qua khe cửa chui vào nhà, quét mắt nhìn một vòng, mắt xách định vị trí, đi thẳng đến phòng tắm.

Tiết trời tháng năm hai ngày liền không tắm rửa, Hạ Dương cảm giác như ghét trên người mình có thể kị ra rồi về thành một viên bi rồi đấy.

Nửa tiếng sau, Hạ Dương ngâm người thoải mái chán chê mới khoác áo tắm thơm ngào ngạt bước ra.

Hắn hất dép, lao thẳng lên giường lớn mềm mại.

Lăn lăn lăn, xốc chăn chui vào.

Khúc Tân Hồng đứng cạnh đầu giường nhìn một loạt động tác của hắn, đợi đến khi hắn ngo ngoáy tìm được một tư thế thoải mái trong chăn xong, bà mới mở miệng hỏi, “Con giai, con gặp chuyện gì suy sụp à?”

Không phải bà làm mẹ không quan tâm đến con, mà Hạ Dương từ nhỏ đã khiến ba mẹ an tâm, không có sở thích ham mê gì xấu.

Ừm, ngoại trừ đôi khi thích ra tay đánh người ra....

Cho nên khi đột nhiên thấy con xuất hiện trước mặt, Khúc Tân Hồng tỏ vẻ bản thân không có cách nào bình tĩnh, nhất định là con giai bị uỷ khuất tìm đến bà tố trạng rồi.

Hạ Dương cọ cọ mặt, lắc đầu, “Con có sao đâu, tốt lắm, anh cả anh hai cũng rất tốt với con.”

Khúc Tân Hồng rõ ràng không tin lời hắn, đứng dậy khỏi sofa, đi đến giường nhéo tai Hạ Dương, còn xoay vòng một cái.

“Nhóc con, dám không nói thật à!”

“Ừ! Đau đau đau!” Hạ Dương chu môi nghiêng đầu hô.

“Nói mau!”

“....Con nói con nói, mẹ bỏ tay ra trước đã!”

Khúc Tân Hồng buông tay, Hạ Dương lập tức rút tới góc giường, xoa xoa tai than thở, “Con bị đùa giỡn tình cảm, thương tâm lắm đó.”

Khúc Tân Hồng cúi người cầm dép dưới đất phi thẳng vào đầu Hạ Dương, tức giận đến nói không rõ ràng, “Con, con, con cái thằng nhóc này, một ngày không lừa mẹ liền khó chịu đúng không!”

Hạ Dương nghiêng người tránh thoát hung khí, rúc vào chăn, nhỏ giọng lầu bầu.

“Bị lừa thật mà, chẳng tin con gì cả.”

Khúc Tân Hồng nhú chặt cặp mày được tĩa tốt xinh đẹp, giờ bà mới ý thức được, con bà có lẽ bị đá thật rồi.

....Nếu Hạ Dương biết suy nghĩ hiện tại của mẹ mình, có lẽ hắn sẽ nhảy dựng lên, tức tốc mặc quần áo bỏ chạy.

“Khụ, con giai à, tuy mẹ không rõ con gặp chuyện gì, nhưng mẹ luôn ủng hộ con.”

Bà vỗ vỗ vai Hạ Dương, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, cơ mà trong lòng thì cười tươi như hoa nở, con trai thất tình?

Ôi ôi ôi, đây chính là chuyện vui của đất trời, lát phải chia sẻ với ông xã mới được.

Hạ Dương nghiêng đầu nhìn mẹ, cứ cảm thấy lời của mẹ có gì sai sai, nói thế nào nhỉ, chính là mẹ hắn từ trước tới giờ chưa từng ủng hộ hắn làm gì cả.

“Mẹ, có phải mẹ hiểu nhầm rồi không?”

Khúc Tân Hồng lắc đầu, sẵn sốc đắp chăn cho hắn.

“Không, tuyệt đối không, ngủ đi con trai, mẹ đi tìm ba con.”

Hạ Dương ‘Dạ’ một tiếng, hần ngồi ghé cứng mười mấy giờ, mông ê ẩm, tắm xong buồn ngủ muốn chết, giờ đi ngủ trước đã, lát dậy giải thích sau vậy.

Đáng tiếc, đến khi Hạ Dương dậy, ba hần đã mang mẹ hần xuống vùng nông thôn để xem xét tình hình nhân dân rồi.

Hạ Dương không có bạn ở thành phố C, đành gọi điện cho Triệu Văn Hạo ở tí thành phố X, xem xem ở đây có gì chơi vui không.

“Thành phố C? Không có, hình như ngoài leo núi ra thì không có gì chơi cả.”

Triệu Văn Hạo đang lên kế hoạch hội nghị, nghiêng đầu kẹp di động, mắt nhìn văn kiện tư liệu, hai tay múa may trên bàn phím.

Hạ Dương mặt nhăn mày nhíu, leo núi? Không đi, giờ hần lười leo núi.

Quên đi, nếu thành phố C không có gì chơi, vậy... Ra nước ngoài đi.

Không phải hần không muốn tiếp tục dùng hai cái giò của mình thăm thú non sông đất nước, mà là hần cảm thấy, giờ không đi thì không khéo muốn đi cũng không đi được nữa.

Không thể không nói dự cảm của Hạ Dương quá xá chính xác, khi hần đứng ở khu bảo vệ động vật hoang dã của nước D, có người tìm đến cửa nhà ba mẹ hần.

Có thể đi xa ngàn dặm tìm Hạ Dương ngoài Văn Nhân Minh Húc thì còn là ai. Vốn Văn Nhân Minh Húc cũng không định mặt dày mày dạn chạy đi tìm Hạ Dương đâu, nhưng khổ nỗi y lại mong nhớ người này đến không thể chịu thêm được nữa.

Hay là... Y gõ cửa giải thích đi, dùng toàn bộ thành ý xin lỗi, có lẽ Hạ Dương sẽ tha thứ cho y.

Cơ mà y không biết, nếu Hạ Dương muốn tránh một người, phương pháp tốt nhất hần xài chính là chạy trốn, chạy xa thiệt xa.

Văn Nhân Minh Húc vồ hụt thực phần nộ.

Y vốn còn chút áy áy, sau mấy lần túm trột Hạ Dương, chuyển thành hoàn toàn bạo phát.

Đối tượng trực tiếp dính chưởng chính là Lý Đông.

Bạn nhỏ đáng thương bị y giận chó đánh mèo, biến từ một thực tập sinh trong công ty gia đình đi muộn về sớm thành.... nhân viên dọn vệ sinh của công ty Văn Nhân Minh Húc.

Thời hạn là một tháng.

Lý Đông thực khổ bức, nhưng mà hần không làm gì được, ai biểu ba già nhà mình đồng ý chứ.

Mỹ kì danh nói là: Rèn luyện thì cần phải bắt đầu từ thứ cơ bản nhất.

Cơ bản cái rắm! Đây rõ ràng là tăng chót được không! Không biết cái tên Văn Nhân Minh Húc kia thuyết phục ba hần kiểu gì, ông cụ không quan tâm xem hần có đãi ngộ thế nào, chỉ thiếu chưa đóng gói vút đến trước mặt Văn Nhân Minh Húc!

Lý Đông cầm cây lau nhà cắn móng tay, hu hu, hần đã trêu chọc ai cơ chứ!

Chính cậu không đuổi kịp bà xã mà lại đi oán trách mình! Hu hu, WC thú vị quá đi!

Hần không muốn quét dọn WC nữa đâu!!!! Áo tường của hần đã tan biến hết rồi, mỹ nữ của hần đều cách xa hần rồi!

36. Chương 36

Trạm thứ nhất Hạ Dương đi vườn bách thú hoang dã thế giới, ở đó loằng quằng gần ba tháng mới tiếp tục chiến đấu ở chiến trường khác.

Hắn vừa chạy nơi này, vừa gửi ảnh mình đã chụp trong quá trình du lịch qua bưu điện tới mấy tạp chí, nhận được khá nhiều bình luận tích cực.

Nhưng hắn không dám dùng tên thật, sợ sẽ mang phiền toái gì đến cho ba mình.

Mấy tạp chí rất hài lòng với các bức ảnh thiên nhiên của Hạ Dương, còn mở một triển lãm ảnh riêng cho hắn, đương nhiên, qua áp lực của tập đoàn Tư Không, bọn họ không dám nuốt cạn tiền tài của Hạ Dương, thành thật chuyển tiền thu được từ triển lãm tới tài khoản của Hạ Dương.

Hạ Dương nhìn số tiền trong thẻ không ngừng tăng lên, trong lòng đắc chí hả hê vô cùng.

Hầu bao căng phồng, sống lưng hắn cũng ưỡn thẳng tắp, điều đáng tiếc duy nhất chính là, Hạ Dương gầy đi, cũng đen hơn trước.

Hắn không thích ăn mấy đồ ăn kì lạ của nước ngoài, hắn thích ẩm thực của thiên triều Trung Quốc, hơn nữa rất nhớ món ăn tên lửa đảo kia nấu.

Loại cảm giác này làm Hạ Dương thực buồn bực, Hạ Dương buồn bực bởi vì muốn phát tiết, cho nên chạy tới Bắc cực xem gấu...

Cơ mà Hạ Dương đã quên, trời lạnh hắn sẽ lười động, đến khi chạy tới Bắc cực...Hắn nằm trong khách sạn mười ngày không ra khỏi phòng, làm cho mấy người đồng hành buồn bực muốn chết.

Hạ Dương đi được hơn nửa năm, Văn Nhân Minh Húc cũng đã khiến bản thân tỉnh táo lại.

Y không rõ rốt cuộc mình có tình cảm gì với Hạ Dương.

Thực ra Văn Nhân Minh Húc biết, y đối với Hạ Dương, lúc đầu chỉ là muốn trả thù hắn để y lại một mình trên núi, sau lại vô tình gặp hắn mấy lần, rồi kể tiếp Hạ Dương coi hắn thành phiếu cơm dài hạn.

Tất cả những thứ đó đều là y tự nguyện, không có ai bức bách y, y có thể nhận ra rõ ràng rằng, hứng thú ban đầu, giờ đã trở thành quyến luyến không nở tách rời.

Không phải y dùng tay nghề nấu nướng quyến rũ dạ dày Hạ Dương, mà là Hạ Dương dùng tính cách ngốc ngếch lại xán lạn như ánh mặt trời đi hấp dẫn y.

Hạ Dương dễ tiện làm y từng bước rơi vào bẫy rập hắn tạo nên, sau đó....

Hắn chạy, chạy vô cùng thẳng thừng...

Đắm cho y một cú, khiến hàm răng y cũng lỏng ra.

Sau đó hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt y.

Một tháng đầu, Văn Nhân Minh Húc cảm thấy mình không có vấn đề gì cả, không phải chỉ là một tên đàn ông hơi đẹp trai một tí, hơi xán lạn một tí, hơi thần kinh một tí, thỉnh thoảng thích đùa giỡn lại lòng dạ hẹp hòi thôi sao!

Y đại thiếu gia nhà Văn Nhân muốn tình nhân kiểu gì không có.

Nhưng mà y nghĩ nhầm rồi, bất luận là người nhà giới thiệu hay là bạn bè giới thiệu, nam nữ đủ loại, vô số người có điều kiện tốt hơn Hạ Dương, thế nhưng Văn Nhân Minh Húc vẫn đều không có hứng thú, đến cuối cùng chính là chán ghét không chịu nổi.

Y nhận ra, dù Hạ Dương có bao nhiêu khuyết điểm, trong lòng y hắn vẫn luôn là độc nhất vô nhị.

Văn Nhân Minh Húc buồn bực vô ngần.

Hạ Dương đi được hai tháng, Văn Nhân Minh Húc chuyển ra khỏi nhà trọ của em trai.

Nơi đó có quá nhiều kỉ niệm của y và Hạ Dương, y không muốn tức cảnh sinh tình.

Nhưng mà y đã quên, cho dù không ở căn nhà trọ kia nữa, bóng dáng Hạ Dương vẫn chiếm cứ trái tim y, dùng cách nào cũng không gạt đi được.

Khổ sở dò la, rốt cuộc cũng biết chút ít về hướng đi của Hạ Dương.

Hạ Dương đến đâu cũng chụp rất nhiều ảnh phong cảnh, sau đó gửi đến mấy tạp chí của thành phố X, trong đó còn có tạp chí của tập đoàn Tư Không đầu tư.

Y tìm được mấy tạp chí kia, chỉ cần là số tạp chí có đăng ảnh chụp của Hạ Dương, y đều phải mua một lần mấy cuốn.

Trong nhà, trên xe, công ty, mỗi chỗ để một cuốn, y muốn lúc nào cũng có thể thời thời khắc khắc cảm nhận được sự tồn tại của Hạ Dương.

Nhìn thấy những bức ảnh phong cảnh này, Văn Nhân Minh Húc phát hiện, y không hiểu Hạ Dương.

Những bức ảnh này không chỉ thể hiện sự xán lạn ấm áp của Hạ Dương, mà còn lộ rõ sự tinh tế độc đáo của hần.

Y rốt cuộc cũng biết, vì có gì mấy tạp chí nổi danh trong nước kia lại đồng ý sử dụng ảnh của Hạ Dương.

Có thể khiến người xem cảm giác như lạc vào một thế giới khác, không phải nhiếp ảnh gia nào cũng có thể làm được.

Hôm các tạp chí cùng nhau tổ chức triển lãm cho Hạ Dương, Văn Nhân Minh Húc cũng đến.

Các tác phẩm của Hạ Dương đều được phóng to, khiến người ta càng rõ ràng cảm nhận được tâm tình của hần.

Đó là một loại phóng túng, một loại tiêu sái.

Văn Nhân Minh Húc nhìn bức ảnh chụp đàn ngựa hoang trên sa mạc ở cự li gần, bỗng chốc chấn động.

Cảm giác lo lắng Hạ Dương bị đàn ngựa hoang đạp chết làm cho y nháy mắt hoàn hồn...

Y nhìn nhìn chung quanh, người xem đều lưu luyến đứng trước các tác phẩm, suy nghĩ vừa rồi nếu bị những người này biết, phỏng chừng...

Hậu quả nhất định sẽ là khả năng y không muốn thấy nhất.

Y mua một đồng ảnh khổ lớn, trong số đó cư nhiên còn có một bức có phản chiếu bóng dáng Hạ Dương.

Hần mặc quần áo màu cát, đội mũ cao bồi, đứng về phía mặt trời dần xuống núi, duỗi căng tay chân..

Văn Nhân Minh Húc nhìn da thịt hơi lộ ra nơi vòng eo thon thả, hung hăng nuốt nước miếng cái ực.

Nhất định là y mắc chứng thiếu thốn Hạ Dương rồi, nếu không sao chỉ nhìn một bóng dáng, một tí da màu mật ong lại có thể chảy nước miếng được!

Y cất toàn bộ ảnh mua ở triển lãm và tạp chí sưu tầm chất đồng trong một phòng ngủ, còn cố ý tìm người sửa lại bốn góc làm thành vách ngăn.

Y đặt vài bức ảnh đặt lên giá, hai tay ôm ngực đứng giữa phòng, nhìn quanh bốn phía, tự dưng không hiểu sao lại thấy vô cùng thoải mái.

Y hần là nên cân nhắc chuyện đuổi gia đình ở lâu trên đi, sau đó mua luôn căn hộ đó, thông hai nhà với nhau...

Ừm, nhưng điều kiện tiên quyết là, y phải tìm được Hạ Dương về đã!

Cơ mà tìm Hạ Dương là một việc cực kì khó khăn.

Văn Nhân Minh Húc hỏi thăm đoàn du lịch mà Hạ Dương đi cùng, kết quả đợi đến khi đoàn về vẫn không thấy Hạ Dương đâu.

Y nổi điên rồi, sao lại có thể cho thành viên trong đoàn tùy thời rời khỏi đoàn chứ! Quá vô trách nhiệm.

Nhưng người trong đội lại nói, lúc trước Hạ Dương nhập đoàn đã vốn không điền thông tin không ký hợp đồng, ai lại không muốn kiếm tiền chứ, người ta muốn theo chân bọn họ du lịch, đưa cho họ tiền, vậy xong việc.

Anh là ai chứ, tự dưng đến chỗ bọn tôi phát điên.

Văn Nhân Minh Húc không làm gì được, đành mất mát rời đi.

Tốt nghiệp đại học xong, Văn Nhân Minh Húc lập tức tiếp nhận công ty của gia đình, sống cuộc sống ngày ngày chạy qua chạy lại giữa hai địa điểm công ty nhà trọ. Về đến nhà y luôn tới phòng có treo tác phẩm của Hạ Dương đầu tiên, ngắm nhìn các bức ảnh sắp đầy ắp trong phòng.

Có lớn, có nhỏ, đủ loại kiểu dáng.

Văn Nhân Minh Húc càng xem ảnh lại càng nhớ Hạ Dương, nhưng giờ y không thể không chuẩn bị gì đã đi tiếp cận Hạ Dương như trước được, y phải một kích tiêu diệt, làm cho Hạ Dương không thể trốn khỏi tay y nữa.

Được, anh đã muốn tự do, vậy tôi cho anh hai năm tự do.

Đợi qua hai năm, thì anh phải thuộc về tôi.

Còn Hạ Dương ở Bắc cực xa xôi thì không hề hay biết, mình đang bị một người nhớ thương, cảm giác mong nhớ như muốn ăn mòn trái tim Văn Nhân Minh Húc.

Mà hắn, đầu sỏ gây tội, đã học được cách chống lại phản ứng sinh lý của cơ thể, có thể ở trên mặt băng lạnh lẽo của Bắc cực cùng một đám người mặc áo chống rét siêu dày xây nhà tuyết.

Ở đây ngày người hơn nửa năm, Hạ Dương cảm thấy cũng không còn gì hay để chụp.

Tuy gấu bắc cực rất đáng yêu, nhưng chẳng mấy khi gặp.

Hắn tính đến Nam cực xem chim cánh cụt.

Dần dần, Hạ Dương quên đi người đàn ông từng nấu cơm cho hắn, trong đầu chỉ chứa đầy những suy nghĩ làm cách nào để có thể chụp ảnh nhét tiền căng phòng chi phiếu.

Nháy mắt, một năm rưỡi trôi qua.

Ngày vui của Hạ Dương cũng sắp kết thúc.

37. Chương 37

Thời gian một năm rưỡi đối với một số người mà nói, thực sự trôi qua quá nhanh.

Ví dụ như Hạ Dương.

Hơn một năm nay hắn sống vô cùng sung sướng, tuy rằng điều kiện sống rất gian khổ, nhưng nhìn hắn càng thêm chín chắn trưởng thành, khí chất đặc chí vênh vác trên người cũng thu lại đi nhiều.

Khụ, thoát nhìn là thu lại đi nhiều, khi hắn nhặt được một quả trứng chim cánh cụt ở Nam cực, bao nhiêu đặc chí vênh vác lập tức bùng toả, hắn cầm trứng chạy về doanh địa, sau đó... Làm quả trứng bất hạnh kia, không cẩn thận bị ném vào nồi nước sôi đang đun.

Đội viên rối rắm nhìn Hạ Dương, hỏi, “Cậu rất đói?”

Hạ Dương vẽ mặt cầu xin, lập tức giải thích hành vi sây tay của mình.

“Không phải tôi cố ý đâu, thật đó, tôi chỉ là hưng phấn quá, vấp phải cái ghế, tiếp đó... Cậu hiểu đấy.”

Đội viên bắt đắ dĩ dùng muối vớt quả trứng chim cánh cụt đang quay cuồng trong nước sôi ra, càng thêm rối rắm.

“Hạ Dương, cậu đã lãng phí tài nguyên thiên nhiên quý giá của chúng ta.”

Hạ Dương đưa một cái chậu nhỏ ra đỡ trứng, gãi đầu nhận lỗi, “Xin lỗi, để tôi đi lấy băng.”

Đội viên xua tay ý bảo không cần.

Lần trước Hạ Dương đi đục băng, kết quả đục băng rơi hết xuống quanh chân, đục xong, hấn cũng tự mình nhốt mình trong đó.

Cho nên công việc nguy hiểm này, bình thường bọn họ sẽ không để Hạ Dương đi làm.

Hạ Dương bĩu môi.

Điện thoại kêu lên, hấn lấy ra xem, không ngờ lại là người mẹ vốn đã quên mất tiêu có thằng con là hấn gọi đến.

“Mẹ?” Hạ Dương kinh ngạc, hấn đi lâu như vậy, mẹ hấn gọi cho hấn tổng cộng hai lần, một lần là khi hấn ở Bắc cực, mẹ gọi bảo hấn ôm một con gấu bắc cực về nuôi, một lần là khi hấn vừa đến Nam cực, mẹ bảo hấn trộm mấy quả trứng chim cánh cụt về.

Có đôi khi Hạ Dương cảm thấy, ba hấn Hạ Dương có thể lên làm thị trưởng nhất định là do mẹ hấn nguy trang quá giỏi...

Khúc Tân Hồng hiển nhiên đang vô cùng hưng phấn, vừa mở miệng đã hô, “Con giai, mau về kết hôn!”

Hạ Dương choáng váng nửa ngày, giơ điện thoại ra nhìn số, nhúu mày, nói với điện thoại, “Mẫu hậu?”

“Đúng đúng, thái tử, mau về đi, mẫu hậu nhớ con.”

Hạ Dương quăng điện thoại ra xa, da gà da vịt nổi lên hết cả, nhất định đây không phải là Khúc Tân Hồng mẹ hấn, nhất định là ác quỷ đoạt thân thể rồi!

Đội viên mờ mịt nhìn Hạ Dương, cúi người nhặt điện thoại bị ném xuống chỗ chân mình đưa trả cho hấn.

Không thể phủ nhận, điện thoại của Hạ Dương có tính năng chống va đập cực tốt, bị hấn quăng đi như thế mà vẫn còn giữ kết nối cuộc gọi...

“Alo? Alo? Dương Dương? Con giai? Nói chuyện! Chạy đi đâu rồi thằng nhóc kia! Tiếng động vừa rồi là sao! Alo! Hạ Dương!”

Khúc Tân Hồng khôi phục bản tính, nói được vài câu nhẹ nhàng vẫn không nghe thấy Hạ Dương tiếp lời liền nổi giận.

Hạ Dương trợn mắt, rốt cuộc cảm thấy mẹ già thân ái của mình đã quay trở lại.

“Mẹ! Vừa rồi có phải mẹ bị thứ gì kì quái bám vào người không, nháy mắt con ngỡ như mẹ đã biến thành sinh vật ngoài hành tinh.”

Khúc Tân Hồng giật giật khoé miệng, ngượng ngùng cười với người đàn ông cao lớn anh tuấn ngồi bên cạnh, quay đầu mắng khế, “Nhóc con, mẹ có bị người ngoài hành tinh bám vào người hay không không liên quan gì đến con, mau về đi!”

Hạ Dương cầm quả trứng chim đã lạnh toát thưởng thức, dạ thừa mấy tiếng có lẽ.

Khúc Tân Hồng rõ ràng là không tin hấn, cả giận, “Nói cho con biết, trong vòng ba tháng con mà không trở lại, mẹ sẽ đoạn tuyệt quan hệ với con!”

Hạ Dương bĩu môi, hồi trước mẹ bảo trước hai mươi lăm tuổi hấn phải kết hôn, không kết hôn sẽ đoạn tuyệt quan hệ.

Giờ bà sửa lại yêu cầu, cơ mà nội dung uy hiếp vẫn không đổi.

Nếu đoạn tuyệt đã đoạn tuyệt từ lâu rồi, sao cứ dùng cái này dọa hấn nhỉ? Hấn mới không sợ đâu!

“Mẹ, có việc gì mẹ cứ nói thẳng đi.” Hấn nghĩ nhất định mẹ có chuyện cần nói với hấn, hơn nữa hấn là chuyện rất nghiêm trọng hoặc rất quan trọng.

“Dương Dương, nếu con đã có đối tượng rồi, tại sao không nói cho người nhà biết? Mẹ cũng không phải là không cho con yêu đàn ông, sao lại phải trốn ra ngoài chứ!”

Khúc Tân Hồng nói rất nghiêm túc, vẻ mặt vô cùng nhu hoà, vẻ nhu hoà này là dành cho người đàn ông đối diện.

Hạ Dương choáng váng, hấn đương nhiên biết mẹ mình sẽ không phản đối hấn có bạn trai, nhưng vấn đề là, hấn đâu có đâu! Hấn đến giờ vẫn còn là xử nam đấy, bạn trai tìm đâu ra!

“Mẹ, rốt cuộc mẹ đang nói gì vậy? Con không có bạn trai, mỗi ngày con đều làm bạn với chim cánh cụt và núi tuyết, biết tìm bạn trai chỗ nào! Mẹ nghĩ con sẽ tìm người Eskimo để yêu à!”

Hạ Dương then quá thành giận, liềm linh quát.

Đội viên hoảng sợ quay đầu nhìn hấn, vẻ mặt vô cùng khiếp đảm.

Người Eskimo? Ôi chúa ơi, không ngờ gu của Hạ Dương là như vậy.

Hạ Dương liếc mắt xem thường, sóng điện thoại của hấn bắt đầu yếu đi.

“Mẹ, thực sự con không có bạn trai.”

Khúc Tân Hồng rõ ràng không tin hấn, nếu không có bạn trai, thế người đàn ông cao lớn đang ngồi trước mặt bà là sao?

“Dương Dương...Rè rè...Văn Nhân....Rè rè.... Cậu ấy nói....Rè rè...”

Hạ Dương dịch dịch chỗ ngồi, tiếng rè rè lại càng to.

Hấn đành phải đưa điện thoại lên cao, nhìn nhìn, không có tín hiệu.

Lại đổi thêm mấy vị trí khác, điện thoại vẫn không bắt được sóng, liềm ném điện thoại qua một bên.

Không thể trách hấn được, là do điện thoại không có sóng đó.

Đây là Nam cực, bọn họ dựng tháp tín hiệu đã khó khăn lắm rồi, không thể yêu cầu cao được.

Khúc Tân Hồng gọi lại cho Hạ Dương vô số lần, kết quả đều nghe máy báo điện thoại ở vùng không phục vụ.

“Di, có lẽ là do tháp tín hiệu có vấn đề rồi.” Người đàn ông cười mở miệng.

Khúc Tân Hồng tao nhã buông điện thoại, mỉm cười hỏi, “Minh Húc à, con và Dương Dương nhà dì bắt đầu từ khi nào vậy?”

Văn Nhân Minh Húc nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, trả lời câu hỏi của bà.

“Khoảng hơn ba năm trước ạ, có một lần con vô tình gặp Hạ Dương, liềm nhất kiến chung tình với anh ấy, một năm rưỡi trước, con đã trót phạm sai lầm khiến Dương Dương chán ghét, thế nên...”

Xin dì hãy tin tưởng con, con thực sự rất yêu Hạ Dương, con muốn ở bên anh ấy cả đời, nếu dì và chú không muốn để anh ấy đến nhà con, vậy để con đến ở rể cũng được.”

Nếu giờ Hạ Dương ở trước mặt Khúc Tân Hồng và Văn Nhân Minh Húc, nhất định hấn sẽ ngất xỉu.

Cái tên Văn Nhân Minh Húc này điều toa!

Cái gì mà nhất kiến chung tình?

Cái gì mà trót phạm sai lầm?

Nói nhảm giỏi thật đấy!

Cơ mà Hạ Dương đâu có ở đây, cho nên trong mắt Khúc Tân Hồng, Văn Nhân Minh Húc quả là một người vĩ đại, bà đã không chỉ một lần nghe hai cháu họ nhắc tới đại thiếu gia nhà Văn Nhân.

Con giai bà có thể hẹn hò với cậu ấy, lại còn phát triển đến bước kết hôn, bà thực sự là vui vẻ quá trời.

“Minh Húc à, Hạ Dương tính tình nóng nảy vội vàng, nếu có lỡ chọc con giận, con hãy bao dung tha thứ cho nó nhé.”

Mẹ chồng gặp nàng dâu, càng xem càng vừa lòng, câu này chính là để chỉ thái độ hiện tại của Khúc Tân Hồng dành cho Văn Nhân Minh Húc.

Văn Nhân Minh Húc gật đầu, bao dung? Y đương nhiên sẽ bao dung rồi, huống chi còn là do y chọc Hạ Dương nổi giận chạy đi mất.

Song đương nhiên y sẽ không nói như thế, nếu y đã không kiềm chế được mà chạy tới gõ cửa nhà hắn, vậy thì y sẽ không bao giờ cho Hạ Dương cơ hội chạy đi nữa.

“Con biết rồi đi, hơn nữa con rất thích tính cách này của Hạ Dương.”

Khúc Tân Hồng lại càng vừa ý, chỉ thiếu chưa vỗ ngực cam đoan sẽ lôi thẳng nhóc nhà mình đang ở nơi xa xôi kia về.

“Đã không còn sớm, xin phép đi con về.” Văn Nhân Minh Húc nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy cáo từ.

Khúc Tân Hồng đưa y ra tận cửa, nhìn y rời đi mới xoay người vào nhà.

Bà phải tìm người giúp đỡ, có lẽ.... Hai người cháu có thể có ích đấy.

38. Chương 38

Hai tháng cuối cùng ở Nam cực, Hạ Dương bị mẹ gọi điện thoại quấy rầy mỗi ngày.

Rốt cuộc hắn cũng đã biết đại khái tình hình.

Có một gã đàn ông tên Văn Nhân Minh Húc chạy đến nhà bọn họ cầu hôn, còn dám nói hai người bọn họ yêu nhau, yêu cái rắm, hắn ngay cả Văn Nhân Minh Húc là ai cũng không biết!

Bởi vì chuyện này, Hạ Dương đã đập điện thoại mấy lần, đáng tiếc điện thoại quá bền không chịu vỡ, sau đó vào một ngày trời trong nắng ráo, Hạ Dương đứng bên ngoài doanh địa, nhận được cú điện thoại thứ mười hai trong tháng này của mẹ.

Ở dưới chân có vết băng nứt, hắn liền trực tiếp ném đi động xuống, nháy mắt, thế giới yên tĩnh.

Hạ Dương thực vừa lòng, còn hậu quả...có nghiêm trọng hay không không nằm trong phạm vi tự hỏi của hắn, xin lỗi, hắn không muốn tiếp tục trao đổi vấn đề ngu xuẩn này với một người phụ nữ xinh đẹp đang trong thời kì tiền mãn kinh đã hoàn toàn mất trí đầu.

Kết hôn? Ồ ồ? Cùng với một người đàn ông! Đùa cái gì vậy trời, Hạ Dương hắn dễ dàng bị người khác trói chặt thế sao!

Kết quả sau ba ngày Hạ Dương cự tuyệt lời kêu gọi về nước của mẹ mình, hắn ngồi lên máy bay quay về.

Đừng hỏi hắn vì sao, chỉ là vào một hôm hắn đi ngắm cảnh quay về doanh địa, đội viên báo cho hắn biết, anh hai gọi điện thoại tới, khiến hắn cả người đều không ổn.

Lời anh hai nói rất đơn giản, chỉ có bốn từ.

“Về nước, về nhà.”

Hạ Dương lập tức lăn về, không một câu oán hận.

Anh hai nhà hắn vô cùng khùng khiep vô cùng mạnh, không ngờ ảnh biết cách liên lạc với doanh địa, nếu hắn còn giãy dụa, anh hai sẽ làm hắn cả đời đều phải ở Nam cực nuôi chim cánh cụt mất!

Tuy rằng hắn thực thích mấy con chim lông xù đó, nhưng mà hắn không thích hoá thành dân Eskimo đâu. Ba ngày sau, Hạ Dương ngồi máy bay quay về thành phố X, sau đó đi thẳng đến biệt thự của Tư Không Đặc Dương.

Hắn không định sống ở đây, hơn nữa hắn phát hiện, cho dù hắn có muốn ở cũng hết phòng cho hắn rồi.

“Anh hai, em đã về!” Hạ Dương bị phơi nắng đen đi, cũng gầy hơn nhiều nhiệt tình lao tới, tặng cho Tư Không Viêm Nghiêu một cái ôm.

Đối với đứa em trai đã lâu không gặp, Tư Không Viêm Nghiêu tuy rằng ghét bỏ, song cũng không keo kiệt chấp nhận một cái ôm.

Dương nhiên, ôm xong liền đẩy hắn ra.

“Anh hai, anh tìm em về làm chi?”

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi trên sofa trong thư phòng, đưa một tập hồ sơ cho Hạ Dương.

“Hử?” Hạ Dương lấy ra xem, sững sốt.

Bên trong là ảnh của một cậu trai trẻ tuổi, cộng thêm một vài tư liệu đi kèm.

Ngoài ra còn có ảnh của một nhóc con tròn tròn ụ thịch.

Vậy mà là hai cha con?

Đặt hai bức ảnh lại gần, quả nhiên trông rất giống nhau, cơ mà sao hắn nhìn lại thấy nhóc này trông giống một người nữa nhì!

Phát hiện này làm Hạ Dương kinh sợ chút chút, hắn ngẩng đầu về phía người đàn ông đang ngồi vắt chân hút thuốc ở phía đối diện.

“Anh hai! Đây là con anh!”

Tuy nhóc này rất giống nam sinh tên Ô Thuần Nhã, nhưng mà! Tên nhóc này chắc chắn là nòi của anh hai hắn, ẩn giấu dưới nụ cười ngây thơ hồn nhiên kia chính là khí chất lạnh lùng kiêu ngạo!

Được rồi, hắn nổ đấy, nhưng thằng nhỏ này giống anh hai hắn lắm.

“Chị dâu cậu, cháu trai cậu, quan sát cuộc sống của hai bọn họ.”

Hạ Dương trợn mắt, ngoáy ngoáy lỗ tai, hắn cảm thấy nhất định vừa nãy tai mình bị ráy tai ngăn chặn màng nhĩ rồi, nếu không sao lại nghe nhầm thế được.

“Chị dâu?” Hạ Dương giơ ảnh chụp Ô Thuần Nhã lên, hắn có thể xác định, người này là đàn ông!

“Cháu trai?” Tuy rằng nhóc rất giống anh hai, nhưng hắn mới đi hơn một năm, sao lại chòi ra một thằng nhóc hơn ba tuổi vậy, quá huyền huyền rồi!

“Ừ, con của tôi và cậu ấy.” Tư Không Viêm Nghiêu chỉ chỉ ảnh chụp Ô Thuần Nhã, hất cằm với Hạ Dương.

“...” Hạ Dương nghĩ chắc chắn mình còn chưa từ Nam cực về, nếu không sao hắn lại nhìn thấy nụ cười ôn nhu dịu dàng trên mặt anh hai chứ?

“Cậu ấy sinh?” Hắn đã nghe đến việc đàn ông sinh con, nhưng hắn không biết anh hai mình có hứng thú với đàn ông!

Hắn vẫn tưởng anh hai mình là một dị luyện tiêu chuẩn chứ.

Ít nhất cho tới giờ hắn chưa từng thấy anh hai có quan hệ với người đàn ông nào, không giống anh cả hắn nam nữ đều ăn, nói một cách tương đối, anh cả của hắn thực sự rất là tra (công).

“Anh hai, anh bảo em đi theo dõi à?” Hạ Dương nghĩ anh hai sẽ không nhàm chán thế đâu.

“Chụp chút ảnh sinh hoạt của hai người rồi gửi cho tôi.” Y rất vừa lòng với kỹ thuật chụp ảnh của Hạ Dương.

Y chụp ảnh bằng điện thoại thấy không ưng lắm, có thể coi đây là nguyên nhân chính khiến y gọi Hạ Dương về.

Hạ Dương gật đầu, đáp ứng.

Cháu trai đáng yêu như vậy, hẳn cũng mong được gặp.

“Anh hai, em về nhà ở, muốn chụp ảnh sinh hoạt thì phải huyền bí một chút, đúng không?”

Tư Không Viêm Nghiêu ừ một tiếng, để hẳn đi.

Văn Nhân Minh Húc sau khi biết Hạ Dương đã về nước liền hưng phấn nguyên một buổi tối, sáng sớm hôm sau chỉnh trang mình đẹp trai anh tuấn đến đề bẹn người.

Y lái xe đến biệt thự của Tư Không Đặc Dương, kết quả vô huyệt, quản gia Tào nói cho y biết, biểu thiếu gia không ở đây.

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng hẳn vẫn lái xe đến nhà Hạ Dương.

Khúc Tân Hồng nhìn thấy Văn Nhân Minh Húc thì cao hứng vô cùng.

“Minh Húc, con đến tìm Dương Dương à?”

Văn Nhân Minh Húc gật đầu cười xán lạn, nụ cười rực rỡ chói lọi như ánh mặt trời khiến Khúc Tân Hồng mê mết.

“Hạ Dương không có nhà sao di?”

Con trai bà đúng là có phúc, ấy vậy mà có thể làm đối tượng của một chàng trai tuyệt vời thế này, lại còn định tiến tới hôn nhân nữa chứ.

Thế nhưng con bà lại không biết điều, hôm qua về dám cãi nhau với bà, còn oán trách bà ghét bỏ nó độc thân, muốn đuổi nó đi.

Khúc Tân Hồng lắc đầu, bắt đắc dĩ nhìn Văn Nhân Minh Húc.

“Sáng Dương Dương đã đi rồi, di hỏi nó đi đâu nó không chịu nói.” Mắt thấy tươi cười trên môi Văn Nhân Minh Húc nháy mắt biến mất, Khúc Tân Hồng cảm thấy rất ngại ngùng.

“Ừm, Minh Húc, con vào ngồi đi, không khéo lát nữa thẳng nhóc kia sẽ về.”

“Không cần đâu ạ, con xin phép về trước.”

“...Vậy con lái xe chậm thôi, bao giờ Dương Dương về di sẽ gọi báo cho con.” Khúc Tân Hồng tiễn y ra cửa, quay vào phòng liền gọi ngay cho Hạ Dương, đáng tiếc điện thoại của hắn tắt máy.

Đến giờ bà vẫn không biết con bà đã đổi số điện thoại, lại còn chịu không báo cho bà.

Văn Nhân Minh Húc mất mát lái xe chậm rì rì đến công ty.

Những ngày tháng không có Hạ Dương bên cạnh đã quá đủ rồi, y phải nghĩ cách bắt Hạ Dương, vấn đề là, cách gì đây?

39. Chương 39

Ngày ngày hôm sau Hạ Dương đã bắt đầu sự nghiệp chụp lén.

Tư Không Viêm Nghiêu đích thân ra nhiệm vụ, nếu làm không xong, nhất định hẳn sẽ bị anh hai quẳng về Nam cực.

Qua vài ngày, hẳn nhận ra, tuy chị dâu là nam, nhưng ảnh rất cẩn thận chu đáo, đã thế cháu nhỏ của hẳn lại còn đáng yêu quá trời.

Cơ mà...

Ảnh đang cãi nhau với anh hai sao? Không ngờ lại bỏ nhà trốn đi.

Không được, hần phải canh chừng giùm anh hai, nếu không ngộ nhờ chị dâu dắt cháu nhỏ ra đi không trở về, anh hai hần sẽ phát điên mất.

Kết quả thì sao, hần nơm nớp lo lắng một tuần, chị dâu nhà hần lại mang cháu trai đi dạo thôn sinh thái một vòng.

Ngồi trên xe bus, Hạ Dương vừa nhắm mắt đã ngủ, mấy ngày nay đúng là mệt chết hần.

Sau khi giấu diếm thân phận bị vạch trần, Hạ Dương cũng không hề thấy xấu hổ, ngu ngốc gọi Ô Thuần Nhã là chị dâu.

Tin tức Tư Không Viêm Nghiêu tai nạn giao thông làm Ô Thuần Nhã bối rối, Hạ Dương tuy cũng rất lo, song hần biết, đây không phải là thời điểm hần có thể sốt ruột khấn trương.

“Chị dâu, anh đi tìm anh hai em đi, em ở nhà cùng Bánh Bao.”

Ô Thuần Nhã gạt đầu, bối rối xông ra ngoài.

“Chú trẻ.” Bánh bao thịt Ô Trạch Vũ ngồi xuống bên cạnh Hạ Dương, cái miệng nho nhỏ bĩu ra, mắt to ướt nước, vành mắt đỏ hồng lên.

Hạ Dương thở dài, bế nhóc ngồi lên chân mình.

“Đừng lo, bố con là một con gián, mạnh mẽ kiên cường lắm.”

Bánh Bao bĩu môi, nhìn vẫn như muốn khóc.

Hạ Dương không có cách nào, hần không biết dỗ trẻ con, nhất là đối với đứa cháu tinh ranh này, hần lại càng không biết làm gì.

Hạ Dương xem TV với Bánh Bao thịt khoảng một giờ, đến cả phim truyền hình tám giờ mà nghe nói là Bánh Bao thích xem nhất cũng không thu hút được sự chú ý của nhóc.

Cứ cách mười phút Bánh Bao sẽ hỏi hần một câu, “Vì sao cha còn chưa gọi điện cho con?”

Giọng nói non nớt mềm mềm kia khiến tim Hạ Dương như bị xoắn chặt lại.

Không có biện pháp, hần đành rút điện thoại ra, Bánh Bao thịt không chớp mắt dứt khoát đọc số của Ô Thuần Nhã.

“Bánh Bao thông minh quá.” Hạ Dương nhấn số, đưa điện thoại cho Bánh Bao đang ghé trong lòng mình, hần cảm thấy, nếu mình mà nuôi được một nhóc con đáng yêu ngọt ngào như thế này, nhất định hần cũng sẽ rất yêu thương nó.

Gọi điện cho Ô Thuần Nhã xong, biết bố không gặp vấn đề gì, Bánh Bao thịt yên tâm.

Nhóc bổ nhào vào ngực Tư Không Đặc Dương tới đón bọn họ về biệt thự, dụi dụi mắt, lẩm bẩm với người đàn ông đang bế mình, “Bác quái vật, Bánh Bao muốn gặp anh.”

Tư Không Đặc Dương bế nhóc ra ngoài, vừa đi vừa dỗ nhóc.

Hạ Dương nhún vai, xách túi hành lí còn chưa kịp thu dọn theo hai người xuống lầu.

Trở về biệt thự, Hạ Dương bị Tư Không Đặc Dương gọi vào thư phòng, tự hần rất rõ ràng, đại ca hần muốn mở lời dạy dỗ rồi.

Hạ Dương nằm bò xuống sofa, vô cùng mệt mỏi.

“Thằng nhãi này, mẹ chú gọi cho chú sắp nổ máy rồi, sao chú không nghe?”

“Đổi số rồi.” Hạ Dương chôn mặt lên gối ôm lều bều.

Nghe điện? Vậy không phải sẽ phiền chết hần sao, vất vả lắm mới yên tĩnh được vài ngày, hần đâu có muốn tự tìm phiền toái cho mình.

Tư Không Đặc Dương giật giạt khoé miệng, đi qua võ môn hần cái bóp, “Nhãi con, chú muốn mẹ chú lo chết à?”

“Anh có thấy phiền không hả, em chính là vì không muốn nghe mẹ nói một đồng chuyện linh tinh nên mới không đưa số cho bà.”

Hạ Dương bực bội ngồi phất dậy, ôm gối vào ngực.

Tư Không Đặc Dương nghiêng đầu nhìn hần, rất ít khi thấy con khỉ con nhà hần uể oải như vậy, gã rất tò mò.

“Rốt cuộc là làm sao? Nói anh nghe xem nào.”

Hạ Dương nghĩ nghĩ, cảm thấy mình nên kể hết chuyện cho anh cả.

“Anh, anh có biết Văn Nhân Minh Húc không?”

“Đương nhiên, Minh Húc làm sao?”

Vừa nghe gã nói biết, Hạ Dương tỉnh táo ngay tắp lự, thẳng thắn trung thực không giấu diếm, bùm bùm phun ra hết tất cả buồn bực của mấy tháng nay.

Hần thoải mái, Tư Không Đặc Dương lại choáng váng.

Văn Nhân Minh Húc coi trọng con khỉ loắt chắt nhà mình á? Đừng giỡn chứ!

Hạ Dương nhà bọn họ cái gì cũng tốt, nhưng mà, hần là thẳng nam! Muốn để hần tiếp nhận việc chị dâu mình là nam thì rất dễ dàng, nhưng bảo hần làm người yêu của một người đàn ông thì... Thật sự rất khó.

Hạ Dương ở nhà hai hôm liền chạy, giờ anh hai đã không cần hần chụp ảnh sinh hoạt của chị dâu nữa, là lá la, thế là hần lại có thể ra ngoài du lịch.

Văn Nhân Minh Húc cảm thấy mình sắp bị Hạ Dương bức điên rồi.

Y đã chịu đủ hành vi trốn tránh của Hạ Dương rồi, hơn nữa y cho rằng, nếu cứ tiếp tục như vậy, có khi y sẽ vì quá mệt mỏi mà bỏ cuộc, Hạ Dương sẽ vì hiểu lầm mà càng ngày càng cách xa y.

Không thể không nói, ở chung với nhau hơn một năm, Văn Nhân Minh Húc vẫn có hiểu biết nhất định về Hạ Dương.

Nhìn mẫu thân ôm ngực ngồi trước mặt, Hạ Dương lần đầu tiên nổi giận với bà.

“Mẹ, con nói với mẹ một lần nữa, con không hẹn hò với người đàn ông tên là Văn Nhân Minh Húc, cũng không thể gả cho một người đàn ông, nếu mẹ muốn một người đàn ông ở rể nhà chúng ta, vậy thì tùy mẹ.”

Không đợi bà mở miệng, hần xách balo đi thẳng lên lầu.

Khúc Tân Hồng sống sót một lúc lâu, đây là lần đầu tiên bà bị Hạ Dương từ chối một cách nghiêm túc như vậy.

Bà cảm thấy con mình đã trưởng thành rồi, trong thời gian hai năm rời đi kia, con trai của bà đã dần trở thành một người mà bà không biết.

Nhìn nhìn thiệp mời của nhà họ Tống, bà đứng dậy lên lầu.

“Dương Dương, con hãy nghe mẹ nói.” Khúc Tân Hồng gõ cửa phòng ngủ Hạ Dương, đẩy cửa bước vào.

Hạ Dương đã thay quần áo, đang cúi đầu thu dọn đồ trong balo.

“Vâng? Còn có chuyện gì?”

“Này, thiệp mời của nhà họ Tống, con có thời gian thì đi cùng mẹ đi.” Bà biết con bà luôn tránh xa mấy tiệc xã giao này, nhưng nếu bà đã nhận thiệp, vậy không thể không đi.

Hạ Dương nhú mày, hẳn biết chuyện giữa nhà họ Tống và anh hai hẳn chẳng hay ho vui vẻ gì, nhưng giờ mẹ hẳn đang dùng ánh mắt chờ mong nhìn hẳn, lời cự tuyệt thốt đến bên môi lại không cách nào nói ra.

“Được rồi, con đi thay quần áo.”

Quên đi, không phải chỉ là một bữa tiệc thôi sao, coi như đi ăn một bữa buffet vậy.

Còn chuyện bọn họ muốn bầu vú quan hệ với nhà Hạ hay nhà Tư không thì, xin lỗi, Hạ thiếu gia hẳn không biết gì hết.

Hắn đã tính toán tốt, đến lúc tới nơi trốn vào một góc ăn uống, miễn cho tên nào không có mắt chạy tới quấy rầy hẳn.

Khúc Tân Hồng vừa nghe hẳn đáp ứng, lập tức mặt mày hớn hở.

Thử một lần cuối cùng, chỉ cần con bà gặp Văn Nhân Minh Húc ở bữa tiệc, vậy là nhiệm vụ của bà đã hoàn thành.

Nhưng mà Minh Húc thiệt đáng thương, đến một trường bồi như bà cũng không nở nhìn, con trai bà sao lại tùy hứng như thế cơ chứ!

Sau khi nhận được điện thoại của Khúc Tân Hồng, Văn Nhân Minh Húc có chút khấn trương, có chút hưng phấn, và nhiều nhất chính là nôn nóng không yên.

Y không biết sau một năm rưỡi Hạ Dương liệu có còn nhận ra y nữa không.

Tật xấu dễ dàng quên mặt người khác của Hạ Dương y đã được ném thử rồi.

Song không sao cả, chỉ cần Hạ Dương quay về bên cạnh y, bọn họ có thể làm quen lại một lần nữa.

Hạ Dương lái xe chở mẹ đến biệt thự nhà họ Tống.

Mắt phượng quét toàn cảnh chung quanh, hẳn cười lạnh.

Tống Nam Phong coi vậy mà cũng giỏi ghê, biến vườn hoa nhà lão thành một phòng tiệc loại nhỏ, không thể phủ nhận là rất thú vị.

Văn Nhân Minh Húc tới sớm hơn Hạ Dương, y đứng xa xa nhìn hẳn, hai mắt nóng hừng hực.

Hạ Dương như có cảm ứng, quay đầu nhìn nhìn, không thấy ai khả nghi.

“Mẹ, con đi qua ăn gì đây, mẹ tự chơi đi nhé.”

Đang yên đang lành lại có một quý bà đang trong thời kì tiền mãn kinh đi tới, không biết rốt cuộc đã xúc bao nhiêu nước hoa lên người, hẳn hít phải mà mũi đau muốn chết! Hun hồng mũi hẳn mất!

Khúc Tân Hồng gạt đầu, vừa rồi bà đã nhìn thấy Văn Nhân Minh Húc, Hạ Dương không đi theo bà thì mới có thể gặp Minh Húc được.

Hơn nữa bà này phiền toái quá đi mất, con tôi đẹp trai hay không thì có liên quan gì đến con gái nhà bà?

Đổi lại là trước kia, nếu có người giới thiệu đối tượng cho Hạ Dương, phu nhân Khúc Tân Hồng chắc chắn đã cười tươi như hoa nở.

Nhưng giờ bà đã đóng dấu Văn Nhân Minh Húc lên người con bà rồi, quý bà này giới thiệu đối tượng cho con bà, bị bà nghĩ thành rắp tâm bất lương.

Hạ Dương cầm một cái đĩa màu trắng nhìn đủ loại đồ ăn trên chiếc bàn dài, không hề có khẩu vị ăn uống.

Có lẽ do mấy ngày nay nghỉ ngơi chưa tốt, cho nên giờ hẳn cảm thấy hơi hoảng hốt mơ hồ.

“Món này ăn ngon.”

Một giọng nam trầm thấp dễ nghe vang bên tai, Hạ Dương tròn to mắt, cúi đầu nhìn một món gì đó na ná thịt gà mới được thêm vào đĩa mình.

“...” Hấn quay đầu, nhìn người đàn ông phía sau, suy nghĩ đầu tiên chính là, người này cao dữ, suy nghĩ thứ hai chính là, nhìn quen quen, hấn neho mắt xác nhận, buông đĩa bỏ đi.

Văn Nhân Minh Húc thấy phản ứng của Hạ Dương liền biết hấn nhận ra mình.

Phát hiện này làm y thực vui vẻ.

“Dương Dương, hãy nghe tôi giải thích! Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Văn Nhân Minh Húc vươn tay giữ chặt Hạ Dương, y dùng sức làm cánh tay hấn phát đau.

Hạ Dương nhìn người bốn phía, gật đầu, thôi được, hấn không muốn ở đây cãi nhau với tên lừa đảo này, dù gì hấn vẫn biết xấu hổ, không thích bị vây xem.

“Ok, cậu nói đi, đi đâu nói chuyện.”

“Đến nhà tôi.” Văn Nhân Minh Húc kéo Hạ Dương đi.

Hạ Dương bị y kéo lảo đảo, hất tay y ra, tự mình đi ra ngoài.

Khoé miệng Văn Nhân Minh Húc mang ý cười, y đi theo sau Hạ Dương.

Hạ Dương nhìn xe đậu ở bãi đỗ, nghiêng đầu hỏi y, “Chiếc nào?”

Không phải trí nhớ hấn kém, mà là có quá nhiều xe, hấn không tìm được.

Văn Nhân Minh Húc hất cằm ra hiệu, y đổi xe, giờ y đang đi một chiếc Land Rover màu đen.

Nửa tiếng sau, hai người ngồi trong nhà trọ của Văn Nhân Minh Húc.

Hạ Dương nhướn mày ngồi trên sofa.

“Có chuyện thì nói, không tôi đi.”

Văn Nhân Minh Húc hít sâu, ngồi đối diện hấn.

Đôi mắt đen thăm thẳm nhìn thẳng Hạ Dương, y nhẹ giọng nói, “Tôi là Văn Nhân Minh Húc.”

Hạ Dương neho mắt, dùng biểu tình hoảng sợ như nhìn thấy quái vật nhìn y.

“Cậu nói cậu là Văn Nhân Minh Húc? Chính cậu đã chạy đến nhà nói linh tinh với mẹ tôi?”

Hạ Dương vô cùng phẫn nộ, vô cùng buồn bực, vô cùng muốn đánh người.

Hấn nghĩ là làm, bật dậy quơ nắm đấm lao tới.

Đáng tiếc lần này không đánh được.

Văn Nhân Minh Húc cũng không muốn mấy cái răng nữa của mình bị lung lay.

Y nắm lấy cánh tay Hạ Dương, xoay người bẻ ngoặt tay hấn ra sau, dùng thân thể của mình áp đảo Hạ Dương xuống sofa.

“Dương Dương, anh nghe tôi nói được không?”

Hạ Dương giãy dụa, rống giận.

“Tôi mẹ nó không muốn nói chuyện với tên khốn như cậu, Văn Nhân Minh Húc? Cậu là biến thái à, tôi mẹ nó khi nào thì hẹn hò yêu đương với cậu? Cậu nói bậy với mẹ tôi là có ý gì?”

Giờ Hạ Dương căn bản là không muốn biết mục đích y tiếp cận mình là gì, vì tên đàn ông này chạy đến nhà nói bậy nói bạ mà hấn đã bị mẹ truy đuổi chặn đường suốt mấy tháng nay!

Rốt cuộc thì hấn đã chọn gì đến tên tai hoạ này! Hấn sửa không được sao!

40. Chương 40

“Dương Dương, anh bình tĩnh một chút!” Văn Nhân Minh Húc trợn mắt rống hấn.

Y không dám dùng sức đè nặng cánh tay Hạ Dương, sợ sẽ làm hấn đau, thế nhưng chỉ hơi nơi lỏng một cái đã bị Hạ Dương giẫy khỏi.

Hạ Dương xoa xoa cổ tay bị nắm đau, đứng lên đạp đổ ghế dựa ở bên cạnh, tay run rẩy chỉ vào Văn Nhân Minh Húc.

Nuốt nước miếng cái ực, hấn thấy cổ mình sắp tức đến bốc hơi rồi.

Hạ Dương nhìn quanh bốn phía, trợn trừng mắt, “Phòng bếp đâu?” Đồ lừa đảo chết tiệt, không biết lấy cho mình ly nước uống gì cả.

Văn Nhân Minh Húc thiếu chút phụt cười, ho khẽ kìm ý cười đang dâng lên cổ, đứng dậy rót nước chanh cho hấn.

Hạ Dương uống một ngụm lớn, nhìn y một cái, hừ hừ xoay người bỏ đi.

“Dương Dương!”

Văn Nhân Minh Húc gọi hấn, lại vươn tay bắt lấy hấn.

Hạ Dương nghiêng đầu nhìn, cười nhạo y, “Buông ra, tôi không muốn nói chuyện với lừa đảo.”

Y buông tay, cười khở nhìn hấn, thấp giọng hỏi, “Dương Dương, anh không muốn nghe tôi giải thích đúng không?”

Hạ Dương liếc xéo y, nhúu mày.

Hấn không quen nhìn vẻ cô đơn trên mặt y, vô cùng không quen.

Thở dài, Hạ Dương cúi người nâng chiếc ghế dựa vừa bị hấn đạp đổ lên, bĩu môi, “Cậu nói đi, tôi nghe.”

Hấn không biết vì sao mình lại dễ dàng thoả hiệp, chỉ là bảo hấn giờ xoay người bỏ đi, hấn không làm được.

Còn lý do tại sao hấn không làm được, hấn không muốn đào sâu suy nghĩ.

Hạ Dương có cảm giác, chân tướng mà hấn đang cố ý xem nhẹ nhất định không phải là thứ hấn muốn nghe.

“Hơn ba năm trước, anh đã cứu một người trên núi, còn nhớ không?”

Văn Nhân Minh Húc híp mắt nhìn Hạ Dương, vẻ mặt hoàn toàn trái ngược khi nãy, lúc này y đầy vẻ cường thế và xâm lược.

Hạ Dương sững sốt, gật đầu.

“Anh đã làm mất chứng minh thư, còn nhớ không?”

Chuyện lớn như mất chứng minh thư hai lần liên tiếp sao Hạ Dương có thể quên được.

Văn Nhân Minh Húc đứng lên đi vào phòng ngủ, lấy hai thẻ chứng minh thư trong ngăn tủ đưa cho Hạ Dương.

“Này.”

“...” Hạ Dương trợn to mắt, khoé miệng run rẩy.

“Cậu nhặt được chứng minh thư của tôi?” Tuy hỏi ra miệng, nhưng kí ức cũng đã tự động theo chứng minh thư dần quay về não Hạ Dương.

Hấn nhớ ra rồi, hấn nào lần đầu tiên gặp Văn Nhân Minh Húc hấn lại thấy quen quen, thì ra nam sinh được hấn cứu chính là cậu ta.

Sau đó.

Hạ Dương nhớ ra, mình cầm tiền của người ta, làm ân nhân cứu mạng xong thì chuyển sang làm ăn trộm.

Nhưng hắn là ai chứ, hắn là Hạ thiếu gia, là Hạ thiếu gia không có lý lẽ cũng sẽ bịa ra được vài ba lý lẽ!

“Cậu vì vậy mà tiếp cận tôi, sau đó lừa tôi?” Toàn bộ dây thần kinh của Hạ Dương đều căng lên.

Hắn không rõ nguyên nhân Văn Nhân Minh Húc làm vậy, chẳng lẽ là vì hắn ném cậu ta ở lại nơi rừng rú rồi thuận tiện cầm luôn tiền của cậu ta? Hắn có để lại cho cậu ta hai trăm đồng rồi cơ mà! (Nghe muốn vả cho anh 1 cái quá anh Dương)

Văn Nhân Minh Húc nhướn mày, tiến sát hắn hơn một chút.

“Dương Dương, trông tôi xấu xa đến thế sao?”

Hạ Dương rút về sau, nháy mắt lạnh toát sống lưng.

Hắn mất tự nhiên nuốt nước miếng, cầm ly nước trên bàn trà lên, uống ừng ực mấy ngụm.

Hạ Dương đẩy cái đầu đang sán tới, đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường.

“Trông cậu không tốt bụng hiền lành chút nào, đã không còn sớm, tôi về đây.”

Giờ hắn không muốn tiếp tục ở cùng người này nữa.

Lúc này Văn Nhân Minh Húc không ngăn cản hắn, một lúc nói quá nhiều chuyện cho Hạ Dương nhất định sẽ lại dọa người này chạy mất.

Nếu hắn muốn trở về để bình tĩnh lại, vậy thì...

Y sẽ cho hắn thời gian bình tĩnh.

Còn chuyện Hạ Dương có thể chạy hay không, đáp án tuyệt đối là không.

Không phải Hạ Dương không muốn chạy, mà là hắn chạy không thoát.

Sau khi rời khỏi nhà Văn Nhân Minh Húc, Hạ Dương không về luôn nhà mình mà chạy tới một phố chợ đêm cách nhà không xa.

Buổi tối chưa ăn gì, hắn đã sớm đói bụng.

Ngồi trong một quầy nhỏ bán đồ xiên chiên, Hạ Dương không suy nghĩ gọi cả đồ.

Thế nhưng mới ăn được vài miếng, hắn đã thấy ngán.

“Gói mang về cho tôi.” Hô một câu với chủ quầy, Hạ Dương quyết định, hắn phải tiếp tục bỏ nhà đi.

Hạ Dương xách một túi to đầy đồ dầu mỡ về nhà.

Vừa vào cửa đã thấy mẹ ngồi tại chỗ chờ mình.

Thấy mẹ về sớm, hắn có chút khó hiểu, tưởng mẹ sẽ cùng hội chị em tiền mãn kinh chơi bài hay làm gì gì đó chứ.

Khúc Tân Hồng thấy hắn về sớm thì vô cùng không hài lòng, bà đưa mắt nhìn gói to hắn mang về, nhúu mày.

“Con không đi hẹn hò với Văn Nhân Minh Húc à?”

Hạ Dương ngồi xuống sofa, mở túi nilon, lấy một xiên sườn sụn ra ăn.

Vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn mẹ, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

“Mẹ, vì mẹ biết cậu ta đến đó cho nên mới đưa con đến phải không?” Cảm giác bị mẹ ruột tính kế chậm chậm nảy lên, miếng sườn đang nhai trong miệng tự nhiên chẳng ngon tẹo nào.

Khúc Tân Hồng lập tức lắc đầu phủ nhận, mấy lời con giai nói hồi chiều bà vẫn chưa quên đâu, giờ mà thừa nhận bà tính kế nó...

Thằng nhóc thối này chắc chắn sẽ ném bà ở lại đây rồi trở về phòng, bà còn muốn hỏi thăm tình hình tiến triển của nó với Minh Húc đó.

“Chẳng qua mẹ thấy hai đứa rời đi cùng nhau thôi.”

Hạ Dương nheo mắt, rõ ràng không tin, tuy nhiên hôm nay hắn đã bị đả kích quá lớn, không muốn tiếp tục truy hỏi vấn đề này nữa.

“Mẹ, nếu con biết Văn Nhân Minh Húc là người kia, thì dù có là anh hai gọi con về con cũng sẽ không về đâu.”

Đầu óc Hạ Dương đang rất loạn, hắn không rõ rốt cuộc mình có cảm giác gì với Văn Nhân Minh Húc.

Trực giác mách bảo hắn rằng, trước mặt hắn có một cái hố rất to rất sâu, nếu nhảy xuống sẽ muôn đời muôn kiếp không quay trở về được, nếu không nhảy xuống...

Giờ vấn đề đã không cho phép hắn chọn có nhảy xuống hay không nữa rồi!

Khúc Tân Hồng nhú mày, rất muốn hỏi xem hai đứa đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Hạ Dương, câu hỏi đến bên miệng lại cứ quẩn quanh không thốt ra được.

“Con mệt thì lên lầu ngủ đi.”

Hạ Dương ‘Dạ’ một tiếng, cúi đầu ăn thêm mấy miếng nữa, sau đó đứng dậy lên lầu.

Hắn phát hiện, chỉ cần hắn tỏ vẻ mất bình tĩnh hay mệt mỏi, mẹ hắn sẽ buông tha cho hắn.

Sao lúc trước hắn nhận ra nhỉ? Tình huống thế này quá hiếm thấy mà.

Hắn nhún vai, cởi quần áo tắm rửa, đầu óc bị nụ cười sâu xa khó hiểu của Văn Nhân Minh Húc chiếm sạch.

Càng nghĩ hắn càng lạnh toát cả người.

Ngâm mình trong bồn tắm lớn, Hạ Dương gập một cái, nhắm mắt ngửa đầu tựa vào cạnh bồn thả lỏng cơ thể.

Hôm nay tế bào não của hắn bị sử dụng quá độ, cần phải nghỉ ngơi nghỉ ngơi thôi.

41. Chương 41

Hạ Dương ghen ở nhà hơn nửa tháng.

Đến khi ghen hết nổi, hắn nói với mẹ một câu rồi ra ngoài chơi.

Mới vừa ra đến cổng khu, đã thấy một chiếc xe BMWs màu đen đỗ bên kia đường.

Hắn nhú mày, trực giác người trong xe đang quan sát mình.

Như để xác minh phán đoán của hắn, cửa xe mở ra.

Văn Nhân Minh Húc đeo kính mát màu trà, mặc một bộ tây trang thoải mái màu xám, một tay đút túi quần, tay kia nâng lên, vẫy vẫy với Hạ Dương.

Hạ Dương nheo mắt, xoay người đi thẳng vào khu.

Thấy hắn còn muốn tránh mình, Văn Nhân Minh Húc chạy tới, bắt lấy cánh tay hắn.

Từ khi gặp lại Hạ Dương, động tác y làm với hắn toàn là lao tới túm cánh tay hắn.

Hạ Dương quay người ổn định thân thể, ngẩng đầu nhìn y.

“Làm gì?”

“Dương Dương, anh còn muốn trốn tránh tôi đến khi nào?” Khi nhận được số điện thoại mới của Hạ Dương ở chỗ Tư Không Viêm Nghiêu, trời biết lúc ấy y đã khản trương thế nào.

Nhưng mà biết số điện thoại rồi, gọi cho Hạ Dương vẫn không có ai nghe máy, không có cách nào, y chỉ có thể sau khi tan làm về liền chạy đến ngoài khu nhà Hạ Dương ngồi canh, không khéo lại có thể gặp được Hạ Dương muốn ra ngoài hoặc từ ngoài về.

Kết quả, Hạ thiếu gia quyết tâm không ra cửa, y đợi hơn nửa tháng mà chẳng thấy bóng người ta đâu.

Rơi vào đường cùng, Văn Nhân Minh Húc đành phải xin sự trợ giúp của mẹ Hạ Dương, mới biết hôm nay Hạ Dương ăn cơm trưa xong tính ra ngoài đi dạo, nếu y không gọi điện cho Khúc Tân Hồng, có lẽ đã bỏ lỡ cơ hội này rồi.

Văn Nhân Minh Húc buồn bực chết đi được, người khác theo đuổi người trong lòng đều lưu loát nhanh gọn, đến phiên y thì phiên toái rề rà không thể tưởng.

Theo đuổi Hạ Dương chỉ kém chưa chạy vòng quanh thế giới thôi.

Kéo Hạ Dương vào xe, Văn Nhân Minh Húc cảm giác được động tác né tránh của hắn, quay đầu trừng mắt nhìn một cái, lạnh lùng nói, “Nếu anh còn giãy dụa, tôi sẽ khiêng anh vào.”

Hạ Dương giật giật khoé miệng, không phải hắn sợ bị khiêng đi, mà là sợ mất mặt!

Hạ Dương hắn là ai cơ chứ, chính là hót boi nổi tiếng của khu! Có mấy ai không biết Hạ thiếu gia hắn, chẳng may người ta nhìn thấy hắn bị một tên đàn ông vác lên vai, vậy sau này hắn khỏi cần đi lại trong khu nữa.

Ngồi vào xe, Hạ Dương thắt dây an toàn, chờ đến khi Văn Nhân Minh Húc khởi động xe mới quay đầu nhìn y.

“Tôi không nghĩ rằng hai chúng ta còn gì để nói.”

Văn Nhân Minh Húc lạnh mặt, lái xe về nhà trọ của mình.

Y quyết định, hôm nay sẽ nói rõ ràng với Hạ Dương. Nếu còn tiếp tục giấu diếm, có lẽ Hạ Dương sẽ thuộc về người khác mất.

Dù thuộc về nam hay nữ, y đều không thể chấp nhận.

Hạ Dương phải là của y, cũng chỉ có thể là của y.

“Dương Dương, tôi dẫn anh đi xem vài thứ, nếu xem xong mà anh vẫn muốn rời khỏi tôi, tôi sẽ không đến quấy rầy anh nữa, ok?”

Hạ Dương nhướn mày, hạ mắt, gật đầu.

Hắn muốn nhìn xem, người này còn muốn dây dưa hắn thế nào.

Thế nhưng Hạ Dương không nghĩ đến, vì sao Văn Nhân Minh Húc quẩn quýt hắn như thế mà hắn không thấy chán ghét, chỉ là không biết nên đối mặt thế nào.

Đổi là người khác coi, chẳng bị Hạ thiếu gia đâm cho bay mỏ rồi.

Ấy thế mà, Hạ Dương biết Văn Nhân Minh Húc đã lừa mình một mình, lại chỉ vung tay đâm y đúng một quả.

Đổi là người khác coi, không bị hắn đánh lén cu đơ đã là may mắn lắm rồi.

Nếu Hạ Dương cẩn thận suy nghĩ nguyên nhân, hắn sẽ nhận ra, hắn đối với Văn Nhân Minh Húc đã sớm không như bình thường.

Nhất là sau gần hai năm xa cách, chỉ cần vài giây Hạ Dương đã nhận ra y, quả thực không hề giống với hắn.

Đường tắc, Hạ Dương nhàm chán rút điện thoại ra chơi điện tử.

Văn Nhân Minh Húc liếc di động của hắn, đưa điện thoại của mình qua.

“Này, chơi của tôi ấy.”

Hắn giương mắt nhìn, lắc đầu.

“Không cần, trò Snake chơi vui lắm.”

Không phải chỉ là xài điện thoại có màn hình bự hơn của mình thôi sao, khoe khoang cái gì chứ!

Đoạn đường vốn chỉ tốn mười lăm phút đi xe lại bị kéo thành nửa tiếng, đến khi tới nhà trọ của Văn Nhân Minh Húc đã là một tiếng sau.

Hạ Dương thay giày, vào nhà ngồi xuống sofa.

“Cậu muốn cho tôi xem cái gì.”

Văn Nhân Minh Húc nhìn hắn, nhếch cằm ra hiệu, “Đi theo tôi.”

Hạ Dương ngơ ngác không hiểu gì nhìn hướng y chỉ, đứng dậy đi theo y bước vào một căn phòng khác.

Văn Nhân Minh Húc mở cửa, nghiêng người.

Hạ Dương nhìn hắn, khó hiểu nhướn mày.

“Anh vào xem sẽ biết.”

Hắn bấu môi, vào thì vào, ai sợ cậu.

Vào cửa, Hạ Dương sững sốt.

Trên tường treo rất nhiều ảnh chụp cỡ lớn, còn có một số ảnh được phóng to lên.

Hạ Dương tiến lại gần, lật dở tạp chí để ở bên cạnh, dở đến trang có một bức ảnh cỡ nhỏ, hắn quay đầu lại.

“Cậu có sở thích sưu tầm?”

Những ảnh chụp này có lẽ đều là do một người chụp, góc chụp và hướng sáng đều khá tương đồng, dưới con mắt của người chuyên nghiệp như hắn nhận xét, số ảnh này chất lượng không tồi.

Đừng hỏi vì sao hắn không nhận ra là do mình chụp nhoé, mỗi lần gửi ảnh cho tạp chí hắn đều gửi vô số tấm, chưa bao giờ lựa qua, toàn để tạp chí tự do chọn.

“Nhiếp ảnh gia này chụp khá lắm.”

Văn Nhân Minh Húc thấy hắn vào phòng cẩn thận xem xét các bức ảnh, trong lòng không khỏi hơi hưng phấn, cơ mà nghe được câu này xong, y liền mất sạch bình tĩnh.

Y đi qua chỉ vào bức ảnh mình thích nhất, chính là bức Hạ Dương đuổi người đưa lưng về phía máy ảnh, giọng đầy vẻ bất đắc dĩ, “Đây là anh! Chính anh chụp mà anh còn không nhớ à?”

“Của tôi?” Hạ Dương kinh ngạc, đứng dịch ra một chút, nâng tay giữ cằm, giật mình.

“Hắn nào thấy quen quen.” Nói xong, Hạ Dương sững sốt quay lại nhìn Văn Nhân Minh Húc, hai mắt đầy kinh ngạc.

Hắn không muốn đoán nguyên nhân Văn Nhân Minh Húc thu thập tác phẩm của mình đâu.

Cơ mà đáp án cứ thế trực tiếp nhảy vào đầu hắn.

“Cậu...Cậu...Cậu...”

Lấp bắp nói vài từ ‘cậu’, mấy từ sau vậy mà chẳng thể thốt khỏi miệng.

Hạ Dương không biết sau khi lớp giấy mỏng manh này bị chọc thủng, sẽ có lựa chọn gì đang chờ đợi hắn.

Đã tính đến khả năng hắn có thể chạy trốn, Văn Nhân Minh Húc sẽ không cho hắn cơ hội làm vậy nữa.

Y từng bước tiến đến, mở hai tay ôm hắn vào lòng, gắt gao nhốt hắn lại.

“Dương Dương, em thích anh, đã thích nhiều năm rồi.”

Giọng y phẳng phát run rẩy căng thẳng, từ khi mới gặp Hạ Dương, đã ba năm rưỡi trôi qua, càng ngày y càng bị hắn hấp dẫn.

Hạ Dương ngây ngốc, quên cả việc giãy khỏi y.

Cậu ta nói cái gì? Thích mình? Đã nhiều năm?

Hắn không bài xích tình cảm đồng tính, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ sống với một người đàn ông, hơn nữa cũng không bao giờ nghĩ sẽ có một người đàn ông thích mình.

“Dương Dương?”

Văn Nhân Minh Húc đợi mãi mà không nghe thấy Hạ Dương nói gì, cũng không hắn giãy dựa, y có chút lo lắng, có phải Hạ Dương bị y dọa rồi không.

Hạ Dương hít sâu, quay mặt đi, “Tôi có thể coi như chưa nghe thấy gì không?”

“Không thể.”

“...” Vì sao mấy người đàn ông bên cạnh hắn đều không thể nói lý vậy?

42. Chương 42

Mình đã về rồi nè Mọi người đã ăn được nhiều thịt gà chưa?

Hạ Dương có chút hoảng, hắn chưa bị một người đàn ông tỏ tình trong căn phòng treo đầy tác phẩm của mình như thế này bao giờ.

Càng khiến hắn căng thẳng khẩn trương hơn chính là, người đàn ông cao hơn hắn khỏe hơn hắn kia, giờ đang gât gao ôm hắn.

Hắn giật hai tay, muốn tránh khỏi kiềm chế của Văn Nhân Minh Húc.

“Cậu muốn siết chết tôi đây à.”

Văn Nhân Minh Húc lắc đầu, hơi nới lỏng tay, “Dương Dương, em chỉ sợ anh đánh em.”

Bị lời này của y chọc cười, Hạ Dương nghiêng đầu nhìn y, “Không đâu, cậu buông ra đi, tay tôi đau quá.”

Văn Nhân Minh Húc hồ nghi liếc hắn, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn buông tay ra.

Thế là...

Hạ Dương mặt đối mặt với y, xoa xoa cánh tay bị siết đau, vùng quỳên đấm thẳng về phía y.

May mà Văn Nhân Minh Húc có phòng bị, nếu không thể nào cũng bị đấm bung răng cho coi.

“Cậu buông ra ngay cho tôi, Văn Nhân Minh Húc tôi nói cho cậu biết, cậu đừng tưởng mình cao to đẹp trai là có thể đùa cợt tôi, Hạ Dương tôi không chơi với cậu!” Tay vùng ra bị y siết chặt nắm lấy, Hạ Dương trợn mắt rống giận.

“Em không nói đùa, Dương Dương tại sao anh không tin em, nếu em chỉ muốn chơi đùa bốn cợt, anh nghĩ em là người sẽ tình nguyện xuống bếp vì một người đàn ông khác sao?” Văn Nhân Minh Húc cũng mất bình tĩnh, tên đáng giận này thế mà dám không tin tình cảm của y.

“Em nói lại lần nữa, em thích anh, là thật lòng thích, Hạ Dương anh có thể đừng không nhìn nhận tình cảm của em được không!”

Hạ Dương bị y rống sững sốt, mím chặt môi, có chút bối rối.

Thực ra hắn rất rõ ràng, người đàn ông này không nói đùa, nhưng thực sự hiện tại hắn không thể cho y câu trả lời.

Muốn bảo hắn không thích Văn Nhân Minh Húc?

Đến chính hắn cũng không tin, nhất là ban này, khi y nói thích hắn, còn sưu tầm tác phẩm của hắn, trong lòng Hạ Dương kì thực rất vui, còn có chút mừng thầm.

Song nếu bảo hắn chấp nhận tình cảm của Văn Nhân Minh Húc ngay lúc này, xin lỗi, hắn không làm được.

Hắn có chút quyến luyến sự cứng chiều như có như không của Văn Nhân Minh Húc, nhưng không có nghĩa là hắn không thể rời khỏi người đàn ông này, nếu không bọn họ đã không tách khỏi nhau từng ấy thời gian.

Hắn rất mơ hồ mờ mịt, người đàn ông này luôn miệng nói thích hắn, nhưng vì sao cậu ta lại thích hắn chứ?

“Anh không tin phải không?” Văn Nhân Minh Húc nhìn thấy vẻ mặt mơ hồ của hắn, bàn tay nắm cổ tay hắn túm chặt hơn, vội vàng hỏi.

“Không, chỉ là tôi không rõ tại sao.” Hạ Dương bỏ tay y ra, xoa xoa cổ tay bước ra khỏi phòng.

Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác được một người quý trọng, vì vậy ở trong căn phòng tràn ngập tác phẩm của mình khiến hắn không thể tự hỏi được.

Văn Nhân Minh Húc theo sát hắn, phát hiện hắn không phải muốn rời đi mà chỉ vào phòng khách, tâm tình mới thả lỏng.

Ngồi xuống sofa, Hạ Dương cầm ly nước lên uống một ngụm, uống xong mới nhận ra là ly của Văn Nhân Minh Húc, nước đang trong miệng, nuốt không được, mà không nuốt cũng không xong.

Hắn xấu hổ đến đỏ bừng mặt, Văn Nhân Minh Húc cong môi cười cứng chiều, lại còn đẩy về bao dung thích thú.

“Dương Dương, em không bắt anh trả lời em ngay bây giờ, nếu anh không muốn, em sẽ không hỏi, chỉ cần anh đừng chạy trốn nữa.”

Kỹ năng chạy trốn của Hạ Dương đã tới mức thượng thừa, kỹ năng truy đuổi của y mới ở mức khởi đầu, cho nên mỗi lần Hạ Dương chạy y đều không đuổi kịp, cảm giác đúng là quá khổ bức quá buồn bực.

“Tôi không chạy.” Hạ Dương nhún mày, phản bác y.

Vốn đâu phải chạy, lúc ấy hắn chỉ muốn giải sầu, sau thì là không biết nên đối mặt thế nào, thực sự không phải chạy đâu.

“Ừ, anh không chạy, anh chỉ trốn tránh em.” Văn Nhân Minh Húc ngồi đối diện hắn, bất đắc dĩ nói.

Hạ Dương mím chặt môi, không nói gì.

Văn Nhân Minh Húc khẽ thở dài, đứng dậy rót một ly nước chanh để trước mặt hắn.

“Dương Dương?”

“Ack...Cậu muốn nghe tôi trả lời cái gì? Hứa Minh, không phải, Minh Húc, tôi đang rất loạn.”

Hạ Dương cau mày, cũng thở dài, ngẩng đầu nhìn thẳng y.

Văn Nhân Minh Húc mở to mắt, lần đầu tiên nghe hắn gọi như vậy, y hơi ngẩn ra, sau đó vẻ mặt đầy kinh hãi.

Tuy không trực tiếp trả lời y, nhưng Hạ Dương gọi y như vậy, có phải chứng tỏ anh ấy cũng hơi có ý với y không?

Y hơi căng thẳng chậm rãi áp tới, Hạ Dương không tránh, chỉ nhắm đôi mắt phượng nhìn chăm chăm môi y.

Văn Nhân Minh Húc khấn trương đến chảy đầy mồ hôi tay, từng chút từng chút tiến lại gần, đến khi mắt thấy sẽ chạm tới cánh môi khiến y ngày nhớ đêm mong kia, trở ngại xuất hiện.

Hạ Dương nâng tay trái lên, mu bàn tay dán lên môi mình, lòng bàn tay dán lên môi Văn Nhân Minh Húc.

Bị ngăn cản cũng không vấn đề gì, đôi mắt đen sâu thăm thẳm của Văn Nhân Minh Húc nhìn chăm chú cặp mắt phượng của Hạ Dương, y vươn lưỡi, nhẹ nhàng liếm lòng bàn tay hắn.

Hạ Dương run run, rút vội tay về, hấn ngớ như cảm giác tê dại từ lòng bàn tay xuyên thủng tới da đầu vẫn còn lưu lại trong máu, khiến cả người hấn đều không ổn.

“...Tôi đi vệ sinh dùng tay trái đỡ (thứ gì gì đó), chưa có rửa tay đâu.”

Nhìn khoé miệng mang ý cười trêu chọc của Văn Nhân Minh Húc, Hạ Dương không thoải mái tí nào, muốn chọc y tởm mới thôi.

Văn Nhân Minh Húc giật giật khoé miệng, thẳng người nhìn hấn, nhún vai, hoàn toàn thất vọng, “Hấn nào thấy mặn mặn, thì ra hương vị của Hạ Dương là như vậy.”

“...” Hạ Dương đảo mắt xem thường, không còn lời nào để nói.

Mấy năm không gặp, không ngờ da mặt tên này lại trở nên dày như vậy.

“Cậu không cần đi làm?” Hấn ăn cơm trưa xong thì ra khỏi nhà, hai người đi đường kẹt xe mất một tiếng, giờ đã ba giờ chiều, bình thường không phải Văn Nhân Minh Húc đang làm việc sao?

“Không đi, đỡ để anh lại chạy.” Văn Nhân Minh Húc đứng dậy đi ngồi cạnh hấn, tựa vào sofa, hai chân vắt chéo trên mặt đất, cả người như vô lực sau khi trầm tĩnh lại.

Hạ Dương quay đầu nhìn y, không nói gì.

Đây là lần đầu tiên Hạ Dương cẩn thận nhìn người đàn ông này.

Năm đó khi hai người gặp mặt lần đầu, Hạ Dương chỉ thấy người này rất cao, nhìn trông là một sinh viên vẫn còn đôi phần ngây ngô non nớt, vài năm qua đi, cậu ta vậy mà đã trở nên trưởng thành chín chắn như vậy.

Rõ ràng là hấn lớn hơn y một tuổi, thế nhưng trông còn không đàn ông nam tính bằng y.

“Sao cậu thay đổi nhiều vậy?”

Hạ Dương bắt giác hỏi ra miệng, hấn rất ngạc nhiên, vì sao hấn có để râu trông vẫn như một thằng nhóc choai choai chứ. (Vì anh là thụ đó anh ==.)

Văn Nhân Minh Húc quay đầu lại, nhướn mày, nâng tay, động tác mau lẹ chặn gáy hấn, thăm dò một chút liền hôn lên môi hấn.

Nhanh, độc, chuẩn, chính là ba từ dùng để miêu tả hành động lúc này của y.

Hạ Dương sững sốt, quên luôn phản kháng.

Văn Nhân Minh Húc được một tác cũng biết điều không tiến thêm một nước, y chỉ nhẹ nhàng cắn môi Hạ Dương, đầu lưỡi chậm rãi gây rối trên môi hấn.

Hạ Dương nhúu mày, ngứa ngứa.

“Cậu...Ừm!...”

Hấn mở miệng muốn đuổi cút y, thế nhưng vừa hé môi, đã tạo cơ hội cho Văn Nhân Minh Húc thừa thế luồn đầu lưỡi vào.

Đầu lưỡi bá đạo khuấy đảo trong khoang miệng Hạ Dương, quần quýt cắn mút đầu lưỡi gắng sức trốn tránh của hấn.

Đây là nụ hôn đầu tiên của Hạ Dương, hiển nhiên hấn đã bị y hôn đến không thở nổi.

Văn Nhân Minh Húc còn chưa thoả mãn nhẹ nhàng liếm cánh môi bị mình mút sưng đỏ của Hạ Dương, khàn giọng khê hỏi, “Có chán ghét không?”

Hạ Dương nghẹn đỏ bừng mặt, mấy từ như chán ghét, ghê tởm, không chịu nổi linh tinh các loại hoàn toàn không hiện lên trong đầu hấn.

Hấn chỉ nâng tay lau mạnh môi, trợn mắt trừng khuôn mặt tươi cười đáng ghét ngay sát rạt mình của Văn Nhân Minh Húc, thở phì phì đến.

Há mồm, cần!

Tên chết tiệt, muốn mưu sát hần hả!

Văn Nhân Minh Húc dang rộng hai tay ôm lấy Hạ Dương đang ‘yêu thương nhưng nhớ’ sà vào lòng mình, dùng sức một cái liền xoay người đặt hần dưới thân, vội vàng khát cầu nụ hôn của hần.

Hạ Dương cảm thấy chắc chắn là mình điên rồi, hần vậy mà lại hưởng thụ hành vi trao đổi nước bọt với một tên đàn ông.

Cảm giác được bàn tay to dày của y đang mò vào áo sơ mi của mình, hần giãy dụa đẩy Văn Nhân Minh Húc ra.

“Cậu đừng được voi đòi tiên.”

Văn Nhân Minh Húc bĩu môi, xấp vô hôn hần thêm cái nữa, siết chặt vòng tay ôm hần, dụi đầu vào hõm vai hần cọ cọ, “Dương Dương, anh không cự tuyệt em, em vui lắm.”

Hạ Dương tùy ý y ôm mình đè lên người mình, nâng một cánh tay lên che mắt, rầu rĩ đáp, “Ồ, tôi điên rồi.”

Tác giả: Hun hun (3)

tÁo: Cuối cùng anh Húc cũng được công khai hôn người ta rồi, sắp hết truyện đến nơi rồi đó A Nhìn mấy anh trong Bánh bao nhà ai xem, chả lược còn nhà người ta từ đời nào rồi

43. Chương 43

Hạ Dương ngồi co cụm trên sofa, hai mắt ngốc ngốc nhìn chằm chằm chương trình thể giới động vật phát trên TV.

Một đám kền kền vây quanh xác một con linh dương, không ngừng mổ xẻ xâu xé.

Khúc Tân Hồng buồn bực ngồi cạnh hần, thỉnh thoảng liếc hần một cái.

Mười lăm phút sau, chương trình ‘Thể giới động vật’ kết thúc, TV bắt đầu chiếu quảng cáo... Là quảng cáo băng vệ sinh.

Bà ngồi không yên, chiều hôm trước con bà về liền biến thành thế này, rất hay ngẩn người, không phải đã bị cái gì kích thích chứ.

“Con giai?” Bà nhỏ giọng gọi hần, không phản ứng.

“Dương Dương?” Bà hơi nâng giọng, vẫn không phản ứng.

“Hạ Dương!” Bà đẩy hần một cái, giọng đã hơi tức giận.

“Mẹ sao thế?” Hạ Dương hoàn hồn, nâng tay ôm trán, mẹ vậy mà nở lấy điều khiển từ xa đập hần.

“Mẹ làm sao ấy hả? Con còn dám hỏi mẹ, mấy hôm nay con bị sao thế, cãi nhau với Minh Húc à?”

Hạ Dương bĩu môi, cãi nhau đã tốt!

Hai người bọn họ hài hoà đến nỗi hần không thích ứng nổi, thể loại mỗi ngày một cuộc gọi hỏi thăm ân cần làm hần thiệt không giải thích được.

Cho dù hai người không gặp mặt, Văn Nhân Minh Húc cũng sẽ gọi điện mỗi ngày, khiến Hạ Dương không biết nói với y thế nào mới tốt.

Nghĩ nghĩ, Hạ Dương nghiêng người, đá giày, ngồi xếp bằng trên sofa, mặt đối mặt với mẹ mình.

“Mẹ, hồi xưa mẹ với ba hẹn hò thế nào?”

Khúc Tân Hồng sững sốt, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên, vừa xấu hổ vừa tức giận trừng hấn, “Thằng nhóc này con hỏi làm gì?”

“Chỉ là hỏi tí thôi mà, con chưa yêu bao giờ, đâu có biết mấy chuyện này đâu, mẹ, hồi xưa mẹ với ba hẹn hò có hay gọi điện cho nhau không?”

“Không, hồi ấy chỉ lãnh đạo mới có điện thoại thôi, con giai à, con đang hẹn hò với Minh Húc hả?”

“...” Hạ Dương mím môi, nghĩ nghĩ, gật đầu.

Không thừa nhận không được, hôn đã hôn rồi, trước khi hôn còn ngủ chung trên một chiếc giường, Văn Nhân Minh Húc cũng tỏ tình, mà hấn lại không từ chối...

Đến nước này mà hấn còn phản bác mình và Văn Nhân Minh Húc không hẹn hò, thì đến chính hấn cũng thấy mình đang lừa đảo.

Khúc Tân Hồng sáng bừng hai mắt, lập tức hỏi, “Hẹn hò với Minh Húc rồi?”

“...Mẹ, con thấy hình như cậu ta muốn coi con là phụ nữ.” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Hạ Dương liền sững sờ, thì ra mấy ngày nay hấn rối rắm chính là vì chuyện này.

“Coi con là phụ nữ? Con nhìn đâu có giống phụ nữ?” Khúc Tân Hồng cao thấp đánh giá hấn, nhướn mày, tuy con bà không cao to lực lưỡng, nhưng ngoại hình vẫn rất khôi ngô tuấn tú.

Hơn nữa có con gái nhà nào giống nó chứ, tính tình nóng nảy, không hài lòng một cái là lại vung đấm.

Hạ Dương phát tay, thở dài, “Con không có ý này, con chỉ cảm thấy thái độ của cậu ta như coi con là phụ nữ.”

Hấn đã thấy Triệu Văn Hạo lúc gọi điện cho bạn gái.

Cái dáng vẻ, ngữ điệu của Triệu Văn Hạo, thực sự là chẳng khác gì Văn Nhân Minh Húc lúc y hỏi thăm hấn cả.

Giọng điệu cẩn thận nhún nhường như chỉ sợ sẽ khiến hấn nổi giận này, thực sự làm hấn không thích tẹo nào.

“Con giai, có lẽ con xa cách nó quá, cho nên nó sợ con không buồn để ý đến nó chẳng?” Khúc Tân Hồng thử hỏi, thấy vẻ mặt cứng đờ của Hạ Dương, bà liền biết mình đoán đúng rồi.

“Không thì con dọn ra ở chung với nó đi.” Dù sao hai đứa sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, sớm sống cùng nhau không vấn đề gì cả, bà là một người mẹ rất tiến bộ.

Hạ Dương không nói gì nhìn mẹ, khoé miệng run rẩy, quyết đoán đứng dậy quay về phòng.

Hấn thực sự không ngờ, mẹ vậy mà có thể nói hai từ ‘Ở chung’ một cách tùy tiện như thế, hấn là con giai nhà lành nhá!

Khúc Tân Hồng nhìn hấn lên lầu, lắc đầu thở dài, con cái đều có phúc của con cái, bà làm mẹ cũng không quản được.

Trở về phòng, Hạ Dương ngã xuống giường, cầm di động nhìn nhìn, nghĩ nghĩ, hấn quyết định, nếu đã tính ở bên Văn Nhân Minh Húc, vậy thì nhất định phải cải thiện tình hình này.

Hấn là đàn ông, là một người đàn ông vô cùng khoẻ mạnh, là người đàn ông chưa yêu đương hẹn hò bao giờ.

Hấn không cho phép một người đàn ông khác đối xử với hấn như phụ nữ, hấn không cần được dịu dàng che chở như thế, cảm giác này làm hấn rất không thoải mái.

Điện thoại vang lên khoảng ba tiếng tút, Văn Nhân Minh Húc mới nghe máy.

“Dương Dương? Có chuyện gì vậy?” Giọng y nghe có chút mệt mỏi.

Hạ Dương nhú mày, hần thấy giờ mình nói với y mấy câu kia, có thể sẽ bị cho là đang yên đang lành gây chuyện sinh sự.

“Không có gì, cúp máy đây.”

Văn Nhân Minh Húc nâng tay nhú nhú mũi, lắc đầu gọi lại.

“Dương Dương, hôm nay em bận nhiều việc, chưa gọi cho anh được, em xin lỗi.”

“...” Hạ Dương đảo mắt xem thường, coi coi, lại thế rồi, chính là thái độ nhún nhường cẩn thận mà hần không chịu nổi này.

“Tôi thấy hai ta cần nói chuyện.”

“Ừ, vậy tan làm em tới đón anh nhé? Tôi muốn ăn gì để em đi mua nguyên liệu nấu.”

Hạ Dương hé miệng, thở dài, “...Tôi đến công ty chờ cậu.”

Văn Nhân Minh Húc rất ngạc nhiên, song cũng có chút cao hứng, Hạ Dương đến xem y làm việc là một ý kiến không tồi.

“Được, anh đến nơi thì gọi cho em.”

Hạ Dương ‘ừ’ một tiếng, xoay người đi thay quần áo.

Hạ Dương có chính kiến, cũng có phạm vi sinh hoạt của riêng mình, hơn nữa, hần không thiếu tiền cũng chả thiếu tình, đây chính là lý do vì sao hần đã gần ba mươi, lại vẫn còn là xử nam.

Hần thích đi khắp nơi thăm thú, không chỉ có thể chụp ảnh kiếm chút tiền, mà còn có thể tranh thủ tuổi trẻ đi hưởng thụ tự do.

Lúc chuẩn bị đi hần bị mẹ gọi lại, dặn hần phải bình tĩnh, đừng gằm rú với Văn Nhân Minh Húc.

Hạ Dương bĩu môi, hần biết địa chỉ công ty của Văn Nhân Minh Húc, tính đi bộ một lúc, sau đó bắt xe buýt.

Nhà hần có xe, cơ mà hần không thích đi.

Hạ Dương là kiểu người nếu không cần lái xe thì sẽ nhất quyết không lái, hần luôn cảm thấy tự mình lái xe rất không an toàn, chuyện anh hai hần lái xe bị tai nạn giao thông mấy hôm trước chính là chứng minh tốt nhất.

Tới công ty Văn Nhân Minh Húc, hần còn chưa gọi điện đã thấy một người đàn ông mặc âu phục màu đen từ cửa lớn ra đón, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt thì người này vẫn là một anh chàng siêu đẹp trai.

“Dương Dương, anh tới rồi, sao không lái xe đến, xe buýt chen lấn chật chội lắm.”

Văn Nhân Minh Húc tươi cười đi tới kéo cánh tay Hạ Dương.

Hạ Dương nghiêng người tránh thoát, ngẩng đầu nhìn y.

“Tan làm chưa?”

“Còn chưa, phải chờ một lúc nữa, có một dự án quảng cáo chưa hoàn thành.”

“Vậy cậu cứ làm việc đi, tôi đi dạo loanh quanh một lúc, xong việc thì gọi cho tôi.” Không phải Hạ Dương lạnh lùng đâu, chẳng qua thái độ của Văn Nhân Minh Húc dạo này làm hần phiền muộn quá.

Văn Nhân Minh Húc nhú mày, y không rõ tại sao mình lại thoáng thấy chán ghét trong ánh mắt khi này của Hạ Dương...

Khoảng một giờ sau, Hạ Dương nhận được cuộc gọi của Văn Nhân Minh Húc. Hần về công ty y, đi thẳng đến văn phòng y.

Văn Nhân Minh Húc rót nước đặt trước mặt Hạ Dương, y nghĩ, về sau phải chuẩn bị mấy quả chanh trong phòng mới được.

“Dương Dương, anh muốn nói chuyện gì với em vậy?”

“Cậu có thể đối xử bình thường với tôi được không? Đừng làm như tôi là phụ nữ cần cậu cần thận che chở nữa hiểu chứ?” Hạ Dương cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói.

Hắn nghĩ, nếu quan hệ của hai bọn họ đến đến bước này, vậy không cần thiết phải dài dòng mấy câu vớ vẩn, có chuyện gì thì tốt nhất là nên dứt khoát trao đổi với nhau.

Văn Nhân Minh Húc sững sờ, y không biết Hạ Dương sẽ có suy nghĩ này, chẳng lẽ vừa rồi là vì lý do này nên anh ấy mới chán ghét?

“Cậu không rõ ý của tôi?” Hạ Dương nhú mày nhìn y, hắn cho rằng Văn Nhân Minh Húc rất thông minh, hẳn sẽ hiểu lời hắn nói.

“Em hiểu, nhưng em không rõ vì sao anh lại có cảm giác này, phụ nữ? Dương Dương, có phải anh đã suy nghĩ nhiều rồi không?”

Văn Nhân Minh Húc cười khổ, hắn chỉ là thấy có thể giữ Hạ Dương bên mình thật không dễ dàng, muốn đối xử thật tốt với anh ấy, vậy có gì là sai?

“Em chỉ sợ anh sẽ trốn đi.”

Đúng vậy, y sợ Hạ Dương sẽ bỏ đi không lời từ biệt.

Hạ Dương đảo mắt xem thường, nhún vai chìa hai tay, “Tôi không tính trốn cậu, ok? Nói cách khác, tôi chỉ bị cậu chọc giận.”

Thấy Văn Nhân Minh Húc muốn mở mồm phản bác, Hạ Dương tiếp tục, “Tôi không muốn nhắc tới chuyện quá khứ nữa, tôi chỉ nói đến hiện tại, Minh Húc, cậu có thể dừng lúc nào cũng tỏ ra sẵn sàng lo lắng như vậy được không? Tôi thấy rất khó thích ứng, tôi là đàn ông, tôi có lý tưởng mà mình muốn theo đuổi, càng không thiếu thứ gì, đồng ý ở bên cậu là do tôi tự nguyện, không có lý do gì tôi phải trốn cậu cả, cậu hiểu chưa?”

Văn Nhân Minh Húc sững sờ, nụ cười kinh hỉ đột nhiên nở rộ trên môi.

Y cứ tưởng Hạ Dương bị mẹ quán quýt lăng nhăng phát sợ cho nên mới hẹn hò với mình, giờ nghe được lời này, y thực sự rất vui.

Y giang rộng hai tay, ôm lấy Hạ Dương, cọ trán lên má hắn, “Xin lỗi, em sai rồi, nhất định em sẽ sửa.”

Cả hai người đều là đàn ông, y sẽ cho Hạ Dương sự tôn trọng cơ bản nhất.

Hạ Dương bấu môi, vỗ vỗ lưng hắn, nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi, “Cậu sốt?”

Ở khoảng cách gần thế này hắn mới cảm giác được, hơi thở của y nóng quá.

“Ừ, đầu choáng lảo.” Văn Nhân Minh Húc chậm chậm nhắm hai mắt, tựa cằm lên vai Hạ Dương, nỉ non.

Từ sáng y đã thấy váng đầu, trưa ăn cơm thì buồn nôn, ban nãy cũng gắng gượng chịu đựng đến khi buổi họp kết thúc.

Giờ đã biết Hạ Dương cũng có cảm tình với mình, y hoàn toàn thả lỏng, liền bắt đầu buồn ngủ díp mắt.

“Tôi đưa cậu về nhà.” Hạ Dương nhìn đồng hồ, bây giờ tối, về nhà uống thuốc ngủ một giấc, mai ắt lại khỏe như vâm.

Đưa Văn Nhân Minh Húc về nhà xong, Hạ Dương đi nấu một nồi cháo, còn xuống siêu thị dưới lầu mua trứng vịt muối.

Hắn không biết làm món khác, thôi thì coi như ăn tạm vậy.

Tuy Văn Nhân Minh Húc sốt khá cao, nhưng vẫn duy trì tỉnh táo, y biết Hạ Dương đang ra ra vào vào nhà trọ của mình.

Biết Hạ Dương nấu cháo cho y, dứt thuốc cho y uống, sau đó còn chườm túi đá lên trán giảm sốt cho y — nếu cái túi nylon kia không bị rỉ nước thì sẽ càng tốt hơn nhiều.

“Được rồi, cậu ngủ đi, tôi về đây.” Hạ Dương rót một ly nước ấm đặt trên tủ đầu giường, nói với y.

Văn Nhân Minh Húc nhú mày, vươn tay bắt lấy tay hắn, khàn giọng yêu cầu, “Anh ở cùng em được không?”

Y khó chịu, cần người ở bên, nếu không nhớ đến nửa đêm y sốt chết thì biết làm thế nào bây giờ.

...Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của y, Hạ Dương thở dài, thôi được rồi, ai bảo bọn họ là quan hệ nam nam chứ!

Hạ Dương ngồi xuống giường, sờ trán y, lại sờ sờ cổ y, nhắc túi hạ sốt tự chế kia lên.

“Nhắm mắt ngủ.” Đã ốm rồi còn trợn tròn mắt nhìn hắn, có gì đẹp đâu mà nhìn.

“Anh không được đi đâu đó.” Văn Nhân Minh Húc nắm lấy một tay của hắn, bấu môi làm nũng.

“...Ừ, không đi.” Biểu cảm vốn chỉ xuất hiện trên mặt Bánh Bao và Cảnh Hoán, bị một tên to đùng như y biểu diễn, hiệu quả thị giác quả thực quá chấn động.

Văn Nhân Minh Húc vừa lòng, nhắm mắt lại.

Chẳng bao lâu sau, Văn Nhân Minh Húc đã chìm vào giấc ngủ, hô hấp chậm lại.

Hạ Dương nghiêng đầu nhìn y, bấu môi, được rồi, hắn thừa nhận, hắn đang lo.

Hạ Dương cười khổ, thấy rằng lần này có lẽ mình thực sự sẽ ở bên người này rồi.

44. Chương 44

Trận ốm này của Văn Nhân Minh Húc thiếu chút hành chết Hạ Dương.

Người ta vẫn nói bệnh đến như núi lở, bệnh đi như kéo tơ. Văn Nhân Minh Húc là một người đàn ông khỏe mạnh cường tráng đã hơn mười năm không đau ốm gì, ngoại trừ lần đó bị gãy xương thì quả thật không có vấn đề sức khỏe nào khác, vậy mà lại bị trận ốm vặt này đánh cho te tua. Hạ Dương chăm sóc y đến nửa đêm, thấy y đã ngủ say, hắn lên giường nằm, tính chớp mắt một lát.

Nào ngờ chưa được nửa tiếng, hắn đã bị thân nhiệt ngày càng tăng cao của người nằm bên cạnh dọa tỉnh.

Văn Nhân Minh Húc sốt không mở nổi mắt, nhưng may là còn chưa sốt đến hồ đồ, y biết Hạ Dương vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc mình.

Hạ Dương bất đắc dĩ nhìn người đang sống chết nắm tay mình, thở dài, gọi cho Giang Võ.

“Hạ thiếu gia? Cậu gọi cho tôi làm tôi ngạc nhiên lắm đó.”

“...Đợi một lát tôi gửi địa chỉ cho anh, anh mang ít thuốc hạ sốt đến, nhớ Giang Hání vào sổ của anh hai.” Nói xong liền cúp máy.

Giang Võ quay đầu nhìn anh mình, nhướn mày, “Hạ Dương gọi điện bảo em đến, lái xe đưa em đi đi.”

Giang Hán lười biếng ngáp, ném chìa khoá xe trong túi quần cho hắn, “Tự đi đi.” Hắn phải trực ở viện cả tuần, vất vả lắm mới được về nhà ngủ một giấc, còn lâu mới đi làm tài xế.

Giang Võ nhú mày, nhào qua đè lên người Giang Hán, hai tay bóp cổ hắn, “Lại làm biếng như heo, heo, heo, heo.”

Giang Hán duỗi tay, túm tay Giang Võ xoay người đè ngược lại hắn, chọt một cái lên môi hắn, “Ngủ cùng anh, không cho đi.”

Giang Võ giật giật khoé miệng, đẩy hắn ra.

“Hạ thiếu gia gọi, không đi sẽ bị đuổi, anh ngủ đi, em về ngay thôi.”

Giang Hán ‘Ừ’ một tiếng, xoay người nằm ì trên giường, đợi đến khi Giang Võ thay quần áo xách hòm thuốc ra báo với hắn một câu, hắn đã kênh cang ngáy khò khò.

Giang Võ đảo mắt xem thường, đắp chăn cho hắn, bĩu môi, cuối cùng vẫn rướn qua thơm lên má hắn.

Hạ Dương chờ ở nhà trọ sắp dài cả cổ, Giang Võ mới nhấn chuông cửa.

Vừa vào nhà còn chưa kịp hỏi tình hình, hắn đã bị Hạ Dương quạu cho một trận.

“Giang Võ, không phải tôi muốn nói xấu anh, mà anh tự nhìn mình xem, thân là bác sĩ, có thể có đạo đức nghề nghiệp một chút được không, tôi đã gọi điện được hơn một tiếng rồi, ý thức về thời gian của anh kém quá đấy, nhờ bệnh nhân sốt hồng đầu, anh nghĩ anh với tôi ai là người phải chịu trách nhiệm.”

Giang Võ nhìn hắn khinh bỉ, vào phòng ngủ kê đơn cho Văn Nhân Minh Húc, lại còn phải đối phó với Hạ Dương đang lải nhải không ngừng.

“Tôi không phải bác sĩ của nhà cậu, anh hai cậu mà không trả thù lao thì tôi chẳng thèm hầu hạ đâu!”

Cúi đầu xử lý bình thuốc nhỏ và kim tiêm trong tay, hắn hất cằm, “Lật người, cởi quần.”

Hạ Dương xem vung tay tát cho hắn một phát.

“Cởi quần? Anh muốn làm gì?”

Giang Võ búng búng ống tiêm, nhún vai, nói đương nhiên, “Tiêm chứ làm gì, cậu tưởng tôi muốn nhúng chàm người đàn ông của cậu chắc?”

“...” Hạ Dương không nói gì nhìn hắn, lại nhìn nhìn Văn Nhân Minh Húc đang mê man, lòng rối rắm.

Quên đi, cũng có phải mình mất mặt đâu, nghĩ thế, hắn lập tức lật người Văn Nhân Minh Húc lại.

“Huh, Dương Dương?” Văn Nhân Minh Húc mơ mơ màng màng nỉ non.

“Cậu nằm nghiêng người để Giang Võ tiêm cho nào.” Hạ Dương đỡ cánh tay y, quơ quơ.

Văn Nhân Minh Húc nghe lời xoay người, Hạ Dương cúi thắt lưng của y, sau đó cởi quần.

Đây là lần đầu tiên Hạ Dương làm việc này, lỡ tay dùng quá sức, quần bị lột quá hung bạo, nửa mông của Văn Nhân Minh Húc lộ hết ra ngoài.

Khoé miệng Giang Võ run rẩy, hắn cầm ống tiêm bắt đầu ra tay.

Cắm kim tiêm vô, bơm thuốc, tiếp đến dùng bông y tế đè lên vết tiêm vài giây.

“Mặc vào đi.” Giang Võ thu dọn hòm thuốc, tiếp tục chỉ huy Hạ Dương.

Hạ Dương giật giật môi, nghĩ nghĩ, quyết đoán kéo lại quần lót của Văn Nhân Minh Húc lên, còn quần âu của thì lột ra.

Dù sao đã ngủ được một lúc rồi, cứ ngủ trần đi.

“Tôi để lại thuốc, ngày mai cứ ba mươi phút sau ba bữa sáng, trưa, tối thì cho cậu ta uống.” Giang Võ đưa hai lọ thuốc cho Hạ Dương.

“Cậu với cậu ta qua lại từ khi nào vậy?” Xử lý xong mọi chuyện, ham muốn tám chuyện bắt đầu bùng lên trong lòng Giang Võ.

“Sức khỏe của chị dâu tôi sao rồi?” Hạ Dương tiến hắn ra ngoài, qua lại cái gì, sao câu hỏi thốt ra từ mồm hắn lại khó nghe thế không biết.

“Rất tốt, anh hai cậu cả ngày đổ dành cung phụng như vậy, sao có thể không tốt cho được! Cậu đừng đánh trống lảng, nói mau, hai người sắp vô nhau từ khi nào.”

Vừa lúc tiến hắn ra đến cửa, Hạ Dương một tay mở cửa, một tay đẩy hắn ra ngoài, “Liên quan cái rắm gì đến anh, tạm biệt.”

Sau đó đóng cửa cái “Sầm”.

Giang Võ bĩu môi đứng trước cửa, thôi được rồi, hắn không hỏi được tin gì, cơ mà đôi mắt mẫn tuệ của hắn đã thấy rõ tin tức sốt dẻo sáng chói kia rồi! Không được, hắn phải mau chạy về nhà chia sẻ câu chuyện tuyệt vời này với anh giai nhà hắn mới được.

Hạ Dương từ cửa sổ nhìn thấy Giang Võ lái xe rời đi, xoay người quay về giường, ngáp một cái.

“Cậu ngủ đến là ngon, mệt chết tôi rồi.” Hạ Dương nắm mũi Văn Nhân Minh Húc, nói ai oán xiết bao.

Có lẽ là bị hắn néo không thoải mái, cũng có thể là nghe được tiếng oán giận của hắn, Văn Nhân Minh Húc mơ hồ mở mắt.

“Dương Dương.” Giọng y vừa khô khốc lại khàn khàn.

“Hử? Uống nước đi.” Hạ Dương ngồi xuống giường đỡ nửa thân trên của y, đưa ly nước đến bên miệng y.

“Cảm ơn anh.” Văn Nhân Minh Húc cười khổ tựa vào người hắn, y chưa từng chạm vật thể này, đã vậy còn là ở trước mặt Hạ Dương.

“Ngủ tiếp đi.” Đỡ y nằm xuống, sau đó hắn đi vào phòng tắm tắm rửa, cởi quần áo nằm cạnh y.

“Nhắm mắt ngủ.”

Là bệnh nhân mà còn mở mắt thao láo nhìn chằm chằm hắn, thật sự là không ổn chút nào.

Văn Nhân Minh Húc cười thoải mái, dán vô ôm Hạ Dương.

“Ừm, anh ngủ cùng em.”

“Ừ, cùng cậu.” Hạ Dương đảo mắt xem thường, ngáp thêm cái nữa.

Được rồi, người y nóng hằm hập, thoải mái lắm.

Sáng hôm sau, Hạ Dương bị tiếng ho của Văn Nhân Minh Húc đánh thức.

Hắn bò xuống giường, rót cho y một ly nước ấm, “Ăn xong bữa sáng thì uống thuốc, hôm nay cậu đừng đi làm nữa.”

Văn Nhân Minh Húc lắc đầu, y đã đỡ hơn nhiều, không muốn ở nhà cả ngày, nếu Hạ Dương ở bên cạnh y thì quá tốt, cơ mà chắc chắn Hạ Dương sẽ không làm thế đâu.

“Được rồi, vậy cậu mang thuốc theo, nhớ rõ uống đúng giờ.”

Hạ Dương không nói thêm, dù sao y mới là người bị ốm bị khó chịu, nói y y không chịu nghe thì thôi.

“Em còn tưởng anh quan tâm nhiều đến em chứ!” Văn Nhân Minh Húc uỷ khuất nhìn Hạ Dương, dạo này y làm bộ tội nghiệp mà chẳng thấy áp lực tẹo nào.

“Cậu lớn đùng rồi còn cần tôi quan tâm hả, hơn nữa hôm nay tôi có việc, không có thời gian chăm cậu đâu.” Không phải hắn lấy cớ, thực sự hôm nay hắn có việc cần làm.

Ô Thuần Nhã tìm hắn, chắc là muốn hỏi hắn chuyện đầu tư.

Chị dâu gọi đến, không thể không đi, nếu không sẽ bị anh hai mắng toé khói mắt.

“Vậy được rồi, anh bận thì cứ đi đi, lát em tự đến công ty cũng được.”

“...Quên đi, tôi lái xe đưa cậu đi làm.” Hạ Dương có chút lo lắng, tuy thoát nhìn người này có vẻ ổn hơn hôm qua, nhưng không thể đảm bảo lát đi làm không lái lật xe được, hắn không muốn chỉ vì chuyện nhỏ này mà khiến Văn Nhân Minh Húc dính phải tai nạn giao thông.

Văn Nhân Minh Húc vừa lòng cực kì, đây chẳng phải là Hạ Dương đang quan tâm y đó sao!

Mơ hoá ra hai anh em nhà này có gian tình với nhau, hắn nào suốt ngày hóng được tin gì hot cũng chạy về kể nhau nghe, mình ngày thơ quá không nghĩ ngờ gì hết trơn A

45. Chương 45

Hạ Dương đến ngân hàng rút ngân phiếu trị giá hai mươi lăm nghìn.

Hắn có chút buồn bực, đột trước Ô Thuần Nhã bảo hắn đầu tư, cổ phiếu này vừa có dấu hiệu khởi sắc cậu ta đã rút hết tiền ra rồi, không biết là muốn làm gì.

Hạ Dương đi đến biệt thự của Tư Không Viêm Nghiêu, bị Ô Thuần Nhã gọi vào phòng ngủ.

“Chị dâu, anh lấy tiền làm gì?” Hạ Dương đưa chi phiếu cho Ô Thuần Nhã, tò mò hỏi, đối với một người chỉ tiêu tiết kiệm thì hai mươi lăm nghìn có thể coi là một số tiền không nhỏ.

“Cho ba mẹ nuôi của tôi.” Ô Thuần Nhã cũng không dấu giếm gì, cậu đã sớm có quyết định.

“Anh hai em biết không?” Hạ Dương trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn chàng trai đang khẽ mỉm cười.

Hơn nửa năm qua, dường như Ô Thuần Nhã đã thay đổi nhiều.

“Không biết, sau này tôi sẽ nói cho anh ấy, nhớ giúp tôi giữ bí mật đó.” Khoé môi vẽ nên ý cười tinh nghịch, Ô Thuần Nhã cúi người cầm tấm chi phiếu lên, cậu muốn tìm một cơ hội thích hợp để hoàn toàn đoạt tuyệt quan hệ với người nhà.

Hạ Dương nhún vai, được rồi, dù sao cũng là chuyện nhà người ta, hắn không xen vào.

“Hạ Dương, anh đang hẹn hò với Minh Húc à?” Ô Thuần Nhã mở to mắt nhìn hắn.

“À, ừ, đúng.” Hạ Dương bĩu môi, ngồi xuống sofa, thuận tay lấy gối ôm ôm vào ngực.

“Sau khi anh ở bên anh em, anh hai em thay đổi quá trời, trước kia em chưa từng nghĩ tới anh ấy sẽ có ngày này.” Tuy nghe có vẻ vui sướng khi người gặp họa, cơ mà lời này hắn nói nghiêm túc đó.

Ô Thuần Nhã nhún vai, cậu không muốn để tâm trước kia Tư Không Viêm Nghiêu là người thế nào, tuy nhiên kể từ khi hai người ở bên nhau, quả thật nam nhân đã thay đổi nhiều.

Hạ Dương đưa chi phiếu xong, vỗ mông chạy lấy người, hắn vốn định yêu thương thân thiết với Bánh Bao tí chút, kết quả Bánh Bao lại không có ở nhà.

Ô Thuần Nhã thấy hắn muốn đi, vươn tay ngăn hắn lại, “Đừng đi, lát nữa Tuấn Nghị đến, anh ở lại nghĩ cách đi, dạo này cậu ấy với Đặc Dương đang căng thẳng lắm.”

“Mặc kệ, chuyện của em em còn không nghĩ được nữa là, em đi đây, anh nhớ chú ý nghỉ ngơi.” Nhìn cái bụng hơi nhô lên của Ô Thuần Nhã, Hạ Dương không thể không bội phục, chàng trai này quả thật đã vì anh hai hắn mà hi sinh rất nhiều. Cái thai đã được mấy tháng rồi, thêm vài tháng nữa là lại có thêm một bánh bao nho nhỏ mềm mềm đáng yêu.

Đến tối, Hạ Dương đang ăn cơm cùng Văn Nhân Minh Húc thì nhận được điện thoại của Tư Không Viêm Nghiêu, Văn Nhân Minh Húc cũng nhận được điện thoại của em trai mình.

“Anh Đặc Dương bị thương.”

“...” Hạ Dương nghe y nói xong, đứng bật dậy bỏ đi.

“Dương Dương anh chờ em đã.” Văn Nhân Minh Húc cầm áo khoác của hắn ra khỏi khách sạn, thở dài, có thể đừng kích động đến vậy không.

Văn Nhân Minh Húc lên xe, thấy Hạ Dương muốn lái xe, liền mau chóng ngăn lại, “Đừng lái, anh mà kích động làm lật xe thì khỏi cần đến xem anh cả anh nữa.”

Hạ Dương tức giận trừng y một cái, thắt dây an toàn, thúc giục, “Mau lên, lắm nhảm nhiều thế làm gì.”

Giờ hắn sốt ruột không chịu nổi, không rảnh phản ứng Văn Nhân Minh Húc.

Vừa lái xe ra khỏi con phố đã dính tắc đường, hai người nghe được tin phía trước xảy ra tai nạn giao thông liên hoàn, có lẽ phải vài giờ nữa mới khai thông đường.

Hạ Dương ngồi trong xe bức bối nắm chặt di động, hần muốn gọi điện thoại hỏi nhưng lại không dám. Hần mở cửa xe, bước xuống.

Không được, hần ở chỗ này bứt rứt lo âu, anh cả hần ở kia phẫu thuật, ai biết sống chết ra sao, hần không thể chờ được.

“Minh Húc, tôi đi trước, bao giờ thông đường thì cậu lái xe đến sau.” Hần đóng cửa xe, không chờ Văn Nhân Minh Húc trả lời đã chạy đi.

“Dương Dương anh chạy chậm một chút!” Văn Nhân Minh Húc gào to một câu, Hạ Dương đã chạy tít xa.

Y bấu môi, nói thầm, “Hết như con thỏ, chạy đến là nhanh.”

Hạ Dương bị dọa phát ngốc, trực tiếp chạy đến bệnh viện, tới trước cửa phòng phẫu thuật xong liền ê ẩm khắp người.

Hần hai tay chống gối, há to miệng thở phì phò.

Ông ơi ơi, hần sẽ không bao giờ chạy thế nữa, phổi sắp nổ tung rồi.

“Anh cả, anh cả sao rồi?” Vất vả lắm mới thở thông thuận, Hạ Dương thẳng người nhìn về phía Tư Không Viêm Nghiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, không nói gì.

“Em muốn đi đánh chết thằng nhãi kia!” Hạ Dương nổi giận, tuy anh cả hần có hơi tra (cận bã) một tí, những cũng không thể tự đứng bị người ta xọc một dao như thế được!

Vừa khéo chính là, Văn Nhân Minh Húc cũng đã chạy tới, y vươn tay ôm hần vào ngực, “Dương Dương, bình tĩnh lại, đừng kích động.”

“Cậu bảo tôi bình tĩnh kiểu gì? Người đàn ông đang nằm trong kia chính là anh trai tôi!” Hạ Dương quay đầu rống giận, hai mắt vì kích động mà đỏ rực.

“Câm miệng.” Tư Không Viêm Nghiêu bị hần gào đau đầu, ngắc đầu lạnh lẽo liếc hần một cái.

Hạ Dương nhoáng cái im lặng, bấu môi ngồi xuống ghế, tuy nhiên ánh mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị vẫn bùng bùng lửa giận.

Hoạ thuỷ! (aka trouble maker)

Ai bảo chỉ có phụ nữ mới là hoạ thuỷ, đàn ông cũng làm được đây.

Hần biết là mình đang giận chó đánh mèo, nhưng nếu Mạc Tuấn Nghị không bày đặt giận đối anh cả hần thì hai người bọn họ đã sớm nhận ra lòng nhau, anh cả hần cũng có thể sẽ tránh thoát tai nạn này.

Mạc Tuấn Nghị dường như chịu đả kích mạnh, trống rỗng nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật.

Văn Nhân Minh Húc thở dài, kéo Hạ Dương ngồi xuống một góc, nhẹ giọng khuyên hần.

“Tuấn Nghị cũng đâu muốn anh Đặc Dương bị thương, anh đừng trút giận lên cậu ấy.”

Hạ Dương mím chặt môi, hừ một tiếng không để ý y.

Hần mới không có trút giận đâu, đồ lam nhan hoạ thuỷ!

Văn Nhân Minh Húc bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn về mặt kia của Hạ Dương liền biết giờ trong đầu người này đang chẳng nghĩ thứ gì tốt đẹp. Tuy nhiên y nghĩ lần này Tư Không Đặc Dương bị thương không chừng sẽ nhận được một bồi thường vô cùng tốt, hai người họ đã dần vật nhau đủ lâu rồi, nên về bên nhau thôi.

Mấy người ngồi trước phòng phẫu thuật đợi thật lâu, rốt cuộc cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra.

Hạ Dương là người đầu tiên chạy tới, hần giữ chặt tay Giang Hán.

“Thế nào, anh tôi không sao chứ?”

Giang Hán nhướn mày nhìn hấn, lại nhìn Văn Nhân Minh Húc đằng sau hấn, thầm nghĩ, hai người này thực sự là cùng đến cùng đi hả?

Tư Không Viêm Nghiêu đỡ Ô Thuần Nhã đi tới, bên cạnh là Mạc Tuấn Nghị.

“Ừm...Không có vấn đề gì nghiêm trọng, theo dõi vài ngày xem tình hình sau phẫu thuật thế nào.” Bị ánh mắt lạnh lẽo của Tư Không Viêm Nghiêu đảo qua, Giang Hán cảm giác mình có muốn giả bộ cũng làm không nổi.

“Cảm ơn.” Tư Không Viêm Nghiêu nể tình nói, nếu đã cứu anh y, vậy thì đương nhiên phải cảm ơn rồi.

Trái tim đang căng lên của Mạc Tuấn Nghị hơi thả lỏng, hấn che miệng ngồi phịch xuống ghế.

Mạc Tuấn Nghị đi vào phòng bệnh nhìn Tư Không Đặc Dương đang mê man, hấn quyết định ở lại trông gã, bảo bọn họ về nghỉ ngơi.

Tư Không Viêm Nghiêu không nói nhiều, dẫn ba người còn lại đi.

Trở về biệt thự của Tư Không Viêm Nghiêu, Hạ Dương và Văn Nhân Minh Húc trở về phòng dành cho khách, vào cửa, Hạ Dương lao đến chiếc giường siêu lớn, ùm một phát, cả người đều nhào lên giường.

Đến khi hoàn toàn bình tĩnh lại hấn mới phát hiện, hai chân hấn chỉ vừa cử động đã run lên, hơn nữa còn đau nhức ê ẩm.

Văn Nhân Minh Húc cởi áo khoác, nhắm mắt nhìn hấn.

Y tháo cà vạt, xắn tới, “Dương Dương, để em mát xa cho anh.”

Nói xong, y đặt hai tay lên hai chân Hạ Dương, lực đạo vừa phải xoa nắn vuốt ve từ bắp chân hấn.

Hạ Dương không khỏi ‘ưm’ một tiếng...

Tác giả nhắn nhủ:

Nhiều bạn trẻ chưa đọc ‘Bánh Bao nhà ai’ nên không biết lý do Tư Không Đặc Dương bị thương.

Tua lại một đoạn cầu huyết này nghen, hô hô hô. (Tác giả cop lại 1 đoạn của truyện ‘Bánh bao nhà ai’ thôi, mềnh thấy dài quá nên tóm gọn lại: Tổng Thụy đã từng xuất hiện ở 1 chương nào đó trong vai trò pháo hôi yêu anh Tư Không Viêm Nghiêu cuồng nhiệt vì điên tình nên định cầm dao ăn xọc chết tình địch, cơ mà bị bạn Mạc Tuấn Nghị hất ra nên xọc trượt, chuyển qua định xọc bạn Nghị, anh Đặc Dương sao có thể để người yêu dấu gặp nguy hiểm, vội vã lao ra đỡ, hậu quả là bị đâm cho một nhát sau lưng. Hết đoạn. Mang tiếng tóm mà mình viết nó dài dữ –)

Hô hô các chị em đã đọc “Bánh Bao nhà ai” thì đều biết chuyện giề tiếp theo rồi đấy (Các chị em chưa đọc chắc cũng suy ra được ha, anh với anh tình nồng ý mật, mát xa cho nhau trong 1 căn phòng kín thì còn chuyện gì xảy ra được nữa

46. Chương 46

Văn Nhân Minh Húc nhẹ nhàng mát xa hai chân căng cứng của Hạ Dương, dần dần tăng thêm lực đạo trên tay.

Hạ Dương mơ màng nhắm hai mắt, vươn tay nắm cái gối đầu mình đang đè lên, lằm bằm, “Vừa rồi anh hai tôi nói gì với cậu?”

Đừng tưởng khi này hấn ngủ, lúc xe dừng lại hấn đã tỉnh rồi, chẳng qua chỉ lười không muốn mở mắt nhúc nhích thôi.

Động tác của Văn Nhân Minh Húc hơi ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục mát xa hai chân bủn rủn của hấn, tay khi thì di mạnh, khi thì xoa bóp cẩn thận từng vị trí.

“Cũng không nói gì, chỉ hỏi em có nghiêm túc với anh hay không thôi.” Văn Nhân Minh Húc cũng không tính giấu hấn, bình thản đáp.

Hạ Dương chôn mặt trong gối lông ngỗng mềm mại, không nói gì.

Hấn biết Văn Nhân Minh Húc đã trả lời thế nào, cho nên không cần thiết phải hỏi nhiều.

Ngón tay di chuyển đến đùi, Văn Nhân Minh Húc nuốt nước miếng, yết hầu trượt lên trượt xuống, “Dương Dương, đi tắm rửa đi, em sẽ cẩn thận mát xa cho anh.”

Giọng y khàn khàn, hai mắt nóng rực.

Nếu giờ Hạ Dương có chút cảnh giác, nhất định hấn sẽ phát hiện vẻ mặt Văn Nhân Minh Húc lúc này đầy ắp dục vọng, cơ mà hấn lại không có tí cảnh giác nào, trong tiềm thức Hạ Dương vẫn luôn rất tin tưởng y.

Dùng vèn vèn mười phút đã tắm rửa xong xuôi, Hạ Dương đến quần lót cũng chẳng thêm mặc, khoác áo tắm ra ngoài.

Văn Nhân Minh Húc cũng đến một phòng cho khách khác để tắm, lúc về liền thấy Hạ Dương còn nhanh hơn mình, đã nằm nghiêng trên giường nhắm hai mắt.

Y sấn tới, vươn một tay đặt lên sườn thắt lưng hấn.

“Không phải cậu nói muốn mát xa cho tôi sao?” Hạ Dương vẫn nhắm mắt, lờ mờ hỏi.

Văn Nhân Minh Húc bĩu môi, y còn đang định tiến thêm một bước kia, y thu tay về, nghĩ nghĩ, “Dương Dương, anh mặc áo ngủ em không mát xa được, cởi ra đi.”

Hạ Dương ngồi dậy nhìn y, thấy y vẻ mặt nghiêm túc không có chỗ nào khác thường, liền tháo dây lưng áo tắm, xoay người, cởi áo xuống, nằm sấp trên giường.

Văn Nhân Minh Húc xém phun máu mũi, y không ngờ Hạ Dương tắm rửa đến cái quần lót cũng không buồn mặc...

Hai mắt rớt cuộc không nhìn nổi thứ gì khác, chỉ còn mỗi cặp mông cong vênh, mượt mà của Hạ Dương.

Văn Nhân Minh Húc nuốt nước miếng thật mạnh, hai tay run run mò đến eo Hạ Dương.

Y hít sâu, bắt đầu nhấn tay.

“Chân đau.” Hạ Dương không hài lòng y chỉ mát xa ở eo mình, hờn dỗi yêu cầu y xoa chân. (Em mà không biết thì sẽ nghĩ anh đang hoá thân dụ thụ đó anh Dương)

Văn Nhân Minh Húc không chỉ một lần ảo tưởng mình có thể mát xa thân thể Hạ Dương, cảm giác nhiệt huyết sôi trào như lúc này y quả thực chưa được nếm trải bao giờ.

Hạ Dương thả lỏng thân thể, thoáng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trong không khí, hấn nghi hoặc hỏi, “Gì vậy?”

Hai tay Văn Nhân Minh Húc đầy tinh dầu trơn trượt, nhẹ nhàng mát xa cẳng chân hấn, sau đó đến đùi phải, rồi tới đùi trái.

Y vừa mát xa vừa nói, “Là tinh dầu, vừa này tiện đường qua hỏi anh hai anh, không ngờ anh ấy lại có.”

Loại tinh dầu có công dụng giảm bớt mệt nhọc này có lẽ là chuẩn bị cho Ô Thuần Nhã đang mang thai, không thể phủ nhận Tư Không Viêm Nghiêu đã rất chu đáo cẩn thận.

“Tinh dầu? Không phải chỉ có phụ nữ mới dùng à?”

Hạ Dương nghiêng đầu, nhìn lướt qua cái chai nhỏ màu xanh lam Văn Nhân Minh Húc cầm trong tay.

“Có thể giảm bớt mệt nhọc, anh thả lỏng đi, để em mát xa toàn thân cho.”

“Ừ.” Hạ Dương gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Lực tay của Văn Nhân Minh Húc rất vừa phải, Hạ Dương thở chậm dần, hai tay đang mát xa của y cũng thay đổi dần...

Y ghé bên tai hắn khẽ gọi, “Dương Dương?”

Đột một lúc không thấy Hạ Dương có phản ứng, tim Văn Nhân Minh Húc đập bùm bùm như nổi trống.

Tay đang nghiêm chỉnh mát xa bắt đầu đổi hướng, nhẹ nhàng tách hai chân Hạ Dương, để cho nơi chính giữa hai cánh mông kia hiện ra trước mặt mình.

Văn Nhân Minh Húc cảm thấy mình sắp không tìm nổi nữa rồi.

Nhưng y không thể kích động lao lên đè Hạ Dương, không sẽ làm Hạ Dương giận mất.

Y muốn đôi bên tình nguyện.

Đương nhiên, đôi bên tình nguyện cũng có thể dụ dỗ ra được.

Y cầm chai tinh dầu đặt bên chân lên, đổ không ít xuống khe mông Hạ Dương, nhìn chất lỏng trơn dính chậm rãi chảy theo đường cong mông xuống ga trải giường, y chậm rãi tiến ngón giữa vào.

Một ngón tay thành công xâm nhập nơi ẩm áp căng chặt, Văn Nhân Minh Húc cố nén ý định di chuyển ngón tay trong dầu, đưa mắt nhìn Hạ Dương.

Thấy hắn không có phản ứng, Văn Nhân Minh Húc khẽ thở ra, thông thả đưa đẩy ngón tay, nhẹ nhàng kéo ra đưa vào trong con đường nhỏ hẹp.

“Ừm...” Hạ Dương khẽ hừ một tiếng, cọ cọ mặt vào gối, nghiêng đầu tiếp tục ngủ, không phải hắn không đề phòng, mà là hôm nay hắn đã quá mệt mỏi. Nếu vừa này Văn Nhân Minh Húc không mát xa chân giúp hắn, chắc giờ hắn còn không động đậy nổi.

Văn Nhân Minh Húc cởi áo tắm trên người, khẽ khàng đè lên người Hạ Dương, nghiêng đầu cắn mút tai hắn.

Vành tai Hạ Dương nho nhỏ thịt thịt, vô cùng ngon miệng.

Y dùng đầu lưỡi dịu dàng vẽ theo tai Hạ Dương, thấy hắn ngủ mơ mơ màng màng còn vô thức cọ cọ ga giường, y biết, Hạ Dương đã động tình.

Văn Nhân Minh Húc không ngừng cố gắng, tiếp tục tiến thêm một ngón tay, được voi đòi tiên lật người nằm bên cạnh Hạ Dương, một tay vừa đùa nghịch Hạ Dương vừa thuận thể hơi kéo hắn tựa vào lòng mình, một tay mò xuống dưới nắm lấy bộ phận đang dựng thẳng của hắn.

Hai tay y dính khá nhiều tinh dầu, cho nên y có thể dễ dàng cọ xát vật hồng hồng mềm mềm kia.

“Ừm...” Hạ Dương ngửa đầu tựa vào hõm vai y, thấp giọng ngâm nga.

Đây càng là động lực cho y tiến thêm một ngón tay nữa...

Y đẩy nhanh tốc độ, chẳng bao lâu sau, thân thể Hạ Dương run lên, bắn ra.

“Ừm...Cậu...A...” Giờ đến nói hắn cũng nói không xong, ngón tay không ngừng đưa đẩy trong cơ thể mang đến cho hắn khoái cảm kì diệu.

Hắn chưa từng có cảm giác vừa đau vừa ngứa, lại vô cùng thoải mái như vậy bao giờ.

Văn Nhân Minh Húc thấy hắn tỉnh, nhồm người ngồi dậy, ngón tay đang khai thác trong huyết cũng rút về.

Y ôm thắt lưng hắn kéo lên, biến thành tư thế quỳ.

Nửa thân trên của Hạ Dương nhào về phía đầu giường, nửa thân dưới bị nâng cao, đã đến bước này mà hắn còn không tỉnh hay không biết Văn Nhân Minh Húc muốn làm gì thì hắn đúng là thằng ngu!

Văn Nhân Minh Húc hơi hơi tiến vào.

“Dương Dương...Cho em được không?” Y đã nhin đến cực hạn rồi, thật sự nếu không cho y làm chút chút, y sẽ nổ banh xác mà chết mất.

Hạ Dương đỏ mặt, nằm úp lên gối không nói gì.

“Đau...” Dù sao cũng là lần đầu tiên, Hạ Dương cắn chặt răng, thấp giọng kêu.

Đau dài không bằng đau ngắn, Văn Nhân Minh Húc cắn răng dùng sức đâm vào cơ thể hắn.

“A!!!...Đau quá!! Cậu rút ra đi!!” Hạ Dương rướn cong cần cổ xinh đẹp, mặt trắng bệch.

Văn Nhân Minh Húc bị hắn kẹp chặt cũng không được thoải mái, vỗ nhẹ mông vểnh của Hạ Dương, trấn an, “Ngoan, thả lỏng, anh kẹp em không ra được đâu.”

Hạ Dương hít sâu, chậm rãi thả lỏng, “Rút ra đi!”

Rút ra? Vất vả lắm mới vào được, y sao có thể rút ra?!

“Ừm...” Hạ Dương bị y đâm run lên, bộ phận trước người không ngừng nhoáng lên nhoáng xuống.

Văn Nhân Minh Húc tuy là tay mơ, cơ mà y không ngốc, biết đổi góc độ tìm điểm mẫn cảm của Hạ Dương.

Cảm giác được cơ thể Hạ Dương ngày càng thả lỏng, nơi mềm mại ẩm ướt kia ngày càng trơn thuận, y biết, Hạ Dương cũng có cảm giác.

“Ừm a! Không...Đừng...Đừng đụng vào đó...” Hạ Dương đột nhiên hét lên, hai tay túm chặt ga giường, miệng hô không cần, ấy thế mà thân thể lại vận vẹo đến là ghê.

Văn Nhân Minh Húc nhướn mày, biết mình tìm đúng chỗ rồi.

Y tựa lên lưng Hạ Dương, một tay xoa xoa bộ phận trước người hắn, một tay sờ mó cơ ngực hắn.

“Thoải mái không, hửm? Dương Dương anh thoải mái lắm sao?” Văn Nhân Minh Húc điên cuồng đánh vào điểm nhạy cảm của Hạ Dương, ngậm lấy vành tai hắn, mơ hồ hỏi.

“Ừm...Thoải mái....A, nhẹ chút.... Ô ô...” Hạ Dương bị đụng ngỡ như linh hồn sắp bay ra khỏi thân thể, hắn hít mắt mở miệng trả lời.

Văn Nhân Minh Húc nghe hài lòng vô cùng, rút bộ phận cứng rắn nóng rực của mình ra, xoay người Hạ Dương lại. Hạ Dương bất mãn giật giật mông, mở mắt nhìn y.

“Làm gì thế?”

Văn Nhân Minh Húc nhướn mày nhìn hắn, nâng hai chân hắn khoát lên vai mình, cười cười dùng thân thể cọ xát hắn, hỏi, “Có muốn em không?”

“...Cậu muốn chết à!” Hạ Dương đỏ bừng mặt, tên này có bệnh hả! Đến lúc nào rồi còn muốn trêu chọc hắn!

“Dương Dương, nói anh muốn em đi, mau nào, em muốn nghe.” Văn Nhân Minh Húc đè ép hai chân Hạ Dương, cúi người hôn lên môi hắn, nhẹ giọng yêu cầu.

Bộ phận trống rỗng bên dưới bị y cọ xát ngứa ngáy, Hạ Dương nghiêng đầu không nhìn y, thấp giọng đáp, “Tôi muốn cậu, mau lên!”

Cảm giác nửa vờ này làm hắn cực kì khó chịu.

Văn Nhân Minh Húc biết, nếu y còn ép Hạ Dương nói thêm mấy câu xấu hổ nữa, không khéo hôm nay sẽ mất sạch phúc lợi.

Thế nên y lại chụt lên môi Hạ Dương một cái, sau đó ưỡn lưng đâm vào càng sâu.

“Tuân mệnh!”

Hạ Dương bị y làm giật mình, eo cong lên, lại bắn ra.

“Ừm a! Lớn quáỪm, cậu....A....Cậu chậm một chút...” Bắn hai lần liên tiếp làm Hạ Dương mệt muốn chết, thế mà tên đang đè trên người hắn lại càng làm càng hăng hái.

Văn Nhân Minh Húc cũng đau lòng hắn, gắng gượng chịu đựng khoái cảm, dùng sức đưa đẩy eo thêm chục cái, cuối cùng nhấn thật sâu trong cơ thể Hạ Dương, bắt đầu bắn tinh.

Đến lúc này Hạ Dương còn chẳng có sức mở mắt, hắn rất mệt.

Văn Nhân Minh Húc ôm Hạ Dương thở hổn hển, hôn lên vầng trán đầm mồ hôi của hắn, thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Y cũng đang mệt chết đây...

47. Chương 47

Văn Nhân Minh Húc giẫy vò Hạ Dương hơn nửa buổi tối, cuối cùng hai người đều mệt ngủ lả quay.

Y cũng quên luôn tắm rửa cho Hạ Dương, sáng Hạ Dương tỉnh dậy liền cảm giác được hai chân dính dấp, đằng sau đau đau trường trường.

Hắn càng nghĩ càng bực, cắn răng nhắc chân đạp lên đùi Văn Nhân Minh Húc.

Văn Nhân Minh Húc bị hắn đạp tỉnh, mở to hai mắt mông lung, vươn tay ôm hắn vào lòng, chọt một cái lên môi hắn, “Chào buổi sáng Dương Dương.”

Hạ Dương trừng mắt, nhìn đáng vẻ thoải mái khoan khoái của y thì tức đến run cả người.

“Văn Nhân Minh Húc, tên biến thái này, tên đại lưu manh này!!! A a a a, ông đây muốn giết cậu!!!” Chân hắn đau, eo hắn đau, mông hắn lại càng đau!

Văn Nhân Minh Húc vô tội chớp chớp mắt, thốt ra một câu làm Hạ Dương hộc máu.

“Dương Dương, tuy đêm qua em có dụ dỗ anh, nhưng sau đó anh cũng không từ chối em, còn hô thích quá thích quá đó.”

Hạ Dương ngã quỵ, gục xuống gối, không còn mặt mũi nào đi gặp người khác nữa, mợ nó, trong sạch của hắn!

Văn Nhân Minh Húc sắp qua, đặt tay lên tấm lưng trần của hắn, an ủi, “Em sẽ chịu trách nhiệm mà.”

“Cậu mẹ nó cút ngay cho tôi! Ông đây không phải phụ nữ, không cần cậu chịu trách nhiệm. Cút ngay đi!” Hạ Dương chôn đầu vào gối, khóc không ra nước mắt.

Quan hệ của hắn và Văn Nhân Minh Húc sớm muộn gì cũng sẽ phát triển đến bước này, cơ mà Hạ Dương đã chuẩn bị tư tưởng đầu, hắn cứ ngỡ dù hai người đã trở nên thân mật, nhưng vẫn cần một thời gian nữa chứ.

Hắn sao mà ngờ được, Văn Nhân Minh Húc đã dòm ngó hắn từ lâu, chỉ cần hắn hơi lơ lỏng một chút là Văn Nhân Minh Húc sẽ như hổ đói nhào đến con dê béo mập là hắn, đè lên hắn, một miếng tiếp một miếng thịt luôn hắn!

Hạ Dương chỉ ra ngoài cửa, rụt vào ổ chăn.

“Đi ra ngoài.” Hắn cần bình tĩnh lại, giờ ngay cả một câu hắn cũng không muốn nói với người đàn ông này. Hắn sợ mình sẽ kích động nhảy dựng lên bóp chết con dê xồm này mất.

Văn Nhân Minh Húc nhúu mày, bước xuống giường.

Y vào phòng ăn, vừa khéo Tư Không Viêm Nghiêu cũng đang xuống ăn bữa sáng, hai nhóc Cảnh Hoán và Bánh Bao còn đang ngủ.

“Bữa sáng.”

Văn Nhân Minh Húc ngồi xuống ghế, mất hết tinh thần cảm thìa khuấy cháo trắng, ngẩng đầu nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, “Anh hai, Dương Dương tạc mao rồi.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, y đã đoán được từ hôm qua kìa.

Cách cả cánh cửa dày cộp mà y còn nghe được tiếng động lẫn qua lộn lại từ phòng kia đêm qua, có thể nhận thấy Văn Nhân Minh Húc là một công rất hữu dụng. Hạ Dương có thể để y làm nguyên bộ đã là nể tình lắm rồi, tới sáng thằng nhỏ kia tạc mao cũng là chuyện bình thường thôi.

Văn Nhân Minh Húc bĩu môi, y tự biết hôm qua mình nhất thời không kiềm chế được, nhưng mà nếu không có phản ứng với người mình thích...Thế mới có vấn đề đấy!

Y vội vàng ăn bữa sáng, bưng cháo trứng vịt muối lên lầu, cho dù Hạ Dương tạc mao, y cũng không thể để hấn bị đói được.

Hạ Dương đang nằm bò trên giường, thân thể khó chịu làm hấn khó đi vào giấc ngủ, hấn nghe thấy tiếng mở cửa, không cần nhìn cũng biết là Văn Nhân Minh Húc.

Dù có mệt, cơ mà mũi Hạ Dương rất thính, ngửi mùi cháo thôi mà bụng hấn đã kêu ọt ọt rồi.

Hấn bĩu môi, đưa lưng về phía cửa, đói cũng không ăn, hấn còn đang giận đây này.

Văn Nhân Minh Húc buồn cười nhìn hấn hờn dỗi như con nít, khẽ thở dài đặt khay lên tủ đầu giường, nghiêng người ngồi xuống giường.

“Dương Dương, ăn một chút đi.” Y cúi người khẽ thổi khí vào tai Hạ Dương, khoé môi cong lên ý cười trêu chọc.

Hạ Dương hừ một tiếng, mắt vẫn nhắm chặt, cơ mà cái mũi thỉnh thoảng lại nhúc nhích mấy cái tỏ rõ giờ hấn đang muốn ăn cỡ nào.

“Muốn em ôm anh dậy sao?” Văn Nhân Minh Húc bắt lấy cánh tay hấn, hôn hấn một cái.

“Cút ngay, đừng động tay động chân với tôi!” Hạ Dương trợn to mắt trừng hấn, nói giận cũng không đúng lắm, thực ra là thẹn quá thành giận thôi.

“Ừ ừ ừ, em không động tay động chân, anh dậy ăn sáng đi, xong rồi em giúp anh tắm.” Hôm qua y chưa rửa sạch cho Hạ Dương, y lo hấn sẽ sinh bệnh.

“...” Hạ Dương lười tỏ vẻ bực bội với y, chẳng lẽ bảo hấn giống hệt phụ nữ đi nhăn mặt nhịu mảy với Văn Nhân Minh Húc sao?

Làm cũng làm rồi, cứ cau có không phải là tính cách của hấn, chẳng qua hấn hơi xấu hổ, bởi vì hôm qua hấn đến là phối hợp, đã thế bình thường Văn Nhân Minh Húc nhìn thì đứng đắn chín chu, sao lên giường lại không biết xấu hổ thế chứ, hấn đúng là nhìn nhầm tên này rồi.

Hạ Dương chống tay ngồi dậy, theo động tác của hấn, thứ gì đó dính dính từ đằng sau chậm rãi chảy ra.

Hạ Dương tất nhiên biết đó là thứ gì, mặt nhố nhàng cái từ trắng hoá đỏ, từ đỏ hoá trắng, sau đó đen sì.

Hấn nắm chặt tay, hung hăng cắn răng, hít sâu một hơi tự nhủ bản thân không được kích động, giờ lực phá hoại của hấn đang tụt giảm nghiêm trọng, chờ ăn no xong hẵng oánh thẳng cha này.

“Ăn cháo đi.” Văn Nhân Minh Húc bưng bát cháo đến trước mặt Hạ Dương, dùng thìa quấy lòng đỏ trứng muối trong bát, định dứt cho hấn.

“...Tự tôi ăn.” Hấn có bị gãy tay đâu, không cần người khác phải dứt cho.

Văn Nhân Minh Húc bĩu môi, buông tay ra, y không muốn chọc Hạ Dương giận thêm, nhìn hấn ăn uống ngon lành, y đứng dậy vào phòng tắm chuẩn bị nước.

Chuẩn bị nước tắm xong xuôi, Hạ Dương cũng ăn cháo xong, trông có vẻ như ăn còn chưa đã.

“Đi tắm.” Động tác của Văn Nhân Minh Húc đến là nhanh, thừa dịp Hạ Dương nghiêng người đặt bát xuống, y liền xốc chần, cúi người bế bổng Hạ Dương lên hết như bế công chúa.

“Này! Cậu buông ra!” Hạ Dương bị y dọa sợ, ngộ nguy không ngừng.

Đáng tiếc Văn Nhân Minh Húc ôm rất chặt, khoảng cách từ giường đến phòng tắm cũng không xa, hắn chưa giãy dụa xong đã được đặt vào bồn tắm ấm áp.

Cơ thể căng cứng tiếp xúc với nước ấm, Hạ Dương vô thức nhắm mắt lại thở dài một tiếng.

Văn Nhân Minh Húc hít sâu, xoay người đổ sữa tắm đặt trên giá vào bồn tắm, rõ ràng là định tắm cho hắn.

Hạ Dương kéo khăn tắm xuống, hất cằm, “Tôi tự tắm, cậu ra ngoài đi.”

“Anh tự tắm được?” Văn Nhân Minh Húc tỏ vẻ hoài nghi.

“Được.” Hạ Dương nheo mắt, từ ‘được’ thốt ra dùng khá là nhiều sức.

Văn Nhân Minh Húc nhún vai, nếu anh ấy muốn vậy thì tùy anh ấy.

Cơ mà lúc xoay người chuẩn bị đóng cửa, Văn Nhân Minh Húc còn phun ra một câu kích thích Hạ Dương tặc mao, “Đừng quên rửa sạch con cháu của em ra, dùng ngón tay ấy.” Nói xong mau chóng đóng cửa lại.

“Bộp” một tiếng, khăn mặt ướt nặng trong tay Hạ Dương bị quăng mạnh lên cánh cửa.

“Lưu manh!”

Mấy hôm sau, Văn Nhân Minh Húc không đến bệnh viện thăm Tư Không Đặc Dương, biết gã còn sống hẳn rằng là được rồi, y còn việc bận phải lo.

Hạ Dương không nhăn nhó với y nữa, dù sao việc đã xảy ra, não bộ hắn coi bộ cũng đã thông rồi.

48. Chương 48

Trong truyện thì người ta chuẩn bị đón tết, mà ngoài đời thì tui hết tết sắp phải đi học rồi A

Đã sắp tới năm mới, Văn Nhân Minh Húc bởi vì bận chuyện công ty mà phải đi công tác, trước khi đi một ngày y chạy đến nhà Hạ Dương, vồ lấy hắn chèn chèn no say một bữa...

Hạ Dương khóc không ra nước mắt cắn vỏ gối, hận chết bản thân định lực không đủ để lần này lại khiến tên lưu manh kia có cơ hội đắc thủ.

Văn Nhân Minh Húc tựa trên lưng Hạ Dương, hôn lên làn da trơn bóng của hắn, mơ hồ nỉ non, “Đi cùng em đi, nếu không sẽ lâu thật lâu không được gặp nhau.” Dương Dương nhà y ngon miệng mê người như vậy, nếu không giám sát chặt chẽ chút, ai biết anh ấy có bị tên nào lừa đem đi không.

Hạ Dương thở phì phò, ừ ừ y, “Xuống đi, nặng chết đi được.” Cái tên không biết xấu hổ này làm xong còn không chịu rút ra, muốn làm gì hả! (Làm tiếp chứ làm gì hở anh ^0^)

Văn Nhân Minh Húc bĩu môi, xoay người nằm sang bên cạnh, duỗi tay ôm hắn vào ngực, cọ cọ cổ hắn, giọng nói vừa chờ đợi lại vừa mang ý yêu cầu.

“Em đang nói với anh đó, dù sao anh cũng thích chạy khắp nơi chụp ảnh, lần này vừa khéo đi chơi cùng em, em hợp thì anh đi chơi một mình, có thời gian thì em đi cùng anh, được không?”

Thực ra y rất chờ mong Hạ Dương có thể cùng y du lịch, cảm giác cứ như hai bọn họ đi nghỉ tuần trăng mật ấy, mới nghĩ thôi y đã kích động muốn chết.

Hạ Dương lười biếng nhắm mắt ngẫm nghĩ, lắc đầu, “Không đi, lạnh lắm, không muốn động.” Ở Bắc cực luyện được khả năng chống lạnh xong về nước lại hết như cũ, mấy hôm nay trời lạnh, hắn vẫn luôn ủ rũ không có tinh thần gì.

Văn Nhân Minh Húc thấy hắn như vậy thì không đòi thêm nữa, giờ y coi như biết cái tính ương bướng của Hạ Dương rồi, chuyện gì hắn đã không muốn làm thì có nói rách miệng hắn vẫn không chịu làm. Thế nhưng cũng có ngoại lệ, chỉ cần là anh hai hắn yêu cầu, hắn sẽ thí diên thí diên chạy đi làm, không hề có tí miễn cưỡng không vui nào.

Đúng là cái tên bất nạt kẻ yếu mà! Quá đáng giận, thế mà mình lại cứ thích anh ấy thế này mới chết chứ.

Bỏ đi, dù sao y cũng chỉ đi khoảng một tuần rồi sẽ về.

Văn Nhân Minh Húc tự an ủi mình, tâm trạng tốt hơn chút chút, cơ mà mai y phải đi rồi, không muốn cứ thế buông tha cho Hạ Dương, cho nên...

Y xuất hết bản lãnh quán quýt lẫn lộn Hạ Dương làm thêm hai lần nữa mới bỏ qua, cuối cùng lúc bé Hạ Dương đi tắm thì người ta đã mê man mất rồi.

Y vừa tắm cho hắn vừa nghĩ, đợi hết năm y phải tìm cơ hội bảo Giang Vô kiểm tra cho Hạ Dương coi sao, xem Hạ Dương có thể mang thai hay không, nếu có thì quá tuyệt vời.

Hạ Dương đang mơ mơ màng màng ngủ, bỗng cảm giác có một trận gió lạnh lẽo âm u đang thổi vù vù vào người mình, hắn rụt cổ, cọ cọ vào ngực Văn Nhân Minh Húc, ngủ tiếp.

Nếu hắn biết Văn Nhân Minh Húc đang tính kế làm hắn thụ thai, thế nào cũng tặc mao tiếp cho coi.

Sáng sớm, Văn Nhân Minh Húc tỉnh dậy, quyến luyến cọ cọ Hạ Dương, không cọ tỉnh quyết không bỏ qua.

Hạ Dương bực bội đẩy y ra, đúng là tên phiền phức, không cho người ta ngủ là sao!

“Gì hả, cậu không ngủ nhưng tôi còn muốn ngủ.” Hạ Dương vươn tay lấy điện thoại ở tủ đầu giường xem giờ, buồn bực quá trời.

Mới bốn giờ hai mươi phút sáng, hắn nào ngoài trời còn tối đen.

“Bây giờ em bay rồi, anh không đi tiễn em à?” Văn Nhân Minh Húc hé miệng cắn mút bả vai Hạ Dương, than thở.

“...” Hạ Dương nghiêng đầu nhìn y vẻ mặt chờ mong nhìn mình, cái miệng thì như giác hút mút chùn chụt trên vai, trên cánh tay, trên lưng, cả trên eo mình...Đã vậy lại còn lan dần xuống dưới.

Hạ Dương đảo mắt xem thường, đẩy đầu y ra, tên này càng ngày càng kì cục!

“Đừng làm rộn, tôi đưa cậu đi là được chứ gì.” Hạ Dương đảo mắt xem thường, không thể không kim cảm giác nhúc nhích ở eo ngồi dậy, rầm rì một tiếng.

Văn Nhân Minh Húc cúi đầu nhìn bộ phận đã sưng trướng lên của mình, lại nhìn khuôn mặt hơi tái của Hạ Dương, y hít sâu, vươn qua hôn lên môi hắn, “Không muốn đi đâu.”

“Cút ngay! Đứng dậy mau.” Đã lẫn lộn bắt hắn dậy, giờ còn làm nũng nói không muốn đi công tác? Đùa gì hả. Khinh hắn có thể tùy tiện hành hạ à?

“Cậu đứng lên mau, tôi đã nói đưa cậu đi rồi, cậu đừng làm nũng nữa đi.” Đẩy cái tên đang cọ tới cọ lui trên người mình ra, Hạ Dương rút cuộc thành công trèo xuống giường.

Hắn đứng thẳng xoa xoa thắt lưng, mặc kệ JJ của mình đang không không, chống hông đi vào phòng tắm.

Văn Nhân Minh Húc hít sâu một hơi, tung chăn phi xuống giường, hai bước đuổi theo Hạ Dương đang đi chậm rì rì, khiêng hắn lên vai, y quyết định, phải vào phòng tắm tắm cho càng tắm càng bắn mới được!

Chỉ lát sau, trong phòng tắm hiện lên cảnh tượng khiến người ta mặt đỏ tìm đập thành thịch cùng tiếng thổ đóc ma sát khiêu gợi, xen lẫn với tiếng găm rú và chửi rửa dử dội của Hạ Dương.

Lưu manh!!!

Cọ cọ tới sáu giờ, hai người vội vàng ăn bữa sáng, Hạ Dương bị y vò cho không còn tí sức nào, trông chẳng khác gì quả cà tím bị phơi sương giá, tóp teo quặt quẹo.

Tới sân bay, Hạ Dương còn phải suy nghĩ xem lát Văn Nhân Minh Húc đi rồi thì hẳn về nhà kiêu gì...

Nếu giờ bảo hẳn lái xe về, không khéo lát lại có tai nạn giao thông.

Hoàn tất thủ tục xong, Văn Nhân Minh Húc ôm siết Hạ Dương vào lòng, cúi đầu hung hăng hôn lên môi hẳn.

“Tết em sẽ về.” Nụ hôn quần quýt không nở rời, Văn Nhân Minh Húc lúc này nhìn cứ như sắp phải ra pháp trường chứ chẳng phải đi công tác.

Hạ Dương thở dài, ôm eo y, rướn người hôn lên cằm y, vốn hẳn cũng không có cảm giác khác thường nào, giờ Văn Nhân Minh Húc ẩm ỉ như vậy, làm như sinh lý tử biệt không bằng.

“Được rồi, mau đi qua cửa an ninh đi, tôi đến nhà anh hai ở, chờ cậu về đón năm mới.”

Văn Nhân Minh Húc gạt đầu, cuối cùng cũng buông lỏng tay, xách vali một mình đi đến cửa an ninh.

Y và Hạ Dương còn cùng nhau đi một con đường rất dài, hai người bọn họ đều là đàn ông, đều có một mảnh đất trời của riêng mình, bọn họ tôn trọng giúp đỡ nhau, ràng buộc gắn chặt với nhau bằng sợi dây tình cảm.

Có thể Hạ Dương không hiểu thế nào là yêu, hẳn hăm một tình cảm bình yên êm dịu của anh hai và Ô Thuần Nhã, cũng hăm mộ tình yêu quần quýt dây dưa của anh cả và Mạc Tuấn Nghị.

Hắn không biết con đường tình yêu của mình và người đàn ông tên Văn Nhân Minh Húc sẽ ra sao, nhưng hẳn không thể không thừa nhận, những ngày có Văn Nhân Minh Húc ở bên hẳn thực sự rất vui vẻ, rất hạnh phúc, thậm chí là vô lo vô nghĩ chẳng cần bận tâm.

Hắn trân trọng tình cảm này, hẳn nghĩ, có lẽ vào một ngày nào đó rất gần, hẳn sẽ yêu người đàn ông này.

Văn Nhân Minh Húc không biết vì có gì mình lại yêu Hạ Dương, nhưng thời gian hai năm xa nhau không hề khiến tình cảm ấy trở nên phai nhạt, mà trái lại càng thêm khắc sâu trong cốt tủy y.

Y biết, y trúng một loại độc, loại độc có tên Hạ Dương.

Thế nhưng y vẫn vui vẻ chịu đựng, y yêu tất cả những gì Hạ Dương mang đến cho mình, bất luận là khổ đau hay hạnh phúc, là ngọt ngào hay đắng cay.

Tất cả đều là những kỉ niệm của riêng y và Hạ Dương, là khoảng thời gian quý giá nhất trong cuộc đời này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ, các bạn yêu dấu, nhìn chỗ này nhìn chỗ này.

Có lẽ các bạn sẽ thấy xem còn chưa đã.

Rất vui vì các bạn đã cùng tôi đi tới cuối con đường, tôi chỉ tính viết tác phẩm này ngắn ngắn thôi.

Bởi vì chuyện tình của Hạ Dương và Văn Nhân Minh Húc thú vị nhất ở giai đoạn hai người bọn họ gặp nhau rồi yêu nhau.

Có lẽ còn có thể phát triển các tình tiết tiếp sau, cơ mà tui nghĩ là...

Tui thực sự không có cách nào viết thêm diễn biến về chuyện tình thân kinh của hai người này được nữa.

Từ hồi mới sinh dây thân kinh của Dương Dương đã to tổ chẳng như vậy rồi.

Cậu ấy và Minh Húc như hai cực của nam châm, vô thức thu hút đối phương.

Tui cảm thấy kết ở đây là ổn nhất, con đường của bọn họ còn dài, chuyện từ nay về sau hãy cứ để bọn họ chậm rãi bước đi thôi.

Về phiên ngoại, (tóm lược là tác giả đang viết truyện khác nên dự tính sẽ viết sau).

Còn vấn đề hoài thai bánh bao của Hạ Dương thì... Nói thật, tui đã suy nghĩ trăm trở dữ lắm rồi, cơ mà vẫn thấy hơi hơi rối rắm.

Khụ, có lẽ sau này sẽ viết thêm.

Một lần nữa xin cảm ơn các bạn đã yêu thích nhân vật dưới ngòi bút của tui, mong các bạn tiếp tục ủng hộ.

Cảm ơn các bạn thân yêu đã không bỏ đi.

Bạn tÁo: Tác giả hết ý tưởng nên ta dừng tại đây thôi, phần sau hãy cùng nhau tự ảo tưởng T^T, các bạn nào mà hóng được phiên ngoại của truyện này thì chỉ cho mình với nhé (Bả viết đoạn cảm nghĩ dài khiếp)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-duong-chet-vi-venh-vao-nhu-the-nao>